

九評编辑部:
BAN BIÊN TẬP Cửu Bình

MỤC ĐÍCH
CUỐI CÙNG
CỦA CHỦ NGHĨA
CỘNG SẢN

—— PHẢN TRUNG QUỐC

大紀元時報

EPOCH TIMES
ĐẠI KỶ NGUYÊN

BAN BIÊN TẬP CỬU BÌNH

MỤC ĐÍCH CUỐI CÙNG CỦA CHỦ NGHĨA CỘNG SẢN

Phần Trung Quốc

THỜI BÁO EPOCH TIMES

Hiệu chỉnh tiếng Việt
Tháng 06 năm 2019.

Lời tựa cho

« Mục đích cuối cùng của chủ nghĩa cộng sản »

Kể từ khi chính quyền cộng sản đầu tiên là Liên Xô ra đời đến nay đã 100 năm. Chỉ vồn vẹn một thế kỷ, chủ nghĩa cộng sản đã gây ra cái chết của hơn 100 triệu người. Ngay khi vừa mới ra đời, đảng cộng sản đã giương cao lá cờ tranh giành nhân loại với Thần, hô hào: *“Từ xưa đến nay vốn không hề có Chúa cứu thế”,* nên cần phải *“đập tan thế giới cũ”*.

Chủ nghĩa cộng sản xuất sinh từ đâu? Vì sao nó lại xuất hiện trong vũ trụ này? Bản chất của cộng sản rốt cuộc là gì? Kết cục sẽ ra sao? Lời giải cho những vấn đề căn bản này vẫn còn nhiều người chưa minh tỏ, và hiện tại chính là thời điểm để vén màn ẩn đố này.

Bản chất của chủ nghĩa cộng sản là một con *“tà linh”*, nó do *“thù hận”* và vật chất bại hoại của vũ trụ tầng thấp cấu thành. Nó căm hận và muốn hủy diệt nhân loại. Nó không thỏa mãn ở việc giết chết thân xác thịt của con người, bởi lẽ khi nhục thân chết đi thì cũng không phải là sinh mệnh thực sự tử vong, nguyên thần (linh hồn) còn có thể luân hồi chuyển sinh. Nhưng khi đạo đức của một người bại hoại đến mức không thể cứu được nữa, thì nguyên thần sẽ bị tiêu hủy triệt để trong thống khổ vô tận, đó mới là điều đáng sợ nhất, là sự tử vong thật sự của sinh mệnh. *“Tà linh cộng sản”* chính là muốn khiến toàn thể nhân loại đều rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục (muôn đời muôn kiếp không thể quay trở lại).

Năm 1989, bức tường Berlin sụp đổ, sau đó chủ nghĩa cộng sản Đông Âu và Liên Xô nhanh chóng giải thể, dường như toàn thế giới đều nhận định rằng “*Chiến tranh lạnh*” đã kết thúc, hình thái ý thức chủ nghĩa cộng sản đã không thành công. Ngay cả các quốc gia cộng sản còn sót lại cũng cảm thấy nguy cấp vô cùng. Mà trên tình huống thực tế thì tư tưởng và nhân tố của chủ nghĩa cộng sản vốn có giáo nghĩa và diện mạo thay đổi liên tục lại vẫn có thể vươn tay tàn sát trên toàn cầu. Hiện vẫn có các quốc gia vẫn công khai thừa nhận rằng mình là chủ nghĩa xã hội như Trung Quốc, Triều Tiên, Việt Nam, Cu Ba, cũng có các quốc gia ở Châu Phi và Nam Mỹ mượn lá cờ dân chủ và cộng hòa để thực hành chủ nghĩa xã hội. Và còn nhiều quốc gia dân chủ Châu Âu và Bắc Mỹ bị nhân tố chủ nghĩa cộng sản xâm lược mà không tự biết.

Cho dù là bạo lực cuồng phong hay là thẩm thấu âm thầm, thì phương pháp mà “*tà linh cộng sản*” triệt để hủy diệt nhân loại chính là phá hoại văn hóa mà Sáng Thế Chủ đặt định để cuối cùng cứu người. Nhân loại mất đi loại văn hóa này, thì chính là mất đi tiêu chuẩn làm người, trong con mắt của Thần thì đã là trở thành những con thú có mang hình người. Khi mất đi ước thúc về đạo đức, xuống dốc nhanh chóng, thì cũng không cách nào lý giải thiên cơ được tiết lộ khi Sáng Thế Chủ hạ thế độ nhân, cũng mất đi cơ hội được cứu độ khi đại nạn đến. Đây là kiếp nạn lớn nhất của sinh mệnh — bị tiêu hủy vĩnh viễn — cũng là mục đích cuối cùng của “*tà linh cộng sản*.”

Xuất phát từ sự trân quý vô hạn đối với sinh mệnh do Thần tạo ra, với sự lo lắng thiết tha cho nhân loại, chúng tôi viết ra cuốn sách này “*Mục đích cuối cùng của chủ nghĩa cộng sản*”, phân tích và vạch trần một cách hệ thống cho thế nhân âm mưu của “*tà linh cộng sản*”, đó là thông qua việc phá hoại văn hóa, phá hoại đạo đức mà hủy diệt nhân loại.

Trong tất cả các dân tộc khác nhau, đều lưu truyền truyền thuyết rằng cuối cùng Thần sẽ đến cứu vãn con người. Nhân loại đã đi đến bước ngoặt quan trọng trong lịch sử vũ trụ, mà tà giáo cộng sản chính là chướng ngại lớn nhất vào lúc này trong việc con người được cứu vãn. Do vậy, chúng tôi thực sự cho rằng, nhất định phải vạch trần triệt để mục đích cuối cùng và thủ đoạn của tà linh, để cho nhân loại có thể dựa vào phán đoán của bản tính và lương tri mà vứt bỏ tà linh cộng sản, giải thể các tổ chức cộng sản một cách hòa bình và thanh lý các nhân tố tà ác của chủ nghĩa cộng sản một cách hệ thống, để nghênh đón tân thế kỷ của nhân loại.

Cuốn sách này được phân thành hai phần:

Phần đầu — *“Mục đích cuối cùng của chủ nghĩa cộng sản - Phần Trung Quốc”*

Phần sau — *“Mục đích cuối cùng của chủ nghĩa cộng sản - Phần Thế Giới”*

Trước hết xin được đăng phần đầu (phần Trung Quốc), phần sau sẽ được đưa ra không lâu sau này, kính mời các bạn đón xem.

Xin được gửi tặng cuốn sách này tới những ai thành tâm hy vọng dân tộc Trung Hoa sẽ văn minh thiện lương, phồn vinh hùng cường!

Xin được gửi tặng cuốn sách này cho tất cả những ai quan tâm đến vận mệnh của nhân loại!

Ban Biên tập «Cửu Bình»

Ngày 18/11/2017

« MỤC ĐÍCH CUỐI CÙNG CỦA chủ nghĩa cộng sản » - PHẦN TRUNG QUỐC -

✿ Mục lục ✿

Chương I - Trung tâm chi quốc, Văn hóa Thần truyền	1
1. Trung tâm chi quốc	2
2. Văn hóa Thần truyền	5
3. Bố cục thiên thu	7
4. Hữu dụng nãi đại	8
5. Bắt diệt qua các kiếp nạn	10
Lời kết	12
 Chương II - Âm mưu của hồng ma - Hủy diệt nhân loại	14
1. Marx không ai biết - Tín ngưỡng tà giáo	15
2. Lộ trình tà linh hủy diệt nhân loại	19
Bước thứ 1 : Khởi phát tại Châu Âu	19
Bước thứ 2 : Thử nghiệm tại Liên Xô	19
Bước thứ 3 : Bén rễ tại Trung Quốc	20
Bước thứ 4 : Mỹ - Xô đối đầu, ĐCSTQ đóng cửa hủy diệt văn hóa truyền thống	20
Bước thứ 5 : Liên Xô giải thể, ĐCSTQ lên ngôi	21
Bước thứ 6 : Kinh tế sụp đổ, đạo đức băng hoại	21
Bước thứ 7 : ĐCSTQ sử dụng chiêu bài kinh tế để trói buộc “Đạo đức của thế giới”	24
3. ĐCSTQ - Thiên biến vạn hóa vẫn là tà	25
3.1. Một mạch kế thừa trong suốt 30 năm trước và 30 năm sau	26
3.2. Phá hoại văn hóa và khiến đạo đức bại hoại là mục tiêu nhất quán	29
4. Trước tiên cho người ta chút mật ngọt, sau lại khiến người ta đau khổ tận cùng	30
5. Bí mật đằng sau cái gọi là “Người chịu khổ vẫn là công nhân và nông dân”	33
6. Mục đích cuối cùng của chủ nghĩa cộng sản : Hủy diệt nhân loại	35
 Chương III - Bạo lực và giết chóc - Tội ác tày trời	38
Lời dẫn : Con đường giết chóc của tà linh cộng sản	38
1. Màn thử nghiệm của Liên Xô	41
2. ĐCSTQ lên đài	44
3. Giết hại giới tinh anh	45
3.1. Giết chóc ở nông thôn và thành thị	48
3.2. Hủy diệt tôn giáo, cắt đứt mối liên hệ	48
3.3. Cải tạo tư tưởng, vô Thần luận chiếm lĩnh trường học	50
3.4. Trấn áp phần tử tri thức, cưỡng ép toàn dân nói dối	52
3.5. Cải tạo nhân tính thành “phi nhân tính”	54
4. Phá hoại tự nhiên	56
5. Hủy hoại văn hóa	59

5.1. Hủy hoại tài thể vật chất	59
5.2. Phá hoại trụ cột tinh thần	62
6. Tội cùng tà ác	63
6.1. Bức hại Pháp Luân Công	63
6.2. Mổ cướp tạng sống người tu luyện Pháp Luân Công	66
Lời kết	67

Chương IV - Tà linh cộng sản - Hủy người không biết mặt mũi69

Lời dẫn	69
1. Đảng cộng sản dẫn đầu phản Thần, mắng chửi tổ tông	73
1.1. Cộng sản dẫn đầu phản Thần.....	73
1.2. Đảng cộng sản mắng chửi tổ tông và phá hủy văn hóa truyền thống	74
1.3. Những người bị tẩy não công kích văn hóa truyền thống	76
2. Tẩy não mạnh mẽ, làm đảo lộn thiện ác	78
2.1. Lấy “ <i>cách mạng</i> ” mạo danh “ <i>thiên mệnh</i> ”	78
2.2. Đảng định ra đạo đức - Lấy ác làm “ <i>thiện</i> ”	79
2.3. Các cuộc vận động cải tạo tư tưởng giết người không chớp mắt.....	81
2.4. Luân thường chịu kiếp nạn - Toàn dân gặp tai ương	82
3. “Khôi phục truyền thống”, tẩy não một cách mềm dẻo	85
3.1. Không “thao tác ngược” quá trình phá hoại, mà bàn chuyện “khôi phục”	86
3.2. ĐCSTQ khôi phục văn hóa Nho gia - Cá chết khi rời xa nước	87
3.3. Mặc cổ trang diễn cổ nhân hủy văn hóa	89
3.4. Sự hỗn loạn lớn nhất - sự lãnh đạo của đảng	90
4. Lấp lổ kín lên thiên đường, mở toang cửa xuống địa ngục	92
4.1. Kẻ xấu được thăng lên chín tầng trời, người tốt bị đập xuống chín tầng đất.....	92
4.2. Cổ xúy chủ nghĩa duy vật, cổ động giải phóng tình dục và mọi hiện tượng biến dị ..	96
4.3. Thông qua giáo dục tẩy não thanh thiếu niên một cách hệ thống	97
Lời kết	98

Chương V - Tà linh oán vị, văn hóa tiêu vong102

1. Đối trắng thay đen, oán đoạt Thần vị	103
1.1. ĐCSTQ oán đoạt Thần vị.....	103
1.2. Phá hủy văn hóa Trung Hoa thông thiên	105
1.3. Phương thức sinh hoạt “Kính Thần tế Trời” bị diệt trừ	106
1.4. Thành lập trường ma giáo của văn hóa đảng	109
2. Văn tự ngôn ngữ Thần truyền và chữ Hán bị hủy hoại	111
2.1. Văn tự Thần truyền ẩn chứa thiên cơ	111
2.2. Ngôn ngữ Trung Hoa, tràn ngập Thần tính	112
(1) Văn hóa	113
(2) Văn minh.....	114
2.3. ĐCSTQ phá hủy văn tự Thần truyền	115
3. Sự phá hủy văn hóa tu luyện của ĐCSTQ	117
3.1. Văn hóa tu luyện trong văn hóa truyền thống	117
3.2. ĐCSTQ phá hủy văn hóa tu luyện như thế nào	119
4. Giàu mà có đức - Tu nội mà an ngoại	121
5. Hình mẫu về luân lý và việc ức chế cái chính tôn sùng cái tà	127
6. Nghệ thuật truyền thống ca tụng Thần - Nghệ thuật tà đảng ca tụng ma	130

7. ĐCSTQ đối kháng với giá trị phổ quát - “Chân-Thiện-Nhẫn”	134
7.1. Giá trị phổ quát phá vỡ cấm địa của “Vô thần luận”	135
7.2. Tà giáo ĐCSTQ và Giang Trạch Dân lợi dụng lẫn nhau, thách thức giá trị phổ quát	136
7.3. Dùng “dục vọng” thay thế giá trị phổ quát	139
7.4. Bức hại của tà linh cộng sản đối với chính tín nhất định sẽ thất bại	140
Lời kết	140

Chương VI - Dùng “hận” để lập quốc - Đất nước đã không còn là đất nước

Lời dẫn : Đảng cộng sản dùng “hận” để lập quốc	142
1. Bộ máy khuếch trương tà ác siêu cấp	145
2. ĐCSTQ biến người ta thành không còn là người	150
2.1. Tư tưởng	151
(1) Không biết gì về văn hoá truyền thống, trống rỗng về đạo đức	151
(2) Con người đối với nhau như lang sói, làm ra đủ loại chuyện xấu	152
(3) Con người lừa dối lẫn nhau	153
(4) Vượt xa mức độ “chỉ vì lợi”	157
(5) Thời đại biến đổi thành xấu xa	157
2.2. Ngôn ngữ	158
(1) Ngôn ngữ của đảng giống như xác chết	159
(2) Mỏ miệng là nói dối	160
(3) Phổ biến ngôn từ lưu manh	160
(4) Lời lẽ thô tục phô thiên cái địa	161
2.3. Hành vi thấp kém	162
2.4. Người giống quái vật, không giống người	164
3. ĐCSTQ tạo nên một thế giới tàn ác	166
3.1. Những người già không đáng kính trọng	166
3.2. Những đứa trẻ khôn ranh già trước tuổi	168
3.3. Đạo đức trong quan hệ tính dục sụp đổ	169
3.4. Các ngành nghề tha hoá toàn diện	171
3.5. Những kẻ bại não tập thể có tính chu kỳ	173
4. Cảnh tượng ngày tận thế	174
4.1. Hồ phân văn hoá	174
4.2. Cái xác không hồn	176
4.3. Tâm thái mặt thế	177
4.4. Không còn cơ hội được cứu	179

LỜI KẾT

181

Chương I

TRUNG TÂM CHI QUỐC VĂN HOÁ THẦN TRUYỀN

Mục lục

1. Trung tâm chi quốc
2. Văn hóa thần truyền
3. Bố cục thiên thu
4. Hữu dung nãi đại
5. Bất diệt qua các kiếp nạn

Lời kết

Theo dòng lịch sử 5.000 năm, một số nền văn minh lớn từng huy hoàng nay đã tan thành mây khói, mà chỉ riêng nền văn hóa Trung Hoa là được truyền thừa không ngừng. Trung Quốc từng sáng tạo ra thời kỳ thịnh thế mà các nước đều phải đến triều cống, được tôn là “*Thiên triều*

thượng quốc”, văn hóa của nó đã ảnh hưởng sâu sắc đến Đông Á, hình thành nên vòng ảnh hưởng văn hóa lớn của Trung Hoa. Mà sự sáng lập của Con đường Tơ lụa và 4 phát minh lớn của người Trung Quốc được truyền ra phương Tây đã thúc đẩy nền văn minh của thế giới, góp phần tạo nên sự phục hưng văn nghệ Châu Âu và phát hiện ra Châu Mỹ.

Dân tộc Trung Hoa cũng từng gặp phải rất nhiều ma nạn. Đặc biệt là ở thời kỳ cận đại, thù trong giặc ngoài liên miên không ngừng. Trong thế kỷ 20, sau khi bóng ma đảng cộng sản đến từ phương Tây soán đoạt chính quyền, sát hại nhân dân,

phá hủy văn hóa, phá hoại môi trường, đã khiến cho núi sông biến sắc, sinh linh lầm than, khiến cho nền văn minh huy hoàng một thời bị tan biến, dường như bị hủy trong chốc lát.

Vì sao sau khi đảng cộng sản Trung Quốc (ĐCSTQ) giành được chính quyền thì vẫn tiến hành các cuộc vận động, thậm chí phát động cuộc vận động Đại cách mạng văn hóa chưa từng có trong lịch sử? Vì sao ĐCSTQ cứ phải đối địch với người Trung Quốc và văn hóa Trung Quốc, cứ nhất định phải diệt trừ mới chịu được? Vì sao trong suốt thế kỷ vừa qua, Trung Quốc trở thành nơi bị tà linh cộng sản khống chế chặt chẽ nhất, là dân tộc bị bức hại tàn khốc nhất?

Cuốn sách này sẽ lần đầu tiên vạch trần sự thật rằng chủ nghĩa cộng sản không phải là một trào lưu tư tưởng, học thuyết, hay là một lần thử nghiệm thất bại khi con người tìm đường ra. Mà nó là ma quỷ, cũng gọi là tà linh cộng sản, do thù hận và các chủng vật chất bại hoại ở không gian tầng thấp của vũ trụ tạo thành, mục đích cuối cùng là hủy diệt nhân loại.

Chiêu tà ác nhất mà tà linh cộng sản dùng để hủy diệt nhân loại chính là phá hoại văn hóa Thần truyền mà Sáng Thế Chủ đã tạo ra để cứu chúng sinh, hay cũng chính là văn hóa Trung Hoa truyền thống.

1. Trung tâm chi quốc ^[1]

4.000 năm trước, trận đại hồng thủy ngập trời xuất hiện trên toàn cầu, khiến cho nền văn minh của nhân loại lần đó ở vào trạng thái gần như hoàn toàn bị hủy diệt. Trong ký ức của các dân tộc liên quan đến trận đại hồng thủy này, thì hầu như đều chỉ có cực kỳ ít người còn sống sót, để sinh sôi nảy nở ra nhân loại một lần mới.

1. **Trung tâm chi quốc:** quốc gia, đất nước ở trung tâm.

Trong lịch sử Trung Quốc, lúc đó chính là thời kỳ của Nghiêu Đế. Trong trận hồng thủy ngập trời bao phủ cả nhiều ngọn núi cao này, dân tộc Trung Hoa đã may mắn sinh tồn tiếp tục về mặt tổng thể, đồng thời bảo tồn được nền văn minh huy hoàng thượng cổ, bao gồm cả những điều mà con người hiện đại cũng khó lý giải nổi như Thái Cực, Hà Đồ, Lạc Thư, Chu Dịch, Bát Quái, v.v..

Theo ghi chép, thì khi Nghiêu Đế tế trời, thì Thần đã hiển thần tích và dạy cho Nghiêu Đế rằng: “*Họa nước sẽ vô cùng nguy hại, hãy lo cứu mệnh bách tính*” (Trích *Cổ Kim Lạc Lục*), từ đó mà bắt đầu thần tích Đại Vũ trị thủy. Thời đại của các vua Nghiêu, Thuấn, Vũ là thời kỳ mà dân tộc Trung Hoa bắt đầu khôi phục kể từ sau trận hồng thủy có tính hủy diệt kia. Đại Vũ trị lý sơn hà, khai sáng hoàn cảnh sinh tồn mới cho dân tộc Trung Hoa cho đến tận ngày nay.

Đây là một chiều cổ đặc biệt mà Thần ban cho dân tộc Trung Hoa. Nếu không có sự bảo hộ của Thần, thì dân tộc Trung Hoa cũng sẽ giống như các dân tộc khác trên thế giới, không thoát được tai họa đại hồng thủy trên phạm vi toàn cầu ấy. Trong rất nhiều các dân tộc, Thần đã có ý đặc biệt khi lựa chọn dân tộc Trung Hoa để truyền lại văn hóa Thần truyền, cũng gọi là văn hóa Bán Thần ^[2], điều này đương nhiên nhất định là để chuẩn bị cho những an bài lớn hơn sau này.

Các triều đại khác nhau của Trung Quốc có lãnh thổ khác nhau. Nói một cách thực chất, “*Trung Quốc*” không phải là khái niệm vị trí địa lý, mà ý là Trung tâm chi quốc — “*Đất nước trung tâm*” — điều này xuất phát từ an bài ưu ái của Thần đối với địa vị, đặc điểm, kết cấu và nhân tố cấu thành của văn hóa Trung Hoa.

Trung Hoa đại địa độc nhất vô nhị, là “*Trung tâm chi quốc*” mà Thần lựa chọn, Pháp cứu độ thể nhân vào thời mạt thế sẽ được truyền ra ở đây. Do vậy tất cả mọi thứ của Trung Quốc, từ hoàn cảnh tự nhiên trên bề mặt, phân bố nhân khẩu, cho đến

2. Văn hóa Bán Thần: nền văn hóa mà Thần và người cùng sinh sống. Bán → một nửa.

quá trình phát triển lịch sử ở tầng sâu, quá trình đặt định văn hóa, cho đến các loại tôn giáo và các pháp môn tu luyện, v.v.. đều đến từ những an bài có trật tự và hệ thống của Thần.

Trong dòng chảy dài của lịch sử Trung Hoa, Sáng Thế Chủ chuyển sinh trở thành Thánh Vương, văn nhân, tăng nhân, đạo sĩ, các tôn sư trong võ lâm, mưu thần, lương tướng, dẫn dắt những sinh mệnh có lai lịch bất phàm, sáng tạo ra hoàn cảnh sinh tồn cho con dân ở Thần Châu^[3], quy phạm tiêu chuẩn đạo đức, nội hàm tư tưởng phong phú, đặt định văn hóa chính thống, kiến lập thể chế luật pháp. Mỗi triều thiên tử, là một triều dân chúng, một triều văn hóa, một triều phục sức, một triều phong thổ nhân tình, một triều đặc điểm nội hàm, hết sức đa dạng, sáng như Ngân Hà, lan xa tới tứ hải, uy chấn tám phương, trở thành 5.000 năm văn hóa thần truyền xán lạn khoáng đạt.

Các nhân vật anh hùng, phong lưu thiên cổ. Những vị vua và các vị danh thần như Tần Thủy hoàng, Hán Vũ Đế {Lưu Triệt}, Ngụy Vũ Đế {Tào Tháo}, Gia Cát Vũ Hầu {Gia Cát Lượng}, Đường Thái Tông {Lý Thế Dân}, Thành Cát Tư Hãn, Hốt Tất Liệt, Minh Thành Tổ {Chu Đệ}, Khang Hy Đại Đế đã mở mang bờ cõi, kết duyên với các dân tộc, quốc gia láng giềng, đưa văn hóa truyền thống Trung Hoa vươn sang các nước khác.

Thời Tần Hán, thống nhất sáu nước, mở rộng Tây Vực, bắc chinh Ô Hoàn, nghĩa phục Nam Man. Thời Lưỡng Tấn Nam Bắc Triều, áo mũ vượt sông, năm triều làm chủ Trung Nguyên. Thời Tùy Đường Ngũ Đại, các dân tộc vùng biên trong vô ý mà có các liên hệ với Trung Nguyên bằng các hình thức như xưng chư hầu, cống nạp, hoặc chiến tranh, cầu thân, hoặc lưu học, thông thương. Thời nhà Tống, Khiết Đan, Nữ Chân nổi lên, các cuộc chiến tranh Liêu-Tống, Kim-Tống nối tiếp nhau. Thành Cát Tư Hãn thống nhất đại mạc, viễn chinh Châu Âu; Minh Thành Tổ phái người vượt biển viễn dương. Có rất nhiều những sự kiện vĩ

3. **Thần Châu:** chỉ Trung Quốc.

đại, kinh thiên địa, chấn động quỷ thần; nhìn vào tượng chừng như không có trật tự, nhưng thực ra là có trật tự; tượng chừng ngẫu nhiên, mà là tất nhiên.

Thần không bỏ rơi bất kỳ sinh mệnh nào trên thế gian, an bài một cách có trật tự cho văn hóa truyền thống Trung Hoa được truyền xuất ra thế giới, để đặt nền móng cho giá trị phổ quát cần có cho người dân toàn thế giới.

Trên đại vũ đài Thần Châu, người này xuống đài người kia lên đài, các diễn viên diễn đến mức hoàn toàn quên mình, người xem kịch xem một cách say mê. Cốt truyện và nội hàm thâm sâu của vở kịch lớn nghìn năm ấy, đã dung nhập vào trong huyết mạch của người dân Thần Châu từ lúc nào không biết, và còn được ghi chép lại không ngừng trong suốt 5.000 năm để lưu lại cho hậu thế, giữ cho đạo đức ổn định ở một mức độ tương đối tốt.

2. Văn hóa Thần truyền

Văn hóa truyền thống Trung Hoa là có liên hệ với Trời. Trong truyền thống Trung Hoa, “*Thiên*” không chỉ là bầu trời tự nhiên mà con người có thể lý giải được. “*Thiên*” là có sinh mệnh, vạn vật trong trời đất được gọi là “*tạo hóa*”, có nghĩa là được sáng tạo và dưỡng dục. Mà người sáng tạo và dưỡng dục là vị chủ của vũ trụ thiên địa, là “*Thiên Đế*”, “*Hạo Thiên Thượng Đế*”, dân gian gọi là “*Ông Trời*”, là vị Thần chí cao vô thượng. Người Trung Quốc gọi gia viên của mình là Thần Châu, họ gọi hoàng đế là “*Thiên Tử*”^[4]. Sự trở về của con người là thông qua việc thăng hoa đạo đức mà trở về Thiên quốc của Thần.

Ý chí của Thần gọi là “*Thiên Ý*”, vạn vật trong trời đất tuân theo thiên ý mà hành, gọi là “*Thiên Đạo*”. Thiên ý thông qua thiên tượng mà hiển hiện. Trong văn hóa Trung Hoa, Thiên Đế thông

4. **Thiên Tử**: con của Trời.

qua việc giáng tai họa để khiển trách những người rời xa thiên ý, cấp diêm lành cho những người làm theo thiên ý. Thượng Thiên còn an bài cho các vị vua và các bậc tiên hiền hạ thế, giáo hóa cho dân chúng, để con người hiểu được thiên tượng, đọc hiểu thiên ý.

Trong «Kinh Dịch – Hệ từ thượng» viết: *“Thiên thủy thượng, kiến cát hung, thánh nhân tượng chi. Hà xuất đồ, lạc xuất thư, thánh nhân tắc chi.”* Nói một cách thông tục thì nghĩa là, Thánh nhân tuân theo thiên mệnh và biểu thị cho con người thấy được thiên tượng (thiên văn), trở thành tư tưởng, tín ngưỡng, hành vi của con người, thậm chí trở thành những luân lý làm người cơ bản, quy phạm về cử chỉ, quy chế pháp luật bề mặt nhất, như vậy thiên văn đã trở thành *“nhân văn”*, chính là bản nguyên của văn minh Trung Hoa.

Những *“Thánh giả”* diễn dịch văn minh Trung Hoa, giáo hóa vạn dân ấy, hoặc là Thần, hoặc là Bán Thần. Như chữ *“Thánh”* biểu thị, họ là trên hiểu thiên mệnh, dưới khai sáng nhân văn như Bàn Cổ, Nữ Oa, Thần Nông, v.v.; cho đến những người dùng thân người để hành Thần sự như hoàng Đế, Nghiêu, Thuấn, Vũ.

Theo sách cổ ghi lại, Hiên Viên hoàng Đế, người được người Trung Quốc suy tôn là *“Nhân văn sơ tổ”* ^[5], sau khi hoàn thành việc giáo hóa nhân dân thì dắt đạo bay lên, trở về Thiên đình, từ đó lưu lại cho con người văn hóa tu luyện trở về với Thần. Hậu nhân đem chôn mũ áo của hoàng Đế trước lúc phi thăng ở Kiêu Sơn, xây thành lăng tẩm, cung phụng cho đến ngày nay.

Từ đó cho đến nay trong các hoàng triều, Thần không ngừng hạ thế chuyển sinh thành các thánh hoàng tiên vương của dân tộc Hoa Hạ, trong những năm tháng lâu dài, từng bước mà kiến lập và làm phong phú thể hệ văn minh của văn hóa Thần truyền Trung Hoa. Văn hóa Trung Hoa có nguồn gốc từ trí huệ của Thần, nội hàm bác đại tinh thâm, có chứa rất nhiều thiên cơ và Thần tích.

5. **Nhân văn sơ tổ:** ông tổ đầu tiên của nền văn minh.

3. Bố cục thiên thu ^[6]

Sau Đại hồng thủy, Nghiêu, Thuấn, Vũ — ba vị Thánh vương đến thế gian để kế thừa nền văn hóa cũ và phát triển văn hóa mới, quy chính trật tự vận hành của bốn mùa trong trời đất, cải tạo thủy thổ, điều hòa âm dương, diệt trừ ma quỷ, khai sáng ra hoàn cảnh sinh sống cho con người. Dựa vào đại đức để trị vì thiên hạ, lấy đạo đức làm hạch tâm, kiến lập một thể hệ văn hóa Thiên nhân hợp nhất, cùng nhau hoàn thành quá trình kiến lập nên đại vũ đài Thần Châu.

Hai triều đại Hạ, Thương là thời kỳ người và Thần đồng tại, có rất nhiều Thần Tiên, Chân Nhân và người ở cùng một chỗ, truyền cấp cho người ta các loại văn hóa, kỹ nghệ, thành tựu, quy phạm đạo đức và nội hàm tư tưởng.

Từ Tây Chu đến Đại Tần, 800 năm đổi thay, ngũ bá lần lượt nổi lên, thất hùng tranh cường. Đại Tần Thủy hoàng Đế, thuận thiên thời, đắc địa lợi, hợp nhân hòa, nhất thống giang sơn, kiến lập nên hoàng triều truyền thống đầu tiên của Trung Hoa.

Hán Vũ Đế {Lưu Triệt} nam chinh bắc chiến, mở mang bờ cõi, Đại Hán hùng phong, quét sạch Tây Vực. Về chế độ và kế hoạch đối nội, thì đã đặt định cơ sở mấy nghìn năm của văn hóa [dân tộc] Hán. Về mặt đối ngoại thì dả thông Tây Vực, mang văn hóa Trung Hoa đến với toàn bộ lục địa Âu Á. Từ đó cho đến triều đại nhà Thanh thì trong hàng nghìn năm Trung Quốc vẫn luôn kế thừa mô hình và thể chế hoàng triều được chế định từ thời Tần Hán.

Thái Tông hoàng đế Lý Thế Dân của nhà Đại Đường dựa vào cơ trí và thần vũ chưa từng có trên thế gian để bình định phản loạn, định Trung Nguyên, thống nhất thiên hạ. Ông đã đưa văn hóa Trung Hoa 5.000 năm lên đến cực thịnh. Vương triều Đại

6. **Thiên thu**: nghìn thu; nghìn đời; đời đời.

Đường, thống nhất thiên hạ, uy chấn khắp nơi, bác đại như biển lớn chứa được trăm sông, khí độ rộng lớn tự tin, huy hoàng, cường thịnh không gì sánh được, rực rỡ cổ kim!

Vào thế kỷ 13, vị vua kiệt xuất của Mông Nguyên là Thành Cát Tư Hãn cùng với gia tộc hoàng kim của mình đã đả thông Tây Vực, quét sạch cả lục địa Âu Á, đặt định ra bố cục của châu Âu, đưa văn minh của Hoa Hạ đến tất cả những nơi mình đi qua. Sau đó thì châu Âu đã có nền văn nghệ phục hưng mấy trăm năm, đưa văn minh của thế giới phương Tây đột phá mãnh liệt. Thế tổ Đại Nguyên Hốt Tất Liệt đã chủ đạo vở kịch lớn thiên triều Đại Nguyên làm chủ Trung Nguyên, lãnh thổ Đại Nguyên rộng lớn vượt xa Hán Đường, và còn liên kết đại vũ đài thế giới, làm nền cho bố cục chính thể của toàn thế giới.

Các minh quân thánh chủ như Minh Thành Tổ {Chu Đệ}, Khang Hy của Đại Thanh, v.v. lòng đầy nhân đức, văn võ song toàn, khiến cho ngoại bang phải phục tùng. Vượt biển đi xa, chinh phục Mông cổ, Nga, thống nhất hoàn vũ, văn hóa Trung Hoa rộng lớn huy hoàng, ảnh hưởng đến toàn cầu.

Những minh quân của các hoàng triều Trung Hoa này, đã khai sáng lịch sử, đặt nền móng trải đường, xoay chuyển càn khôn, khiến cho văn hóa truyền thống Trung Hoa kéo dài không ngừng, đem lại huy hoàng cho Trung Quốc và thậm chí là cả thế giới. Dưới sự bảo hộ của Thần, các thời kỳ các triều đại của Trung Quốc đều đặt định nền móng và hoàn thiện văn hóa, nội hàm tư tưởng mà thế nhân nên có.

4. Hữu dung nãi đại ^[7]

Trên thế giới, tuyệt đại đa số văn hóa của các dân tộc đều được kiến lập chủ yếu dựa trên cơ sở tín ngưỡng tôn giáo của

7. **Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại:** Biển dung nạp trăm sông, vì dung chứa được nên mới thành ra to lớn.

dân tộc đó. Nhưng đa số các tín đồ tôn giáo đều tuyên bố rằng tín ngưỡng của bản thân mình mới là “*Chân Thần duy nhất*”^[8], còn các tín ngưỡng khác là mê tín dị đoan. Trong lịch sử Tây phương chiến tranh tôn giáo liên miên không ngớt. Thậm chí có học giả còn cho rằng trên thế giới xảy ra chiến tranh giữa các quốc gia khác nhau, nguyên nhân căn bản đều là từ bất đồng tín ngưỡng mà tạo thành xung đột.

Còn ở Trung Quốc, là nơi của các nhà thờ, miếu mạo của các tín ngưỡng khác nhau, cách biệt bởi các con phố, bình an vô sự. Trong lịch sử Trung Quốc chưa từng phát sinh một cuộc chiến tranh tôn giáo nào quá nghiêm trọng. Hơn nữa, trong lịch sử tiến nhập vào Trung Nguyên, [các khu vực] như Mông Cổ, dân tộc Mãn, cũng được hưởng lợi ích từ văn hóa Trung Hoa truyền thống, đồng thời, họ cũng đem những tinh hoa trong văn hóa của họ dung nhập vào dân tộc Trung Hoa, trở thành một bộ phận của văn hóa Trung Hoa. Đây chính là tính bao dung cự đại của văn hóa Trung Quốc.

Thần trong vũ trụ này gồm có Phật, gồm có Đạo, và còn có Thần với các hình thức khác nữa, do đó khái niệm “*Phật Đạo Thần*” trong văn hóa Trung Quốc, cũng như làm thế nào để tu luyện trong văn hóa Trung Quốc cũng không ngừng được đặt định; đồng thời đặt định ra luân lý đạo đức, các chủng giá trị quan phổ quát, như “*Đạo, Đức, Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín*”, v.v..

Trong văn hóa của các dân tộc đều ghi chép lại, rằng Sáng Thế Chủ nhất định sẽ tới vào thời mạt kiếp để cứu độ hết thảy con người thế gian. Nếu những lời này là thật, thì cũng dễ lý giải việc Sáng Thế Chủ chọn lựa “*Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại*” của văn hóa Trung Hoa, để tại nơi đây mà truyền Pháp cứu người một lần cuối cùng, cứu độ hết thảy các dân tộc, hết thảy những người có tín ngưỡng.

Một mặt, việc trải thảm trong văn hóa như vậy cho phép

8. **Chân Thần duy nhất**: chỉ có duy nhất vị Thần mình tín ngưỡng mới là vị Thần thật sự.

con người thế gian với nguồn gốc sinh mệnh khác nhau, các tín ngưỡng khác nhau đều có khả năng lý giải các nhân tố của Thiên Pháp cứu người vào lúc tối hậu. Mặt khác, Thiên Pháp tối hậu truyền trong nền văn hóa theo cách này, sẽ dễ được những người có chấp trước vào các tôn giáo khác nhau của bản thân tiếp thụ. Đương nhiên, từ một góc độ khác mà nói, việc tồn tại tính bao dung cự đại như vậy, văn hóa phong phú bác đại tinh thâm như vậy, cũng nhất định là do Sáng Thế Chủ từ nghìn xưa đã an bài chu toàn một cách có hệ thống, tích lũy từng bước từng bước một, phát triển và truyền thừa cho đến ngày nay, tất cả là vì thời mạt kiếp này mà cứu độ hết thảy con người thế gian.

5. Bất diệt qua các kiếp nạn

Văn hóa truyền thống Trung Hoa được Thần bảo hộ, trải qua mấy nghìn năm mà không hề bị suy vong, liên tục truyền thừa đến khoảng giữa thế kỷ 19. Văn minh phương Tây cậy vào ưu thế kỹ thuật mà cuộc Cách mạng Công nghiệp tạo nên, tấn công vũ trang, khiến “*cục diện mấy nghìn năm thay đổi*”. Kể từ đó, trên mảnh đất Trung Hoa, biến loạn liên miên, bóng ma phương Tây thừa cơ xâm nhập, văn hóa Trung Hoa bị phá hủy tan tành, trôi dạt lênh đênh, nghìn cân treo sợi tóc.

Sau nhiều năm nỗ lực vận hành của đảng cộng sản, các cuộc vận động chính trị và 10 năm kiếp nạn Đại cách mạng văn hóa, đủ mọi loại đàn áp bằng bạo lực, làm bại hoại tôn giáo, thủ tiêu tín ngưỡng, thêm vào văn hóa đảng, giáo dục tuyên truyền thuyết vô Thần, thế hệ trẻ sớm đã không còn tin vào Phật Đạo Thần nữa, một thế hệ già cả thì ai nấy im như thóc không dám lên tiếng, bị tàn sát, bị đàn áp làm cho khiếp đảm. Kiến trúc truyền thống, di tích cổ, chùa chiền miếu mạo, đồ vật, văn vật... đều bị hủy, mối quan hệ Thần – Nhân từng bước bị cắt đứt.

Nhưng phá hoại Nho giáo, Thích giáo, Đạo giáo cùng các môn

phái tôn giáo khác không có nghĩa là Thần không có cách nào thức tỉnh con người. Sức sống ngoan cường và nội uẩn của văn hóa truyền thống Trung Hoa do Thần đặt định cho con người vào lúc này [vẫn] triển hiện ra một cách phong phú đầy đủ.

Sau cách mạng văn hóa, nhân dân Trung Quốc gần như đã hoàn toàn không có tín ngưỡng, tinh thần trống rỗng, văn hóa sinh hoạt vô cùng nghèo nàn. Nhưng vào thời kỳ khi mà các danh tác như *“Dương gia tướng”*, *“Nhạc Phi Truyện”*, *“Tam Quốc”*, *“Thủy Hử”* được phát thanh, thì cũng là lúc đường phố vắng tanh, nhà nào nhà nấy tập trung tinh thần theo dõi vì sợ bị bỏ sót một tập, cảnh sát cũng không cần phải làm nhiệm vụ. Đúng là mấy nghìn năm tích lũy văn hóa Thần truyền, một lần nữa kêu gọi những ký ức xa xưa cùng chính niệm trong tâm trí con người thế gian hãy thức tỉnh.

Vì sao người ta ca ngợi chữ *“Nghĩa”* trong thời Tam Quốc?

Người ta phàm khi đề cập đến từ *“Nghĩa”* thường tức khắc nhớ tới chữ *“Nghĩa”* trong thời Tam Quốc. Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi ba vị anh hùng kết nghĩa huynh đệ, khiến cho biết bao người của thế hệ sau ngưỡng mộ, noi theo, họ trọng nghĩa khinh lợi, có thể bỏ mạng vì nghĩa, là một câu chuyện mà nhiều người yêu thích. [Hình ảnh] Gia Cát Lượng phò tá Lưu Bị, *“Cúc cung tận tụy, tử nhi hậu dĩ”* ^[9], đã trở thành tấm gương về trung thần cho hậu thế, có thể nói ông là thiên cổ đệ nhất hiền tướng. Ngụy Vũ Đại Đế Tào Tháo ban ngày nói chuyện kế sách quân sự, ban đêm luận bàn về các tác phẩm kinh điển, lập mưu quyết thắng, thống nhất phương bắc. Khi uống rượu luận anh hùng mặc dù nhận biết Lưu Bị là bậc anh hùng nhưng không hề thừa cơ dậu đồ bìm leo; giữ chữ tín thả Quan Vũ; dựa vào cái nghĩa quân thần mà quy phục được tứ hải. Chữ *“Nghĩa”* mà Tam Quốc diễn trong cả trăm năm đã viết nên một trang sử đậm bản sắc cho toàn bộ văn hóa truyền thống 5.000 năm của Hoa Hạ, quy

9. *Cúc cung tận tụy, tử nhi hậu dĩ*: hết lòng phụng sự, đến chết mới thôi.

phạm đạo đức, phẩm hành cho thể nhân.

Vì sao người ta lại cảm động với lòng trung thành của Dương Lục Lang, Nhạc Phi như vậy?

Dương Lục Lang của Bắc Tống uy chấn tam quan, nữ tướng Dương Môn sát địch báo quốc khiến lòng người rung động tâm can. Nam Tống Nhạc Phi thân trải qua trăm trận chiến chưa từng thất bại. Tiếc thay lúc sắp thành công, sắp khôi phục được sơn hà, thì lại bị gian thần Tần Cối hãm hại, chết thảm ở đình Phong Ba. Lục Lang, Nhạc Phi được người đời truyền tụng ca ngợi nghìn đời. Cho dù là người dân Trung Quốc không biết chữ, không đọc được sách lịch sử, cũng có thể bằng cách nghe người ta đọc sách và xem kịch, mà nhận ra được gian tà, kính phục trung thần, truyền miệng qua các thời đại, giáo dục hậu nhân.

Trong sự thay đổi hưng suy vinh nhục của văn hóa Trung Hoa 5.000 năm, từng màn kịch lớn kinh tâm động phách, từng tình tiết rung động lòng người, không chỉ khiến cho thể nhân có thể nhận thức thiện ác, hiểu rõ đúng sai, phân biệt chân ngụy, gian trung, bảo trì một chính khí cuộn cuộn từ thời cổ của lịch sử Trung Hoa, mà còn lưu lại dấu vết không thể xóa nhòa trong tư tưởng, tinh thần, ý thức, và huyết mạch của thể nhân. Cho dù chính quyền ĐCSTQ có đàn áp, lừa đảo, thế nào cũng không thể dập tắt sức sống trong lòng người dân.

Lời kết

Bảy tỷ người trên thế giới, không phải ai cũng có tôn giáo, không phải ai cũng tin Thần. Sáng Thế Chủ không muốn bỏ rơi bất kỳ ai, nhưng thể nhân lại cần phải đạt được một tiêu chuẩn đạo đức nhất định, mới xứng đáng làm người. Đây cũng chính là lý do mà rất nhiều Thần trong các tôn giáo trên thế giới vẫn luôn cảnh cáo con người, cần phải giữ vững tiêu chuẩn đạo đức,

chờ đợi Thần quay lại.

Khi mà đạo đức của con người trượt dốc tới mức đang ở bên bờ sụp đổ, tức là đã đến lúc mà tai họa sẽ từ trên trời giáng xuống. Mà lúc này, chỉ có Thần mới có thể đưa ra bàn tay cự đại làm chủ thiên địa, xoay chuyển càn khôn, cứu vãn người tốt ra khỏi những nguy nan cuối cùng.

Những nội hàm văn hóa và cơ sở đạo đức mà Thần đặt định cho con người, chính là đang trải đường hồi sinh cho con người, là phương pháp duy nhất giúp con người có thể hiểu được thiên cơ mà Thần khai thị vào lúc thời khắc nguy nan nhất, từ đó được cứu. Mà kẻ phá hoại con đường cứu người này, chính là đang hủy diệt nhân loại.

Đảng cộng sản với các cuộc vận động chính trị không ngừng, toan tính mọi cách tuyệt diệt văn hóa Trung Hoa truyền thống, chính là muốn khiến cho con người rơi vào tình huống nguy nan khi đạo đức đã hoàn toàn sụp đổ, lấp mất tất cả đường ra. Khi thế nhân mất đi văn hóa, và mất đi phẩm hạnh đạo đức có được từ sự chỉ đạo giáo hóa của văn hóa, thì con người sẽ không cách nào lý giải được Pháp mà Thần truyền ra để cứu người, cũng như mất đi cơ duyên được cứu độ cuối cùng.

Văn hóa truyền thống Trung Hoa chính là văn hóa mà Sáng Thế Chủ đã đích thân đặt định ở Trung Quốc để cứu độ chúng sinh vào lúc cuối cùng. Đây chính là mục đích và an bài đặc thù của văn hóa Trung Hoa truyền thống.

Chương II

ÂM MƯU CỦA HỒNG MA HỦY DIỆT NHÂN LOẠI

Shutterstock

Mục lục

1. Marx không ai biết - Tín ngưỡng tà giáo
 2. Lộ trình tà linh hủy diệt nhân loại
 3. ĐCSTQ - Thiên biến vạn hóa vẫn là tà
 4. Trước tiên cho người ta chút mật ngọt, sau lại khiến người ta đau khổ tận cùng
 5. Bí mật đằng sau cái gọi là “Người chịu khổ vẫn là công nhân và nông dân”
 6. Mục đích cuối cùng của chủ nghĩa cộng sản : Hủy diệt nhân loại
- Lời kết

“*M*ột bóng ma của chủ nghĩa cộng sản đang ám ảnh châu Âu.” Tuyên ngôn của đảng cộng sản lấy “bóng ma” làm khai màn, hẳn không phải là do tâm huyết nhất thời của Marx nảy sinh ra. Bóng ma này do những tà linh cấu thành từ “*hận thù*” ở không gian khác và các chủng vật chất bại hoại tầng thấp trong vũ trụ này. Nó nguyên bản là một con rắn,

hình thức thể hiện khi đến tầng không gian này chính là một con rồng đỏ. Nó cùng một giuộc với quỷ Satan, thù hận Chính Thần và chính nghĩa. Mục đích của con tà linh này chính là nhằm hủy diệt nhân loại, trong những thời khắc sau cùng Thần đang quay lại để cứu chúng sinh này, nó khiến người ta không tin Thần, khiến đạo

đức con người trở nên bại hoại, nghe không hiểu lời dạy của Thần mà cuối cùng bị đào thải, nguyên thần vĩnh viễn bị tiêu hủy.

Người ta cũng có thể cho rằng chủ nghĩa cộng sản cùng một dạng giống với các loại các dạng chủ nghĩa khác, cũng là một loại hệ tư tưởng nào đó ở nhân gian, hoặc giả nói là một loại thử nghiệm thất bại. Không phải! chủ nghĩa cộng sản không phải là một hệ tư tưởng, cũng không phải là một loại thử nghiệm, không phải là thứ gì đó mà bất kỳ cá nhân nào đưa đến. Chủ nghĩa cộng sản là học thuyết của ma quỷ, là tà linh áp đặt lên con người, chuyên mang đến họa hại nhân gian, nó đến vì mục đích hủy diệt nhân loại.

Nếu như nói khi ở bên trong nó người ta nhìn không ra được quỷ kế của tà linh cộng sản, thì đến nay khi chúng ta nhìn lại lịch sử trăm năm của đảng cộng sản, có thể nhìn thấy rõ hành trình lộ tuyến tà linh cộng sản an bài tỉ mỉ để hủy diệt nhân loại.

Marx và những kẻ đi theo ông ta chính là đại biểu nhân gian mà con tà linh này lựa chọn đến để thực thi âm mưu của nó, tham gia vào tà giáo cộng sản trên địa cầu này. Chúng tôi sẽ nói từ hành trình lộ tuyến của con tà linh này cùng với tín ngưỡng tà giáo của Marx.

1. Marx không ai biết – Tín ngưỡng tà giáo

Trong số những người phương Tây mà người Trung Quốc quen thuộc nhất, Marx chắc chắn được tính là một trong số đó. Nhưng mà chúng ta hiểu được bao nhiêu về Marx? Kỳ thực rất ít.

Marx sinh ra trong một gia đình Do Thái giàu có. Năm sáu tuổi, cha ông đã từ bỏ Do Thái giáo và chuyển đổi sang Cơ Đốc

giáo. Marx cũng được rửa tội trong cùng nhà thờ với tư cách là tín đồ Cơ đốc. Trong các bài viết của mình, Marx từng ca ngợi Chúa một cách nồng nhiệt, nhưng sau đó thì chuyện kỳ quái đã phát sinh. Marx đột nhiên sinh ra tâm thù hận Chúa cực kỳ sâu sắc, một Marx hoàn toàn khác biệt đã xuất hiện.

Các nhà nghiên cứu Marx ở phương Tây phát hiện rằng, sự chuyển biến của Marx là do bị ảnh hưởng của các tín đồ Satan giáo, và ông ta cũng trở thành một kẻ sùng bái Satan. Satan là ma quỷ, chỉ riêng điểm này thôi cũng có thể khiến người Trung Quốc cảm thấy chấn động. Chúng ta không thể bỏ qua các tác phẩm của bản thân Marx để tìm hiểu về quá trình ma biến cũng như thế giới nội tâm tràn ngập bạo lực và thù hận của ông ta.

Năm 18 tuổi Marx đã viết một kịch bản có tên gọi "*Oulanem*", trong đó viết: *"Hủy diệt, hủy diệt... cùng với một tiếng gầm rống u uất hoang dã, xuất ra lời nguyện rửa toàn nhân loại... Trong bóng đêm, địa ngục sâu thẳm không đáy mở ra và nuốt trọn chúng ta. Nếu người chìm xuống, ta sẽ cười và sẽ theo người, thì thềm bên tai người: Đi xuống! Đi xuống với ta! Đồng chí!... Nếu như có một thứ nuốt chửng được tất cả, ta sẽ nhảy vào, để hủy diệt thế giới này."*

Sự hận thù không thể giải thích này, sự cuồng bạo không thể giải thích này của Marx khiến cho người ta không rét mà run.

Trong một bài thơ khác, "*The Fiddler*" (Người diễn tấu), Marx viết: *"A! Ta sẽ lấy thanh kiếm đen đẫm máu, đâm chuẩn xác vào tâm hồn người... Ta đã bán mình cho ma quỷ Satan... Ta chơi khúc nhạc quân hành của Thần chết."* Còn trong bài "*The Pale Maiden*" (Thiếu nữ xanh xao), Marx lại viết: *"Ta đã mất thiên đường... và bây giờ chủ định sẽ đi xuống địa ngục."*

Trong bài thơ “Human Pride” (Niềm kiêu hãnh của con người), Marx thừa nhận rằng mục tiêu của ông không phải là cải thiện thế giới, mà là hủy diệt thế giới và lấy đó làm vui: *“Mang theo khinh miệt, ta thách thức thế giới. Khi đối mặt với thế giới, ta sẽ quăng đôi găng tay sắt lên, gã người lùn khổng lồ sụp đổ xuống, khóc nức nở, dù sụp đổ nhưng không thể hủy diệt niềm hạnh phúc của ta. Khi đó ta giống như Thần, xuyên qua vương quốc hoang tàn trong khải hoàn. Mỗi ngôn từ ta nói đều là lửa và nghiệp lực, ta cảm giác ta đang ngồi ở vị trí ngang bằng với Đấng tạo hóa.”*

Hận thù của Marx đến từ đâu? Marx đã đưa ra một số manh mối trong “Invocation of One in Despair” (Câu ma chú của kẻ tuyệt vọng): *“Trong sự nguyên rửa và tra tấn của định mệnh, một linh thể đã chiếm lấy tất cả linh hồn ta. Cả thế giới đã bỏ lại phía sau, ta chẳng còn lại gì ngoài thù hận! Ta sẽ dựng ngai vàng của mình ở trên trời cao, lạnh lẽo và kinh khiếp làm sao khi ở trên đỉnh, căn bản của nó chính là sự mê tín khủng khiếp, mà chủ nhân của nó chính là thống khổ hắc ám đến cực độ.”*

Trong bức thư Marx gửi cho cha còn viết: *“Cái lớp vỏ bên ngoài đã được thoát ra rồi, vị Thánh trên tất cả các Thánh của con đã bị đuổi đi, sẽ cần một linh thể mới bước vào cư ngụ. Một sự cuồng bạo thật sự đã chiếm lấy con, con không còn cách nào khiến linh hồn cuồng bạo này yên tĩnh được.”*

Tất nhiên, những thay đổi trong tâm trí của Marx khiến cha ông ta hết sức lo lắng. Trong thư, ông dặn dò con trai: *“Chỉ cần trái tim con giữ được sự thuần khiết, giữ cho nhân tính luôn dẫn động, không để cho ma quỷ khiến tâm con mất đi những tình cảm tốt đẹp, chỉ có như vậy, con mới có thể hạnh phúc.”*

Tâm của Marx đã ma biến rồi, trong bài thơ “Về Hegel” ông

đã viết một cách cuồng vọng: *“Bởi vì ta đã khám phá ra những chân lý cao cả và thâm sâu huyền bí nhất, do đó ta cũng vĩ đại không kém đức Chúa Trời, ta lấy sự hắc ám làm y phục, cũng như Ngài vậy.”*

Con đường Marx trở thành ma quỷ cho đến nay đã không còn gì là bí mật, một lượng lớn các tác phẩm hay thư từ trao đổi của Marx, cũng như nhiều công trình khảo sát của các học giả phương Tây đều đã được công khai, chỉ là các quốc gia cộng sản cố tình lờ đi. Trong tác phẩm *“Marx và quỷ Satan”*, tác giả Richard Wurmbrand đã viết, ông từng liên hệ với Viện Marx ở Moscow và được biết số lượng tác phẩm của Marx có hơn 100 quyển, trong đó chỉ có 13 quyển là được xuất bản công khai.

Marx tại thời điểm đó, điều ông ta muốn chỉ là hủy diệt thế giới, chứ không phải là vì giai cấp vô sản, vì công nhân nông dân mà làm gì đó. Tuy nhiên, Marx là một người vô cùng thông minh, hơn nữa được thụ hưởng sự giáo dục rất tốt, đồng thời lại là người mà nội tâm ngập tràn hận thù và bạo lực phản đối Chúa Trời, nguyên rủa nhân loại, sùng bái ma quỷ... những điều này đã tụ hội thành một nhân vật mà tà linh cộng sản muốn tìm kiếm tại nhân gian – tà linh đã lựa chọn Marx. Bản thân Marx không phải là kẻ vô Thần luận khi mà tín ngưỡng tà giáo và thù hận Chúa Trời. Ông ta biến chủ nghĩa cộng sản thành tà giáo tín phụng vô Thần luận, muốn dùng tà giáo cộng sản vô Thần luận để đối chọi với Thần, nhằm hoàn thành sứ mệnh hủy diệt nhân loại của tà linh cộng sản.

Do đó, đã xuất hiện hàng loạt bi kịch lợi dụng giai cấp vô sản để làm loạn nhân gian tới mức đảo lộn trời đất, gây ra không biết bao nhiêu mưa máu gió tanh.

2. Lộ trình tà linh hủy diệt nhân loại

Cuộc cách mạng cộng sản đẫm máu, nhìn thì thấy có vẻ hỗn loạn không có trật tự, nhưng thực tế đã được tà linh dày công toan tính sắp đặt. Mục tiêu của tà linh chính là “*Trung tâm chi quốc*” – Trung Quốc. Tà linh biết rằng, nắm được Trung Quốc thì sẽ nắm được cả thế giới. Tuy nhiên, nền văn hóa Trung Quốc tích lũy suốt 5.000 năm cùng tinh thần dân tộc không thể dung nạp thứ chủ nghĩa cộng sản thù hận Thần Phật và sùng bái bạo lực. Do đó, âm mưu đi đường vòng lắt léo của tà linh cộng sản đã bắt đầu như vậy.

2.1 Bước đầu tiên: Khởi phát tại châu Âu

Năm 1848, “Tuyên ngôn đảng cộng sản” được công bố, Marx lấy học thuyết vô Thần luận thù hận Thần Phật và triết học đấu tranh làm giáo điều cốt lõi cho chủ nghĩa cộng sản. Học thuyết vô Thần luận và triết học đấu tranh bổ sung tương trợ cho nhau, thiếu đi cái nào cũng không được. Bởi vì không tin Thần, nên chẳng sợ trời, chẳng sợ đất, chẳng sợ thiện ác hữu báo; bởi vì tôn sùng đấu tranh, nên dám đấu với trời, đấu với đất, đấu với người, đấu hết thấy không có giới hạn nào. “Vô Thần luận” và “Triết học đấu tranh” đã trở thành kim chỉ nam cho lý luận và hành động bạo ngược đẫm máu của đảng cộng sản suốt hơn 100 năm qua.

2.2 Bước thứ hai: Thử nghiệm tại Liên Xô

Bởi vì chủ nghĩa cộng sản không được lòng dân ủng hộ, hơn 50 năm sau khi công xã Paris thất bại, vào năm 1917 Lenin phát động cách mạng tháng mười ở Liên Xô mới có thể kiến lập chính quyền đầu tiên của chủ nghĩa cộng sản trên thế giới. Liên Xô đã

bắt đầu thử nghiệm chế độ xã hội hại người cùng hàng loạt các thủ đoạn cưỡng chế trị người, nhằm để chờ đến tương lai sẽ truyền cấp lại cho ĐCSTQ.

Mục tiêu của tà linh chính là tiến vào Trung Quốc. Liên Xô chẳng qua cũng chỉ là bước đệm làm bàn đạp mà thôi.

2.3 Bước thứ ba: Bén rễ tại Trung Quốc

Đảng cộng sản Liên Xô dày công ủng hộ cho ĐCSTQ tìm kiếm người thành lập chi nhánh đảng cộng sản tại Trung Quốc, cung cấp cơ man tiền bạc và sức lực, cuối cùng đã ấp ủ thành công chính quyền cộng sản ở Trung Quốc.

Trên bề mặt thì ĐCSTQ coi đảng cộng sản Liên Xô như chủ tử, thề hẹn sẽ bảo vệ Liên Xô, nhưng thực tế thì Liên Xô và Đông Âu bất quá chỉ đóng vai phụ trong vở kịch lớn này, ĐCSTQ mới là chủ thể chính nuôi dưỡng tà linh.

2.4 Bước thứ tư: Mỹ – Xô đối đầu, ĐCSTQ đóng cửa hủy diệt văn hoá truyền thống

Sau chiến tranh Thế giới lần thứ hai chính là thời điểm phe chủ nghĩa cộng sản trở nên lớn mạnh. Tà linh vì để duy trì cục diện này, đã khiến lực lượng quân sự của Liên Xô mạnh lên, sau đó bắt đầu cuộc đối đầu quân sự kéo dài mấy chục năm giữa Mỹ và Liên Xô. Nhìn trên bề mặt thì dường như là đối đầu Mỹ-Xô, nhưng thực tế là đối lấy không gian và thời gian cho ĐCSTQ. Có “*hỏa lực yểm hộ*” của Liên Xô, tà linh để cho ĐCSTQ rảnh tay hạ thủ đối với văn hóa Thần truyền – muốn tiêu hủy văn minh Hoa Hạ, đánh đổ tín ngưỡng của người Trung Quốc.

Phá hoại như thế nào? Trong hoàn cảnh bị phong bế, ĐCSTQ đã phát động hàng loạt cuộc vận động chính trị, tạo thành kiếp

nạn cho đạo đức nhân loại, giương cao cây gậy vô Thần luận, lấy đấu tranh giai cấp làm lý luận chỉ đạo, “*hận thù, lừa dối, đấu tranh, giết chóc*”, tấn công văn hóa truyền thừa 5.000 năm của Trung Quốc, khiến cho tiêu chuẩn thiện ác đúng sai trở nên đảo lộn, tốt nói thành xấu, xấu nói thành tốt, lễ nghi chi bang đã không còn tồn tại. ĐCSTQ ngang nhiên tẩy não người Trung Quốc từ có tín ngưỡng trở thành những người không nhận tổ tông mà chỉ nhận là con cháu của Marx-Lenin.

2.5 Bước thứ năm: Liên Xô giải thể, ĐCSTQ lên ngôi

Khi văn hóa truyền thống của Trung Quốc bị ĐCSTQ phá hoại triệt để, thì ĐCSTQ cũng đã tích lũy được kinh nghiệm trị người đến độ đỉnh cao. Tà linh cộng sản Trung Quốc đã tà ác đến mức có thể lợi dụng để tiến hành kế hoạch tiếp theo. Thế là, vai trò của Liên Xô trong việc làm bàn đạp, làm nơi thử nghiệm và làm người yểm hộ đã sắp kết thúc, phe cộng sản lớn như vậy cũng sụp đổ ầm ầm. Liên Xô đã rút khỏi vũ đài lịch sử, vai trò cầm đầu chủ nghĩa cộng sản cũng đã được ĐCSTQ kế thừa.

2.6 Bước thứ sáu: Kinh tế sụp đổ, đạo đức băng hoại

Sau khi chiến tranh lạnh kết thúc, cuộc đại chiến về kinh tế lại khởi lên. Một quốc gia có nền kinh tế bị vận động chính trị làm cho trở nên gần như sụp đổ thì bây giờ làm sao có thể bỗng nhiên giàu mạnh trở lại? Tà linh an bài một sự dịch chuyển lớn về của cải, di chuyển một lượng của cải lớn của phương Tây về Trung Quốc. Vì sao sau khi Liên Xô giải thể thì tư bản và kỹ thuật không ồ ạt tiến vào Liên Xô, mà khi ĐCSTQ trở thành đại bản doanh của chủ nghĩa cộng sản, thì lại được tư bản phương Tây ưu ái? Con người ta, có thể tìm ra các loại lý do để giải thích hiện tượng này.

Kỳ thực nguyên nhân căn bản đằng sau là an bài của tà linh – đã đến lúc cho Liên Xô rút lui, để ĐCSTQ lên đài biểu diễn.

Nói rõ hơn, cái “*tình cảm Trung Quốc*” của người phương Tây và đặc biệt là người Mỹ, cũng là để dùng vào lúc này. Thời kỳ Mỹ-Xô đối kháng, quan hệ Trung-Xô cũng xấu đi, Trung Quốc bế quan tự thủ đã trở nên cô đơn lạc lõng. Tà linh ĐCSTQ chủ yếu biểu hiện ra sự phá hoại đối với văn hóa của dân tộc, và giết hại người dân của mình, còn trên trường quốc tế thì không xuất đầu lộ diện, về mặt khách quan có thể khiến cho phương Tây vốn đối đầu với Liên Xô có một cảm tình tốt với Trung Quốc. Cho dù ĐCSTQ có mắng chửi nước Mỹ là “*lòng lang dạ sói*” như thế nào, thì nước Mỹ vẫn luôn có một tình cảm đặc thù đối với Trung Quốc và người dân Trung Quốc, có thể đây chính là tâm tình của người dân thế giới đối với “*Trung tâm chi quốc*”.

Tóm lại, sau khi vỡ kịch bắt đầu, tư bản kích xù từ hải ngoại và kỹ thuật tích lũy hàng trăm năm từ phương Tây, đổ vào Trung Quốc ầm ầm như vỡ đê. Lại gặp được những người Trung Quốc cần cù chăm chỉ, không ngại gian khổ, khéo tay hoạt bát, mà lại bị ĐCSTQ trị cho đến mức sợ nghèo mà phải liều mạng kiếm tiền, thì một màn “*kỳ tích về kinh tế*” đã lại phát sinh. Lấy thị trường làm mồi nhử, tiền của toàn thế giới đều chảy về Trung Quốc, hàng nghìn tỷ đô la Mỹ đã được đầu tư vào Trung Quốc, các thị trường của các quốc gia Tây Phương đều được mở ra cho Trung Quốc, ngoại hối kiếm được lại quay lại Trung Quốc, tiền mà các nhà tư bản phương Tây lại lưu lại Trung Quốc, dự trữ ngoại tệ của Trung Quốc tăng lên một cách đột biến, thậm chí đến mức phải sầu não vì nhiều quá không biết dùng làm gì. Đồng thời Trung Cộng dựa theo tỷ giá hối đoái mà in ra một lượng nhân dân tệ gấp tới mấy

lần ngoại tệ rồi thả vào thị trường, khiến cho lượng tiền trong xã hội nhiều không kể xiết, sau đó giá nhà lại tăng vọt, cần một lượng nhân dân tệ khổng lồ để mua bớt đi, thế là cái máy in tiền của Trung Cộng cứ thế không dừng lại được.

Sự giàu có bùng nổ chỉ sau một đêm, là điều mà ngay cả người Trung Quốc cũng kinh ngạc, vì sao đến nhanh thế, đến dễ dàng thế? Trên bề mặt thì dường như là vì người Trung Quốc khổ cực lao động, nhưng kỳ thực nếu như không có tà linh đứng đằng sau thao túng sự dịch chuyển của tiền bạc, thì không giàu lên nhanh như vậy được.

Từ xưa đến nay, sự phát triển kinh tế của xã hội chính thường đều cần phải có nền tảng là sự nâng cao tiêu chuẩn đạo đức, gọi là *“Giàu mà có Đức”*; tà linh cố ý đi con đường ngược lại ở Trung Quốc. Khi con người ta đang ở trong hoàn cảnh tứ bề phong bế, đến lúc được nơi lỏng sẽ dễ trở nên khó kiểm soát. Quả đúng như vậy, đang sống trong thời đại mà những khẩu hiệu như *“Chủ nghĩa cấm dục”*, *“Càng nghèo càng vinh quang”* được tuyên dương đến khi chuyển sang thời đại *“Giải phóng tính dục”* và xã hội chạy theo đồng tiền, thì đạo đức của người dân trượt dốc không phanh, liên tiếp phá vỡ tiêu chuẩn thấp nhất về đạo đức. Đồng thời với việc khiến cho đạo đức trượt dốc, thì lại tạo ra một sự tăng trưởng đột biến về kinh tế, hình thành một *“quái thai kinh tế”* trông như một con quái vật lớn.

Mục đích mà tà linh an bài màn *“Kỳ tích kinh tế”* này rất đơn giản: nếu không có sự lớn mạnh về kinh tế, thì ĐCSTQ không có quyền phát biểu trên thế giới. Nhưng tà linh hoàn toàn không phải vì muốn Trung Quốc hùng mạnh mà an bài những điều này, tà linh là muốn cho thế giới phải cầu cạnh Trung Quốc trong các

sự vụ quốc tế và kinh tế. Khi ĐCSTQ tiếp tục đẩy đạo đức của người Trung Quốc đi xuống vực thẳm, bức hại tín ngưỡng của người Trung Quốc, thì toàn bộ thế giới phải giữ im lặng, nhìn mà như không thấy. Đồng thời, còn phải khiến cho Trung Quốc với đạo đức sa đọa cũng kéo theo đạo đức của thế giới đi xuống, tiến tới cùng nhau bị hủy diệt.

Có điều, tà linh lợi dụng “toàn cầu hóa” để chơi trò dịch chuyển tài phú này, khiến cho Trung Quốc trở nên giàu có trong một đêm, thì cũng đặt ra cơ chế để khiến cho loại tài phú này bị tiêu mất. Dân chúng Tây phương sớm muộn gì cũng sẽ nổi lên phản đối sự dịch chuyển lớn của tài phú này. Một khi chính khách phải đối diện với áp lực từ người đi bầu, thì những quốc gia này sẽ phải thay đàn đối dây, thậm chí liên hiệp lại để đối kháng với ĐCSTQ, nền kinh tế lớn mạnh giả tạo của Trung Quốc căn bản không phải đối thủ. Đồng thời nền kinh tế không có đạo đức thì sẽ không phát triển lâu dài được. Khi an bài một nền kinh tế bùng nổ mà không đếm xỉa gì tới đạo đức, thì đồng thời cũng đã gieo mầm cho việc tương lai cái giá phải trả cho đạo đức là quá lớn mà khiến cho kinh tế sụp đổ.

2.7 Bước thứ bảy: ĐCSTQ sử dụng chiêu bài kinh tế để trói buộc “Đạo đức của thế giới”

Người phương Tây nói: "*Tự do - Dân chủ là giá trị phổ quát thế giới*". Đầu tư vào Trung Quốc là để cho Trung Quốc sau khi phát triển về kinh tế thì tự động dịch chuyển sang tự do dân chủ. Còn trù tính của tà linh lại là dùng lợi ích kinh tế để thao túng phương Tây, dùng lòng tham và dục vọng để cho phương Tây đánh mất đi những nguyên tắc đạo đức của họ rồi trở thành đồng lõa với ĐCSTQ, dùng lợi ích kinh tế để trói phương Tây vào cùng

một con thuyền với ĐCSTQ. Thực tế cũng chứng minh khi đứng trước lợi ích, thì dân chủ, tự do trở nên không đáng tiền. Đồng thời, tư tưởng chủ nghĩa cộng sản ẩn mình trong xã hội phương Tây cũng mượn xác hoàn hồn, từ trong nội bộ phương Tây mà chia rẽ xã hội, gây ra hỗn loạn, hòa theo sự chuyên quyền độc tài của ĐCSTQ.

Cái gì là giá trị phổ quát thế giới? Chân-Thiện-Nhẫn của văn hóa truyền thống Trung Quốc chính là giá trị phổ quát thế giới. Khi giá trị này bị ĐCSTQ đàn áp trầm trọng, khi lịch sử cần phương Tây chống lại sự bạo hành của ĐCSTQ, thì phương Tây lại tỏ ra im lặng trước lợi ích kinh tế, thậm chí còn trợ Trục vi ngược, hòa theo. Xét về ý nghĩa này, thì xã hội tự do phương Tây đã thúc đẩy cục diện này, rồi tự bản thân mình lại trở thành người bị hại, đang ở trên con đường cùng bị tiêu hủy với ĐCSTQ. Đây chính là mục đích mà tà linh cộng sản muốn đạt được.

Thế nhân có cơ hội thoát khỏi khống chế của tà linh cộng sản, đánh bại âm mưu của tà linh cộng sản không? Đương nhiên là có, đó chính là chủ động quay về với đạo đức, không để cho lòng tham và dục vọng trong tâm chủ đạo, rồi mê mờ vì cái “*phồn vinh*” trước mắt. Nếu say mê trong loại mộng tưởng này, không nhận rõ nguy cơ mà chủ nghĩa cộng sản mang đến, thì nhân loại đang nguy hiểm vô cùng.

3. ĐCSTQ – Thiên biến vạn hóa vẫn là tà

Có người sẽ hỏi rằng, Trung Quốc đã thay da đổi thịt rất nhiều rồi, đảng cộng sản ngày hôm nay vẫn còn là đảng cộng sản của ngày hôm qua sao?

Chúng ta đứng ở trong một cái khung rộng lớn hơn, xem xét từ chủ trương “*tuyên dương thuyết vô thần và triết học đấu tranh, lừa dối, tranh đấu, giết chóc, phá hoại văn hóa truyền thống, làm bại hoại đạo đức*” thì sẽ thấy ĐCSTQ là không hề biến đổi.

3.1 Một mạch kế thừa trong suốt 30 năm trước và 30 năm sau

30 năm đầu “*sách lược đường lối là cương lĩnh phải theo*”, đã sử dụng vấn đề ‘đường lối’ để tiến hành đấu tranh quyền lực; mấy chục năm sau tình trạng “*soán đảng đoạt quyền*” ngấm giữa các phe phái chính trị cũng diễn ra giống như vậy.

30 năm đầu “*nắm lấy cách mạng, thúc đẩy sản xuất*”, “*đấu tranh giai cấp – cứ làm là linh nghiệm*”, đào móc ra được càng nhiều kẻ thù giai cấp thì càng được giữ chức quan to; mấy chục năm sau dùng chiêu bài kinh tế để duy trì bảo vệ tính hợp pháp cho sự thống trị của đảng, theo đuổi chỉ số GDP cao bất chấp mạng người, không quan tâm đến dân sinh và môi trường, tất cả chỉ vì mục đích thăng quan phát tài.

30 năm đầu, khiến dân chúng thù hận “*bè phái phản động Quốc Dân đảng*”, thù hận “*Đế quốc Mỹ lòng lang dạ sói*”; mấy chục năm sau lại khiến dân chúng thù hận tự do và lý niệm dân chủ của phương Tây, thù hận giá trị phổ quát “*Chân-Thiện-Nhẫn*”.

30 năm đầu “*đấu với Trời đấu với Đất*”, “*dám gọi nhật nguyệt đổi trời mới*”, cải tạo núi sông, phá hoại tự nhiên; mấy chục năm sau vì để làm giàu, kiếm được nhiều tiền, chỉ vì cái lợi trước mắt mà làm ô nhiễm môi trường, lãng phí tài nguyên, làm cạn kiệt vốn sinh tồn của hậu thế.

30 năm đầu tiến hành hàng loạt cuộc vận động chính trị như

“Tam phản”, “Ngũ phản”, “Đại nhẩy vọt”, “Phản hữu”, “Phá tứ cự”, “Cách mạng Văn hóa”, “Phản kích ‘làn gió hữu khuynh lật án’”...; mấy chục năm sau cũng có đủ loại vận động: “Phản tinh thần ô nhiễm”, “Phản tự do hóa”, Đàn áp phong trào quần chúng ở Thiên An Môn, bức hại Pháp Luân Công, đàn áp các nhà hoạt động nhân quyền, đánh đập các luật sư nhân quyền...

30 năm đầu kích động vợ chồng phản bội lẫn nhau, cha con đấu tố, tạo ra những bi kịch về nhân luân, xúi giục tố giác, khiến người người trở thành kẻ địch của nhau; mấy chục năm sau lại phát sinh cái gọi là “tróc nã diệt trừ” Pháp Luân Công với thủ đoạn chỉ có hơn mà không kém, mở ra vô số các lớp tẩy não, lợi dụng tình thân, công việc, tiền lương, nhà cửa để uy hiếp, cưỡng chế chuyển hóa.

30 năm đầu dùng danh nghĩa chuyên chính vô sản mà tạo ra bao nhiêu án oan sai, giết hại bao nhiêu sinh mệnh vô tội; mấy chục năm sau phát sinh tội ác mổ cướp nội tạng các tù nhân lương tâm để kiếm món lợi kếch xù, đó là tà ác chưa từng có trên hành tinh này.

30 năm đầu sùng bái treo ảnh Mao [Trạch Đông] trên tường; mấy chục năm sau lại sùng bái in hình Mao trên tờ nhân dân tệ, đây đều là hành vi dơ bẩn rời xa Thần.

30 năm đầu dùng vô Thần luận tẩy não, muốn “*phá sạch tan tành chế độ cũ*”; mấy chục năm sau, khi bức hại truyền thống tín ngưỡng dân gian đã khởi xướng tuyên truyền vô Thần luận, dùng cái gây lớn khoa học đả kích tín ngưỡng truyền thống, mức độ tà ác của truyền thông tuyên truyền, từ báo chí, đài phát thanh, ti vi, mạng Internet, có thể nói là xưa nay chưa từng có.

30 năm đầu sử dụng đấu tranh bóp chết nhân tính, làm cho người ta không dám nói lời chân thật, nói dối, bịa đặt trở nên phổ biến; mấy chục năm sau càng là bạo phát “*khủng hoảng thành tín*”, hàng giả khắp nơi, thực phẩm độc hại thịnh hành. Thuốc lá giả, rượu giả, sữa bột giả, vé xe giả, bằng cấp giả... Nói chung, phạm là những hàng hóa có thể mua được, giấy chứng nhận có giá trị, giấy phép lái xe thì đều có thể làm giả. Lợi dụng công nghệ cao làm ra đủ loại thực phẩm độc hại là điều mà con người 30 năm đầu đều không tưởng tượng đến.

30 năm đầu lừa dối hoang đường “*Một mẫu thu hoạch vạn cân*”; mấy chục năm sau có trò lừa bịp “*Tự thiêu ở Thiên An Môn*”, không biết đã che mắt được bao nhiêu người, khuấy động được bao nhiêu thù hận.

30 năm đầu là bế quan tỏa cảng, đóng cửa độc đoán; mấy chục năm sau là phong tỏa mạng Internet, loại bỏ từ khóa nhạy cảm, giám sát theo dõi bằng tên thật.

30 năm đầu đập phá miếu Khổng Tử, phá hoại văn hóa truyền thống; mấy chục năm sau lại tu sửa miếu Khổng Tử, bởi vì miếu Khổng Tử có thể phát triển du lịch kiếm tiền, nhưng đồng thời vẫn chà đạp văn hóa truyền thống;

30 năm đầu chính trị nắm giữ vị trí thống soái, phá hoại văn hóa truyền thống, xóa sạch truyền thống tín ngưỡng, dùng thủ đoạn chính trị làm kinh tế, xuất hiện khủng hoảng kinh tế cận kề sụp đổ; hơn 30 năm sau hết thảy đều hướng đến tiền, dùng thủ đoạn kinh tế để làm chính trị, dùng kim tiền vật dục và tình sắc mê loạn để bổ khuyết cho khoảng trống tín ngưỡng, dẫn đến khủng hoảng về đạo đức “*nhìn thấy mà ghê người*”. Kỳ thực, trong khủng hoảng kinh tế trước đây là có ẩn chứa khủng hoảng đạo đức, chỉ

là đợi đến lúc coi trọng vật chất như ngày hôm nay mới tổng thể bùng phát. Khủng hoảng đạo đức ngày nay cũng ẩn chứa khủng hoảng kinh tế. Kinh tế là hành vi của con người, con người là chịu chi phối bởi đạo đức, cho nên xét đến cùng kinh tế phải chịu sự quản chế của đạo đức và tín dụng. Kinh tế mà không có đạo đức thì tất nhiên sẽ không đi được xa, bùng phát khủng hoảng cũng là chuyện sớm muộn.

.....

Chúng ta vẫn có thể tiếp tục đối chiếu được nữa nhưng điều đó quả thực là không cần thiết. Cách thức thống trị của đảng cộng sản không ngừng biến đổi, nhưng bản chất tà ác và mục đích cuối cùng của nó thì không biến đổi, hơn nữa vĩnh viễn không biến đổi.

3.2 Phá hoại văn hóa và khiến đạo đức bại hoại là mục tiêu nhất quán

Nhìn một cách tổng quát, trong suốt mấy chục năm ĐCSTQ tồn tại, thì phá hoại văn hóa, làm bại hoại đạo đức vẫn luôn là yếu tố trung tâm của việc tà linh cộng sản phá hoại Trung Hoa. "Văn hóa" và "Đạo đức" là gắn kết như môi với răng. Phá hoại văn hóa truyền thống sẽ dẫn đến sự sa đọa đạo đức xã hội. Ngược lại, đạo đức sa đọa sẽ trực tiếp phản ánh vào văn hóa, làm cho văn hóa biến dị thêm một bước nữa. Hai yếu tố này một khi hình thành tuần hoàn ác tính rồi sẽ dẫn đến sự trượt dốc tổng thể về tiêu chuẩn đạo đức và phẩm hạnh. Những việc trước đây bị coi là vô đạo đức, thì hiện giờ cho là những chuyện hết sức bình thường.

Thời xưa, người ta nhìn thấy có người ăn trộm thứ gì đó thì sẽ dừng cảm đứng ra, hiện tại có thể sẽ bị trách cứ là vì không can thận mà bị trộm. Thời xưa thấy một người ngoại tình, người ta sẽ khinh bỉ người ấy, hiện giờ thấy quan chức có 2, 3 tình nhân thì

có khi còn oán trách bản thân mình không có bản sự. Thời xưa khi nhìn thấy người già bị ngã người ta sẽ không chút do dự mà chạy đến nâng đỡ, nhưng hiện tại có thể sẽ sợ bị oan mà không dám lại gần. Trước đây làm nghiên cứu mà có người sao chép bài người ta sẽ cảm phần bất bình nhưng hiện nay thì phó mặc cho “*nước chảy bèo trôi*”...

Ai đã đánh cắp sự thiện lương trong tâm chúng ta?

Chính là ĐCSTQ. Sự phá hoại văn hóa truyền thống của ĐCSTQ đã dẫn đến đạo đức bại hoại, sinh ra hoàn cảnh tà ác mà trong đó văn hóa và tiêu chuẩn đạo đức cùng trượt dốc ngày hôm nay. Con người sống trong văn hóa biến dị như vậy đã rất khó để cảm nhận được sự trượt dốc của tiêu chuẩn đạo đức.

Con người đều có Phật tính và ma tính, chính là nói trong tâm con người đều có hai mặt thiện và ác. Thiện lương của bạn có bao nhiêu là đến từ việc ĐCSTQ truyền bá thuyết vô Thần luận tẩy não hay có bao nhiêu là hun đúc ra từ trong vận động đấu tranh giữa người với người, có bao nhiêu là đến từ quá trình học tập chớp nhoáng “*nhân vật tiên tiến*”. Một chút đều không có.

Thiện lương của bạn là đến từ thiên tính của bạn, đến từ sự lắng đọng của văn hóa và huyết mạch của tổ tiên, đến từ gia đình và những lời nói việc làm mẫu mực chính thống của người khác. Thiện lương của bạn không phải do ĐCSTQ cấp cho bạn. Nếu bạn cảm thấy bản thân mình còn có thiện lương, mà giúp ĐCSTQ “*tô son trát phấn*”, nói là ĐCSTQ đã tạo ra thiện lương cho bạn, vậy thì đã là trúng âm mưu của ĐCSTQ rồi. Tà linh cộng sản chính là muốn triệt để hủy đi chút thiện lương, phần đạo đức còn lại trong tâm đó của bạn, hóa thành làn khói tan biến đi thì mới thôi.

4. Trước tiên cho người ta chút mật ngọt, sau lại khiến người ta đau khổ tận cùng

Điều đáng nhắc đến là một chiêu bài cơ bản của đảng cộng sản dùng để cổ động nhân dân đứng lên làm cách mạng chính là dùng một chút mật ngọt lợi ích để dẫn dụ họ, tiếp theo đó là truyền bá sự thù hận khiến họ lật đổ người mà đảng cộng sản gọi là kẻ địch. Sau đó lại *“qua cầu rút ván”*. Hô hào *“đánh cường hào, phân ruộng đất”* để lừa dối nông dân, đợi đến lúc hợp tác hóa rồi lại khiến những người nông dân này trở về với hai bàn tay trắng, trở thành tể phẩm của tà giáo cộng sản. Công xã nhân dân, khoán trắng, *“ăn cơm không trả tiền”*, *“chạy tiến bước vào chủ nghĩa cộng sản”*, kết quả là dẫn đến nạn đói lớn xảy ra làm chết hàng chục triệu người ngay trong năm mưa thuận gió hòa. *“Trăm hoa đua nở, trăm nhà đua tiếng”*, khiến mọi người nói thỏa thích, phần tử trí thức trong lúc cao hứng quên mất mình đang qua lại với ai. Một cuộc *“phản hữu”* khiến bao nhiêu người tinh anh chịu đau đớn cùng tận, thậm chí bị mất đi mạng sống. *“Cách mạng vô tội, tạo phản hữu lý”*, Hồng vệ binh dùng *“nhiệt tình cách mạng”* vô cùng cuồng nhiệt để bắt đầu cuộc đại phá hoại trước đó chưa từng có. Đợi đến lúc đã không còn giá trị lợi dụng nữa, *“thanh niên trí thức phải tiếp nhận lời chỉ dạy của bản nông, trung nông”*, chỉ cần một tiếng hiệu lệnh, dù trên núi hay dưới thôn, thì họ cũng đều bị xua đuổi đến vùng nông thôn và biên cương, làm thê thảm một đời người. Những bi kịch hoang đường này không thể đơn giản quy kết là hành động tội ác của một người nào đó, mà là tà linh cộng sản đã lợi dụng chính quyền làm bại hoại văn hóa, phá hoại mối quan hệ giữa người với người, cũng phá hủy đạo đức.

Cho đến hôm nay, vẫn là đang trình diễn tiết mục ấy. Kinh tế phát triển mang đến cho người ta một chút lợi ích, người ta chỉ biết đến lợi ích trước mắt mà quên mất đạo đức. Ở bề mặt mà nhìn, người người đều là muốn có tiền, hơn nữa còn là muốn kiếm tiền nhanh chóng. *“Giá trị đạo đức, bao nhiêu tiền một cân?”* Người ta không quan tâm, hoặc quan tâm cũng không có ích, liền

thờ ơ không quan tâm nữa. Trái lại, bận bịu kiếm tiền thì lộ ra vẻ như xã hội này đang tràn đầy sinh lực, “*sinh cơ bừng bừng*”, “*quang cảnh tuyệt vời*”.

Đằng sau cái “*mật ngọt*” này là khiến cho sự thông minh của con người không được dùng vào con đường chính, toàn dùng vào chỗ không chính đáng. Hãm hại lừa gạt, giả mạo, thích việc lớn hám công to, lãng phí tài nguyên, hủy hoại môi trường, không nghĩ đến hậu quả, khắp nơi đều thể hiện ra cái “*thông minh*” và “*tinh minh*” của người Trung Quốc, chính là dùng không đúng chỗ.

Nhiều năm qua, người ta vẫn luôn buồn bực, vì sao hơn 30 năm mở cửa phát triển mà chưa sáng tạo ra một thương hiệu quốc tế nổi danh nào? Vì sao những bộ phận cốt lõi của các sản phẩm được mệnh danh là cao cấp có sở hữu độc quyền phần lớn đều dựa vào nhập khẩu? Vì sao những chi tiết nhỏ như bu-lông của máy bay, máy bay quân sự, đường sắt cao tốc đều phải nhập khẩu? Tại sao Trung Quốc sản xuất ra 40 tỷ bút bi mỗi năm, nhưng [phần] bi của bút cũng phải nhập khẩu?

Các phát minh sáng tạo và nghiên cứu căn bản đều phải tĩnh tâm xuống để làm, phải dựa vào sự hứng thú, nghị lực, sự cố gắng kiên lâu dài, đòi hỏi phải có một môi trường với tâm thái người dân trầm ổn, bình thản làm nền. Người Trung Quốc bị ép bức thành tập trung tinh thần kiếm tiền nhanh, đầu cơ trục lợi, giở mọi mánh khóe, làm không được thì trộm. “*Trộm kỹ thuật*” đã trở thành một ngành nghề chính thức, hoàn toàn không có cảm giác xấu hổ về đạo đức của người Hoa Hạ “*lẽ nghi chi bang*” nữa. Quay trở lại mà nói, dựa vào trộm cắp chắp vá lung tung thì không thể tạo thành một hệ thống khoa học kỹ thuật nền tảng hoàn chỉnh được.

Mục đích của tà linh không phải là muốn con người được sống những ngày tháng tươi đẹp, cũng không phải là an bài phục hưng quốc gia, mà là cho mọi người một chút mật ngọt, còn phía sau đó thì hoàn toàn là đau khổ. Đòi cánh giúp kinh tế hiện đại

cất cánh và có thể duy trì được sự phát triển ổn định là pháp trị (không phải là pháp chế) và chữ tín (không phải là quan hệ) thì lại hoàn toàn đều là điều mà Trung Quốc khuyết thiếu, mà gốc rễ của “*lấy pháp trị quốc*” và “*xã hội thành tín*” chính là ‘Đạo đức’. “*Bởi vì không giảng đạo đức, kinh tế mới có thể bộc phát [tăng nhanh đột ngột], không có đạo đức, kinh tế tất sẽ sụp đổ.*”

Các thương nhân, chính khách phương Tây, chẳng phải đều là như thế sao? Rất nhiều người nếm thử một chút mật ngọt rồi liền lọt vào vòng tay của ĐCSTQ, nhưng đó lại chính là vòng tay của tà linh cộng sản. Lúc vừa mới bắt đầu, các thương nhân chính khách này còn giãy giụa biện hộ cho lương tâm của mình, nhưng từng bước từng bước khi càng rơi sâu vào cái hố lợi ích thì chỉ có thể để ĐCSTQ tùy ý thao túng, linh hồn của họ đã giao cấp cho tà linh mất rồi.

5. Bí mật đằng sau cái gọi là “Người chịu khổ vẫn là công nhân và nông dân”

Nhìn chung trước khi các quốc gia cộng sản giành được chính quyền đều lợi dụng công nhân và nông dân làm “*vật hy sinh*” làm cách mạng. Sau khi giành được chính quyền rồi, công nhân và nông dân vẫn là tầng lớp thấp nhất bị áp bức, hãy nhìn xem những nơi gọi là “*Cách mạng lão khu*” (vùng giải phóng), người dân vẫn đang khổ sở không thể nói thành lời. Dưới sự thống trị của ĐCSTQ 30 năm đầu, công nhân và nông dân khổ; sau cải cách và mở cửa, người chịu khổ vẫn là công nhân và nông dân. Hàng trăm triệu nông dân, công nhân dốc sức vì kinh tế Trung Quốc lại vẫn luôn sống ở tầng thấp nhất của xã hội. Một chế độ hộ tịch biến bao nhiêu người trở thành “*công dân hạng hai*”. Đảng cộng sản đã là tập đoàn lợi ích chiếm tuyệt đại bộ phận của cải của quốc gia.

Đặc quyền giai cấp có thể hủ bại đến mức độ nào? Có thể hủ

bại đến mức khiến đảng cộng sản vứt bỏ chính quyền. Chính là trong “*cuộc chiến chống tham nhũng*” trong chiến dịch “*đả hổ*”, người ta mới có thể nhìn thấy sự hủ bại của đảng cộng sản kinh người đến mức độ nào. Việc tham ô vài trăm triệu, vài tỷ, vài chục tỷ đã trở thành một tình trạng bình thường. Theo điều tra cho thấy, rất nhiều cán bộ cấp cao đã về hưu của Trung Quốc chiếm giữ hơn 400 nghìn phòng bệnh cao cấp trong nhiều năm liền, số tiền chi trả cho khoản này lên đến hơn 50 tỷ tệ. Ngoài ra, việc an dưỡng của cán bộ tại chức, chi phí điều trị hằng năm cho quan viên chính phủ cũng lên đến 220 triệu tệ, nói cách khác, 80% chi phí tài chính của quốc gia về y tế là phục vụ cho 8,5 triệu cán bộ cấp cao là chính.

Thế nhưng, những người công nhân và nông dân nuôi sống họ lại đang vật lộn khổ sở trong tình cảnh “*không được khám bệnh, không có nhà để ở, không được đi học, không được an hưởng tuổi già*”.

Kỳ thực, hiện trạng công nhân và nông dân không thoát khỏi khổ nạn, đã vạch ra một bí mật tà ác của chủ nghĩa cộng sản.

Chủ nghĩa cộng sản tuyên bố muốn thực hiện một thiên đường ở nhân gian “*làm theo năng lực, hưởng theo nhu cầu*”, tiêu diệt giai cấp, tiêu diệt nhà nước, tiêu diệt chế độ tư hữu.

Chúng ta cùng xem xét một khía cạnh trọng yếu nhất trong đó là tiêu diệt giai cấp. Tiêu diệt giai cấp như thế nào đây? Chủ nghĩa Marx nói, con đường tiêu diệt giai cấp là làm cho giai cấp vô sản lật đổ giai cấp tư sản, thành lập chuyên chính vô sản, sau đó quá độ lên chủ nghĩa cộng sản.

Dưới giai đoạn chuyên chính vô sản làm sao có thể khiến giai cấp biến mất đây? Marx không nói, chỉ nói rằng, thời kỳ chuyên chính vô sản có thể sẽ rất dài.

Thời kỳ chuyên chính giai cấp vô sản, những người lãnh đạo lớn nhỏ trong chính quyền này trở thành giai tầng đặc quyền mới, cũng chính là giai cấp đặc quyền. Bởi vì không tin vào Thần,

“không sợ trời, không sợ đất”, cái gọi là *“Đạo đức chủ nghĩa cộng sản”* cũng chỉ có thể là khẩu hiệu êm tai mà thôi, họ cười lên đầu nhân dân mà *“làm mưa làm gió”*, còn luôn miệng nói mình là *“đầy tớ”* của nhân dân. Những công nhân và nông dân đi theo đảng cộng sản làm *“cách mạng”*, ngoại trừ một số người tiến vào giai cấp đặc quyền ra thì tuyệt đại đa số kết cục vẫn là người bị hại, bị giai cấp đặc quyền áp bức.

Bản thân việc tiêu diệt giai cấp lại tạo ra giai cấp mới, hết thầy lại trở về điểm ban đầu, cứ lặp lại như thế, làm đi làm lại, người chịu khổ vẫn là công nhân và nông dân.

“Người chịu khổ vẫn là công nhân và nông dân” đã vạch ra bí mật: thời điểm tà linh an bài chủ nghĩa cộng sản, thì căn bản là đã không có an bài cho nó lối thoát. Chủ nghĩa cộng sản của Marx căn bản là không có khả năng thực hiện, khó trách Marx cũng không nói rõ quá độ thế nào. Từ tầng bề mặt của con người mà xét, chủ nghĩa Marx đi đến đâu thì đến, không giải quyết được gì.

Đằng sau cái *“không giải quyết được gì”*, ẩn chứa âm mưu thiên đại của chủ nghĩa cộng sản – hủy diệt nhân loại.

6. Mục đích cuối cùng của chủ nghĩa cộng sản: Hủy diệt nhân loại

Hễ nói đến chủ nghĩa cộng sản, khả năng mà người ta thường nghĩ đến chính là giết giết giết. Lịch sử trăm năm của chủ nghĩa cộng sản chính là một bộ lịch sử giết người, bao gồm cả lạm sát người vô tội không có chủ đích và giết chết những người không chịu khuất phục một cách có chủ đích.

Chủ nghĩa cộng sản là lực lượng phản vũ trụ, là chỗ thiên lý bất dung. Cho nên, từ khi nó xuất hiện thì luôn luôn ở trong khủng hoảng, để duy trì sự tồn tại của mình, ở trong khủng

hoảng, nó không ngừng dung dưỡng đủ loại thủ đoạn cưỡng ép, gồm cả giết người. Thủ đoạn của đảng cộng sản chính là trước tiên cho người ta một chút mật ngọt, khiến người ta đi theo làm “*cách mạng*”. Nhưng rất nhiều người đi theo đảng cộng sản đều bị chính đảng cộng sản giết chết, những người không bị giết hết cũng sẽ bị đào tạo thành công cụ giết người của chúng. Điều này hình thành nên chiêu bài đặc trưng của đảng cộng sản – giết hại không thương tiếc đối với đồng đảng của mình, đối với đồng bào của mình. Nhưng loại giết chóc này cũng không phải là mục đích thực sự của nó. Giết người bất quá chỉ là cách để tạo ra các cuộc khủng bố, làm cho người ta chịu khuất phục thuận theo sự an bài của nó hòng đạt được mục đích cuối cùng.

Tà linh cộng sản do “*thù hận*” và vật chất bại hoại tạo thành, ở nhân gian an bài nên một cuộc cách mạng chủ nghĩa cộng sản, mục đích chính là thông qua phá hoại văn hóa truyền thống, làm bại hoại đạo đức mà hủy diệt toàn nhân loại. Khiến con người hoàn toàn phản bội lại Thần đã tạo ra họ, làm cho con người bại hoại đến gốc rễ, không thể nghe hiểu lời dạy bảo của Thần, trượt dốc xa so với đạo đức mà Thần đặt định ra cho con người, lúc ấy, Thần cũng không thể không vứt bỏ những người này. Như thế, loại người này chỉ có thể bị tiêu hủy.

Cái chết của thân thể xác thịt của con người cũng không phải là cái chết thực sự của sinh mệnh, nguyên thần còn có thể luân hồi chuyển sinh, nhưng khi một người đạo đức đã bại hoại đến mức không thể cứu được nữa, nguyên thần sẽ bị tiêu hủy triệt để, đó mới là đáng sợ, sinh mệnh thực sự bị chết đi.

Loại hủy diệt này mới là mục đích cuối cùng của tà linh cộng sản.

Nhìn ra thế giới hiện nay, con người thế gian sẽ phát hiện ra một sự thật kinh người, nhân tố cộng sản tràn ngập thế giới, ma quỷ đã chiếm lĩnh thiên hạ. Ác ma cộng sản dồn hết sức truyền bá cho con người đủ loại quan niệm biến dị, trong bất tri bất giác

đã lan ra toàn cầu, thậm chí còn được những người bị mê lạc xem như là cách nghĩ và nguyện vọng của chính bản thân họ. Thị phi thiện ác của nhân loại vì thế mà bị nghiêng lệch, đảo lộn. Âm mưu của hồng ma cộng sản gần như đã đạt được!

Ở vào thời điểm tà linh cộng sản đang nhe nanh vuốt vui cười chúc mừng thắng lợi của nó thì tuyệt đại đa số con người thế gian lại cho rằng nó đang đi về hướng thất bại. Con người thế gian đang ở giáp ranh hủy diệt mà vẫn chưa hay biết gì. Còn có hoàn cảnh nào nguy hiểm hơn như thế này sao?

Thần từ bi không quên con người. Ở vào lúc ma quỷ âm mưu tính kế, Thần cũng ở trong nguy cơ mà an bài sự thức tỉnh cuối cùng cho nhân loại. Thần cho con người tự do ý chí lựa chọn giữa thiện và ác, nhưng con người cuối cùng lựa chọn con đường nào thì phải dựa vào chính mình.

Chỉ có khôi phục lại đạo đức toàn xã hội, tịnh hóa tâm linh, khôi phục truyền thống, xây dựng lại tín ngưỡng đối với Thần, nhân loại mới có thể tránh được kiếp nạn. Thời gian không đợi người! Nhân loại đã đến lúc thức tỉnh!

Chương III

BẠO LỰC VÀ GIẾT CHÓC TỘI ÁC TÀ TRỜI

Getty Images

Mục lục

Lời dẫn

1. Màn thử nghiệm của Liên Xô
2. Đảng cộng sản Trung Quốc lên đài
3. Giết hại giới tinh anh
4. Phá hoại tự nhiên
5. Hủy hoại văn hóa
6. Tội cùng tà ác

Lời kết

Lời dẫn: Con đường giết chóc của tà linh cộng sản

Nói đến đảng cộng sản, ấn tượng sâu sắc nhất của người ta chính là một chữ: Giết. Sự giết chóc của đảng cộng sản đa phần đều diễn ra trong thời bình, ít nhất ở khu vực mà nó chiếm đóng. Cuộc vận động Túc phản của ĐCSTQ đã giết hại 100.000 hồng quân, sau này vô số người đã bị giết trong các cuộc vận động Chính phong Diên An, Cải cách ruộng đất, Đấu tố địa chủ, rồi một loạt các cuộc vận động thanh trừng chính trị cho đến tận

sau năm 1949.

Cho dù vào thời chiến tranh hay thời hôn quân bạo ngược trong lịch sử Trung Quốc đều phải có kẻ địch xuất hiện mới xảy ra việc giết người. Nhưng đảng cộng sản lại hành sự ngược với đạo trời, vì muốn giết người mà tự đi tìm kẻ thù cho mình, không có kẻ thù cũng phải tạo ra kẻ thù để mà giết.

Tại sao đảng cộng sản lại thích giết chóc? Tại sao giết chóc lại trở thành mục tiêu chiến lược cuối cùng của tà linh cộng sản nhằm tạo nên bầu không khí khủng bố trong người dân? Đảng cộng sản coi “*giết chóc*” là một thứ “*học vấn*”, một loại “*nghệ thuật*”, đưa “*giết chóc*” lên đến cực điểm.

Đảng cộng sản giết người như thế nào? Nó giết người bằng chuôi dao, bằng bát cơm, bằng dư luận.

“*Giết người bằng chuôi dao*” thế nào thì không cần giải thích nhiều, đối với một tổ chức “*thành lập chính quyền bằng súng*” như ĐCSTQ mà nói thì đây là bản lĩnh xuất chúng.

Thế nào là “*giết người bằng bát cơm*”? Đó là chặn đứng miếng ăn (cắt đứt mọi điều kiện kinh tế) của người ta, không chịu khuất phục thì không có miếng ăn. Bao nhiêu phần tử trí thức đã bị đảng cộng sản bắt phải quỳ xuống lạy lục vì miếng ăn. Các chí sĩ Trung Quốc từ xưa đến nay đều rất coi trọng khí phách, không bị mua chuộc bởi lợi lộc. Vào thời xưa, quan chức không có bổng lộc vẫn có thể tự mưu sinh. Điển tích “*Không vì năm đấu gạo mà chịu khom lưng*” nói về câu chuyện Đào Uyên Minh không chịu nổi sự sỉ nhục của các tham quan mà còn có thể hào khí vạn trượng giao ấn từ quan, đi tìm kiếm cuộc sống điền viên tự do tự tại. ĐCSTQ khống chế toàn bộ tài nguyên của xã hội, không cho người ta được kiếm miếng ăn, khiến người ta chỉ còn một con đường chết.

Giết người bằng dư luận cũng là một đặc điểm quan trọng của đảng cộng sản. Vì nó nằm trong tay tất cả các phương tiện truyền thông, nên nó muốn đả đảo ai thì đả đảo người ấy, muốn

nói ai xấu thì người ấy phải xấu, nói ai có tội thì người ấy phải có tội.

Đảng cộng sản giết những đối tượng nào? Đảng cộng sản muốn đấu với Trời, đấu với Đất, đấu với người, cho nên nó phải giết Trời, giết Đất, giết người.

Giết Trời – Lấy danh nghĩa “vô Thần luận” để hủy diệt tín ngưỡng của người dân đối với Thần Phật, mở đường cho vô Thần luận.

Giết Đất – Lấy danh nghĩa cải tạo núi sông để tàn phá thiên nhiên, hủy hoại môi trường, “*cả gan*” thực thi vô Thần luận không kiêng nể trời đất.

Giết người – giết người trong đảng, thanh trừng những thành viên không đáp ứng được yêu cầu của đảng để tăng cường thêm đảng tính tà ác; giết hại có chủ đích nhằm vào những tinh anh (những người có tầm ảnh hưởng trong xã hội), giết hại những người gây cản trở đến việc thực thi kế hoạch của tà linh, bao gồm cả những tinh anh có vai trò truyền thừa văn hóa; giết người tràn lan không mục đích, kích động quần chúng đấu tranh lẫn nhau, tạo ra và duy trì một bầu không khí khủng bố bừa bừa sát khí.

Mục đích quan trọng của việc giết chóc: Một là tiêu diệt những kẻ thù mà nó tạo ra; Hai là khiến cho kẻ giết người tay dính máu tanh, trở thành đồng phạm với đảng cộng sản, đã gây tội rồi thì không thể không đồng lòng với đảng cộng sản, trở thành công cụ giết người trong tay đảng cộng sản; Ba là tạo nên bầu không khí khủng bố đầm máu, làm kinh sợ tất cả mọi người. Hết thấy việc “*giết chóc*” này đều mở đường cho sự phá hoại văn hóa, làm băng hoại đạo đức xã hội.

Đặc biệt là việc đảng cộng sản giết hại những người tu hành trong tôn giáo và các phần tử trí thức còn nhằm mục đích tạo nên sự gián đoạn văn hóa, cắt đứt mối liên hệ của thế hệ sau với tín ngưỡng và văn hóa truyền thống. Đây là một phần cực kỳ

quan trọng trong kế hoạch của đảng cộng sản muốn khiến nhân loại trở nên bại hoại và đi đến kết cục bị hủy diệt, nhưng ý đồ này lại thường xuyên bị người ta xem nhẹ.

Vậy phải “*giết chóc*” đến khi nào?

Việc đảng cộng sản công khai giết người không chỉ nhằm gây sức ép cho con người bằng khủng bố, mà còn khiến cho sự sợ hãi hòa tan vào trong máu của người ta, trở thành cái ghen di truyền sự sợ hãi, truyền cho hết thế hệ này đến thế hệ khác.

Đến bước này thì đảng cộng sản sẽ chuyển từ giết người công khai sang giết người âm thầm.

Các cuộc vận động Cải cách ruộng đất, Trấn phản, Tam phản, Ngũ phản, cách mạng văn hóa, đó là giết người công khai, thậm chí hô hào quần chúng đến xem, phải giết để cho mọi người xem. Sự kiện đàn áp sinh viên ngày 4 tháng 6 năm 1989 là một cuộc giết người bán công khai, ngay sau đó nó thề thốt phủ nhận sự việc này. Đến cuộc bức hại Pháp Luân Công năm 1999 lại là cuộc giết người không công khai, sau đó người ta mới phát hiện ra tội ác mổ cướp nội tạng [khi người còn] sống trên quy mô lớn nhằm vào các học viên Pháp Luân Công, đó là cuộc giết người vô cùng âm thầm, kín đáo. Lịch sử của đảng cộng sản chính là một bộ lịch sử giết người. Không có “*giết*” thì căn bản không thực hiện được việc nhồi nhét “*vô thuần luận*” vào mảnh đất Trung Hoa, biến dân tộc Hoa Hạ trở thành “*Vô Pháp vô Thiên*”, đánh đổ văn hóa Thần truyền của Trung Quốc.

1. Màn thử nghiệm của Liên Xô

Để hủy diệt nhân loại, tà linh cộng sản đầu tiên phải hủy diệt văn hóa Trung Hoa. “*Tà linh*” đã lựa chọn một nước láng giềng của Trung Quốc là Liên Xô – cũng là một đất nước rộng lớn về địa lý và dân số, để tiến hành màn diễn thử này. Liên Xô

rất gần Trung Quốc, nó có thể có lực lượng lớn để hỗ trợ ĐCSTQ về các mặt kinh tế, quân sự và đường lối chính trị. Cũng bởi Liên Xô có diện tích lãnh thổ rộng lớn, dân số đông đúc, nên có thể vượt qua sự bao vây của các nước châu Âu khi mới thành lập và sự tấn công của nước Đức trong thế chiến thứ hai, cho nên chủ nghĩa cộng sản mới có thể ở đó mà kéo dài chút hơi tàn.

Khi vừa mới thành lập, Liên Xô đã dùng lực lượng quốc gia để “*xuất khẩu cách mạng*”, lấy Trung Quốc là trọng điểm, nó đã phái Grigori Voitinsky sang Trung Quốc thành lập một nhóm nhỏ của chủ nghĩa cộng sản, lại thông qua Mikhail Marxovich Borodin để thuyết phục Quốc Dân đảng chấp nhận chính sách “*Quốc-Cộng hợp tác*”, để ĐCSTQ phụ thể ^[10] lên Quốc Dân đảng và phát triển nhanh chóng.

Liên Xô vừa thành lập đã thử nghiệm lập ra “*Ủy ban đặc biệt toàn Nga*”, gọi tắt là Cheka – một tổ chức khủng bố thông qua bạo lực giết người. Lenin cho rằng “*Chuyên chính là chính quyền trực tiếp dựa vào bạo lực mà không phải chịu hạn chế bởi bất cứ pháp luật nào*”, ông ta đã giao cho Ủy ban Cheka quyền được không cần xét xử [mà có thể] tùy ý giết người. Nghiên cứu cho thấy từ năm 1917 đến 1922, số lượng người trực tiếp bị Ủy ban Cheka treo cổ và bắn chết lên đến hàng triệu người. Chỉ trong năm 1921, Liên Xô đã gây ra một nạn đói khiến cho khoảng 5 triệu người chết đói.

Một thử nghiệm trọng yếu khác của Liên Xô là thông qua bạo lực kiến lập nên cục diện tà thuyết cộng sản thống nhất thiên hạ lấy vô Thần luận làm cơ sở. Các hình thái ý thức khác, bất kể là tôn giáo hay là văn hóa truyền thống đều tự nhiên bị liệt vào danh sách bị tiêu diệt.

Năm 1917, sau khi cướp được chính quyền, Lenin lập tức ra tay dùng bạo lực để đàn áp chính giáo, chính tín, phá hoại văn hóa, khiến đạo đức con người trở nên bại hoại mà rời xa Thần.

10. **Phụ thể:** thể sinh mệnh bám thêm vào; *phụ* → thêm vào, bám vào, gắn vào.

Đây cũng là màn diễn thử cho mục tiêu phá hoại văn hóa Trung Quốc sau này.

Lenin mặt khác tiếp tục tuyên dương vô Thần luận: “Về mặt lý luận và thực tiễn chủ nghĩa xã hội khoa học, vô Thần luận là một bộ phận không thể tách rời của chủ nghĩa Marx”. Năm 1917, kể từ ngày đầu tiên Bolshevik {đảng phái chủ nghĩa cộng sản ở Liên Xô} lên nắm quyền, nó đã coi việc dùng bạo lực để hủy hoại văn hóa, hủy diệt tín ngưỡng đối với Thần đã trở thành một trong những mục tiêu chủ yếu của cách mạng.

Sau khi Lenin chết, Stalin kế tục mưu đồ của ông ta, từ những năm 1930 bắt đầu một cuộc đại thanh trừng cực kỳ tàn khốc, ngoài các thành viên của đảng cộng sản ra thì tất cả các phần tử trí thức và những người trong giới tôn giáo đều bị liệt vào danh sách bị thanh trừng.

Stalin từng tuyên bố trước toàn quốc phải thực thi “*Kế hoạch vô Thần luận 5 năm*”, khi hoàn thành kế hoạch này, giáo đường cuối cùng sẽ bị đóng cửa, vị cha xứ cuối cùng sẽ bị tiêu diệt, vùng đất Liên Xô sẽ trở thành “*vùng đất vô Thần luận màu mỡ của chủ nghĩa cộng sản*”, không còn sót lại một chút tàn tích nào của tôn giáo nữa.

Theo những thống kê dè dặt thì trong cuộc vận động “*Đại thanh trừng*”, số lượng cha xứ bị bức hại đến chết lên đến hơn 42.000 người. Đến năm 1939, toàn bộ Liên Xô chỉ có hơn 100 giáo đường mở cửa cho bên ngoài, mà trước cách mạng tháng mười có đến 40.437 giáo đường. 98% giáo đường và tu viện trên toàn Liên Xô đã bị đóng cửa. Trong thời gian này đã có rất nhiều nhà văn hóa, phần tử trí thức bị phán quyết hoặc bị đưa đến các trại tập trung Gulag, hoặc bị bắn chết.

Từ khi Stalin chết cho đến khi Liên Xô giải thể, chính quyền Liên Xô tiếp tục công kích các nhà văn hóa và tôn giáo. Tiểu thuyết gia, nhà lịch sử học nổi tiếng người Nga - Alexandr Solzhenitsyn

đã thống kê rằng Stalin đã gây ra cái chết bất thường cho 60 triệu người dân.

Trung Quốc là vũ đài của màn diễn 5.000 năm của nhân loại, cuộc đại chiến giữa chính và tà tại nhân gian phải diễn màn cuối cùng tại Trung Quốc, do vậy màn diễn thử của chính quyền đảng cộng sản Liên Xô cuối cùng đã sụp đổ tan tành, phe chủ nghĩa cộng sản từng vang danh một thời đã phải tuyên bố giải thể.

2. Đảng cộng sản Trung Quốc lên đài

Sau Thế chiến thứ hai, mặc dù chủ nghĩa phát xít đã bị tiêu diệt, nhưng lại sinh ra “phe chủ nghĩa cộng sản” không kém phần tà ác. Khi lực lượng phát triển lớn nhất, nó đã chiếm 1/3 bản đồ địa lý và nhân khẩu toàn cầu. Xét về số lượng người bị giết, mức độ sâu rộng của cuộc bức hại văn hóa, ĐCSTQ là chính quyền tà ác nhất trong tất cả các chính quyền cộng sản tà ác. Nó đã vạch ra những sách lược vô cùng hệ thống và tỉ mỉ nhằm tuyệt diệt nền văn hóa Trung Quốc.

Nền văn hóa truyền thống Trung Hoa là do Sáng Thế Chủ đích thân đặt định ra, vì để cứu độ chúng sinh vào lúc cuối cùng. Hủy diệt nền văn hoá truyền thống Trung Hoa là mục tiêu hàng đầu của tà linh cộng sản. Nó biết rõ rằng bạo lực chỉ có thể tiêu hủy được thể xác con người, cần phải dùng bạo lực kèm theo các thủ đoạn khác nhằm hủy diệt văn hóa mới có thể hủy diệt linh hồn người Trung Quốc. Cho nên khi dùng bạo lực để giết hại tầng lớp tinh anh trong xã hội, nó cũng hủy hoại những trụ cột tinh thần và tải thể vật chất trong văn hóa truyền thống mà người ta dựa vào để sinh tồn, nó tiến thêm một bước cắt đứt mối liên hệ giữa con người với Thần, để đạt được mục đích hủy hoại văn hóa truyền thống, tiến tới hủy hoại con người.

Trong các cuộc vận động liên tiếp dùng bạo lực hủy diệt những nền tảng cơ bản này, khiến cho những tinh anh này mất

đi tiếng nói, tà linh cộng sản đã tụ tập được một nhóm lớn những kẻ tà ác, chúng ngày càng thành thực hơn trong việc sử dụng các thủ đoạn bạo lực giết chóc, cưỡng ép tẩy não, lừa gạt, trấn áp. Chúng đã diễn tập đầy đủ với mục tiêu giành phần thắng tuyệt đối trong cuộc giao tranh cuối cùng giữa chính và tà.

Cùng lúc đó chúng cũng xây dựng một cách có hệ thống “văn hóa đảng” tà ác, đồng thời dùng nó để bồi dưỡng, huấn luyện những người còn chưa bị giết, biến họ thành công cụ của tà linh cộng sản để tiếp tục giết nhiều người hơn nữa.

Tà linh cộng sản cũng am hiểu sâu sắc tất cả các thủ đoạn như lợi ích kinh tế, tẩy não chính trị để khiến con người đi vào khuôn phép, nghe theo sự sắp xếp của chúng, các cuộc vận động, trấn áp, giết chóc hết lần này đến lần khác khiến chúng ngày càng thành thực với những thủ đoạn này.

3. Giết hại giới tinh anh

Những địa chủ ở nông thôn, các tầng lớp thân sĩ và thương nhân ở thành thị, sĩ phu là những tinh anh văn hóa của xã hội, họ là những người truyền thừa nền văn hóa truyền thống 5.000 năm của Trung Hoa. Tiêu diệt những người này là một bước quan trọng nhằm hủy diệt văn hóa truyền thống. Do vậy, ĐCSTQ đã tạo ra những kẻ thù và bắt đầu tiêu diệt các “*địa chủ*”, thân hào ở nông thôn, và giết các “*nhà tư bản*” ở thành thị, trong khi tạo ra bầu không khí khủng bố, nó cũng đồng thời cướp sạch của cải của xã hội.

Cái gọi là “*Cải cách ruộng đất*” hay còn gọi là “*Đuổi cường hào, chia ruộng đất*” của ĐCSTQ sau khi nắm chính quyền kỳ thực chính là dùng bạo lực để giết hại những người truyền thừa văn hóa ở nông thôn. Hiển nhiên là ĐCSTQ không muốn giao ruộng đất cho nông dân, nên nó đã dùng thủ đoạn quen thuộc đó là trước tiên cho nông dân một chút mật ngọt, sau khi hoàn

thành việc giết hại các địa chủ, thân hào và hủy hoại văn hóa ở nông thôn xong, nó lập tức thu hồi lại đất đai đã phân cho nông dân thông qua hình thức “hợp tác xã”. Kết quả là đông đảo người nông dân vẫn phải tiếp tục chịu khổ.

Những người có tài sản ở thành thị cũng trở thành đối tượng bị ĐCSTQ giết hại, không chỉ bởi vì ĐCSTQ muốn cướp đoạt tài sản của họ mà còn bởi họ là những người sáng tạo, truyền thừa văn hóa, giúp xã hội phồn vinh, ổn định, thậm chí họ còn tiếp thu tư tưởng tự do nhân quyền của phương Tây.

Những tăng nhân, đạo sĩ trong tôn giáo cũng đóng vai trò quan trọng trong việc truyền bá các kinh sách về tu luyện Phật gia, Đạo gia. ĐCSTQ đã nhắm vào “*tôn giáo*” là bộ phận chủ chốt có liên quan trực tiếp tới văn hóa tín ngưỡng Thần Phật này, bằng các thủ đoạn sát hại, kết án, tẩy não, cưỡng bức hoàn tục, bóp méo giáo lý, để những kẻ lưu manh trong tôn giáo hoàn toàn nghe lời ĐCSTQ lên đứng đầu, thành lập Hội Phật giáo, Hội Đạo giáo, những hiệp hội này trở thành công cụ để ĐCSTQ khống chế và hủy hoại tôn giáo.

Dù là người xuất gia trong tôn giáo hay những nhân sĩ tinh anh trong xã hội, nếu họ bị hủy diệt thì văn hóa sẽ bị gián đoạn. Trong khi hủy diệt tôn giáo, ĐCSTQ cũng đồng thời tiến hành vận động “*cải tạo tư tưởng*” các phần tử trí thức. Thông qua việc giáo dục nhồi nhét cái gọi là chủ nghĩa duy vật, vô Thần luận và tiến hóa luận, nó đã tẩy não một cách có hệ thống đối với học sinh, nhồi nhét vào học sinh sự thù hận đối với văn hóa truyền thống. Qua các cuộc vận động chống cánh hữu, nó bắt toàn bộ những phần tử trí thức không chịu nghe lời phải đi cải tạo lao động, đẩy họ vào tầng lớp thấp kém nhất trong xã hội, giết họ bằng “*bát cơm*” và “*du luận*”, khiến những nhân sĩ trước đây có tiếng nói trong xã hội giờ trở thành đối tượng bị khinh bỉ, nhạo báng.

Sau cuộc vận động chống cánh hữu, từ gia đình đến trường

học hay ngoài xã hội đều không còn nghe thấy những tiếng nói độc lập nữa. Các học sinh lớn lên trong hoàn cảnh như vậy không chỉ không tin Thần Phật mà còn không có chút lòng kính trọng nào đối với văn hóa và nghệ thuật truyền thống. Nhưng ĐCSTQ chưa hề thỏa mãn với điều này, những người tuổi tác cao vẫn giữ lại những ký ức về văn hóa truyền thống, các tài thể truyền tải văn hóa như di tích, văn vật có ở khắp mọi nơi, những giá trị truyền thống vẫn được truyền bá thông qua các loại hình nghệ thuật. Do vậy, ĐCSTQ đã lợi dụng những học sinh đã từng bị tẩy não sau khi thành lập chính quyền, lợi dụng tâm lý nổi loạn giai đoạn mới trưởng thành của họ để phát động cuộc vận động “*Phá tứ cự*”, khiến cho nền văn hóa Trung Hoa lâm vào đại nạn từ vật chất cho đến tinh thần.

Trong cuộc tàn sát những người này, ĐCSTQ mang ý đồ cực kỳ thâm hiểm: Thứ nhất, có thể tạo ra bầu không khí khủng bố hòng đe dọa bất cứ ý đồ phản kháng nào; Thứ hai, cướp sạch tài sản của xã hội để dùng cho bản thân, gia tăng lực lượng chính quyền; Thứ ba, đưa nhân dân vào tình thế nghèo khổ và rối ren, khiến người dân ngoài việc lo cơm ăn áo mặc ra thì chẳng còn thời giờ mà để ý đến chính quyền, không còn thời gian và sức lực mà tiếp thu giáo dục, văn hóa truyền thống; Thứ tư, khiến dân chúng cảm thấy mê mờ trước bạo lực, bởi vì trước tội ác phản nhân loại như vậy nếu không mê mẩn tinh thần, không nghĩ cách để thuyết phục bản thân thừa nhận rằng giết người là hợp lý, thì chỉ có cách duy nhất là đứng lên phản kháng, quá trình này cũng là quá trình cưỡng ép đạo đức con người trượt dốc; Thứ năm, tạo nên sự gián đoạn trong nền văn hóa Trung Quốc, khiến con người mất đi cơ hội dựa vào văn hóa để cuối cùng được Sáng Thế Chủ cứu độ.

Năm mục đích kể trên, hiện nay ĐCSTQ đã đạt được đến đâu rồi? Chúng ta sẽ đi sâu phân tích thêm từ phương thức giết chóc và số lượng người bị ĐCSTQ giết.

3.1 Giết chóc ở nông thôn và thành thị

Tháng 3 năm 1950, ĐCSTQ ban hành chỉ thị *“Nghiêm túc trấn áp các phần tử phản cách mạng”*, trong lịch sử gọi là cuộc vận động *“Trấn phần”*. Tháng 2 năm 1951, ĐCSTQ ra chỉ thị *“Giết phần tử phản cách mạng ở nông thôn, thông thường phải vượt qua tỉ lệ một phần nghìn nhân khẩu”*. Lúc đó dân số Trung Quốc là 600 triệu người, vậy ít nhất có 600.000 người phải rơi đầu. ĐCSTQ công bố đến cuối năm 1952, số lượng *“phần tử phản cách mạng”* bị tiêu diệt là hơn 2,4 triệu người, thực tế số người bị hại ít nhất phải trên 5 triệu người, chiếm gần 1% dân số Trung Quốc lúc đó.

Từ những con số kể trên, chúng ta có thể biết được những cuộc giết chóc này đã gây tổn thất lớn như thế nào đối với nền văn hóa. *“Năm 1949, số lượng thanh niên mù chữ ở khu vực hoàng Độ (Thượng Hải) chiếm 81,4%. Trong các gia đình bản nông, trung nông không thể tìm thấy một người biết chữ. Thôn Nông Gia Tân trước năm 1949 trong 24 hộ có 19 hộ gia đình gồm ba thế hệ đều không được đi học, các nhà đều không thể tìm thấy một cái bút, muốn viết một bức thư phải ra thị trấn cách đó 4 dặm để nhờ người viết”*. Nghĩa là giết hết những người được gọi là phú nông, địa chủ ở nông thôn, tức là gần như giết sạch những người biết đọc chữ ở nông thôn.

Nếu như cuộc vận động *“Trấn phần”* và *“Cải cách ruộng đất”* chủ yếu nhằm vào địa chủ, thân hào, thì cuộc vận động *“Tam phần, Ngũ phần”* tiếp theo chính là nhằm vào những người có tài sản ở thành thị, họ cũng là những người được tiếp thụ giáo dục truyền thống, am hiểu kinh doanh buôn bán, hoặc hiểu biết về xã hội tự do phương Tây. Các cuộc vận động này đã tạo ra bầu không khí khủng bố và cướp bóc tài sản ở thành thị.

3.2 Hủy diệt tôn giáo, cắt đứt mối liên hệ với tín ngưỡng truyền thống

Tín ngưỡng truyền thống là ngọn nguồn của văn hóa truyền thống, suy cho cùng văn hóa là do Thần truyền cho con người, mà tín ngưỡng lại là do Thần trực tiếp tạo lập. Ở Trung Quốc, tín ngưỡng có ảnh hưởng sâu đậm nhất là Đạo gia, Phật gia và Nho gia. Tín ngưỡng giúp con người biết thế nào là Phật, thế nào là Đạo, làm người cần sống như thế nào. Mấy nghìn năm nay, con người kính ngưỡng Thần Phật, duy trì tiêu chuẩn đạo đức để không bị trượt dốc quá nhanh.

Năm 1950, ĐCSTQ ra chỉ thị cho chính quyền các nơi thu tiêu toàn bộ Hội Đạo Môn (tên một tôn giáo). Trong cuộc vận động được phổ biến khắp các thôn xóm, thị trấn trên cả nước này, chính phủ đã động viên những người mà chúng cho là thuộc “giai cấp đáng tin cậy” tiến hành công kích, tố giác các thành viên Hội Đạo Môn. Chính phủ các cấp đã tham gia giải thể các tổ chức “mê tín” như Cơ đốc giáo, Thiên chúa giáo, Đạo giáo, Phật giáo v.v... yêu cầu những thành viên của các giáo hội Phật đường này ra chính quyền đăng ký và “nhận lỗi, sửa sai”, nếu không đăng ký đúng thời hạn sẽ bị điều tra và trừng phạt nặng nề. Năm 1951, chính phủ ban hành văn bản quy định rõ những người hoạt động trong các Hội Đạo Môn sẽ bị tử hình hoặc tù chung thân.

Dưới cuộc bức hại bạo lực của ĐCSTQ, các đoàn thể tôn giáo ở Trung Quốc đã phải tan rã, các tín đồ chân chính trong giới Phật giáo, Đạo giáo đều bị trấn áp hoặc tàn sát, những người còn lại rất nhiều người đã hoàn tục, còn có rất nhiều đảng viên không công khai chuyên khoác áo cà sa, đạo bào để bóp méo kinh Phật, Đạo tạng, tìm trong các kinh sách này những lý do biện minh cho các cuộc vận động của ĐCSTQ.

Chính giáo bị hủy hoại, tầng lớp địa chủ, thân hào ở nông thôn, thương nhân ở thành thị bị giết, bị giải thể, những người còn lại trong lòng run sợ, hoang mang, không một ngày được yên.

3.3 Cải tạo tư tưởng, vô Thần luận chiếm lĩnh trường học

Việc cải tạo, trấn áp, tiêu diệt các phần tử trí thức tinh anh của xã hội cũng được ĐCSTQ sắp xếp một cách có hệ thống. Đối với phần tử trí thức, đặc biệt là những trí thức ở các trường học cao cấp, cuộc cải tạo tư tưởng bắt đầu từ những ngày đầu khi ĐCSTQ thành lập. ĐCSTQ tất nhiên không yên tâm về các chuyên gia giáo dục và các phần tử trí thức cao cấp trong thời Quốc dân. Khổ nổi không có họ thì không thể mở được trường đại học, cũng không thể đào tạo nên những nhân tài kỹ thuật, cho nên ĐCSTQ đã sử dụng phương pháp gọi là điều chỉnh các khoa trong viện. Chúng trực tiếp loại bỏ các trường đại học tôn giáo, bởi vì tín ngưỡng tôn giáo hoàn toàn đối lập với chủ nghĩa Marx, đồng thời chúng cũng cải tạo các trường học tư thục, loại bỏ các khoa triết học, xã hội học trong trường đại học trước đây. Vì những học sinh được đào tạo ra từ các khoa này sẽ có tư tưởng, có sự nghiên cứu về các vấn đề chính trị và xã hội, có một chút tư tưởng tự do, điều này sẽ tạo thành trở ngại to lớn cho chính quyền ĐCSTQ. Đồng thời, ĐCSTQ bắt buộc toàn bộ hệ thống giáo dục của Liên Xô, thay đổi hệ thống giáo dục tôn trọng tự do tư tưởng và học tập trong thời kỳ Quốc dân, cưỡng ép cải tạo tư tưởng, đào tạo những giáo viên và học sinh tại các trường học cao cấp thành một thể hệ chỉ biết nghe theo sự chỉ huy của ĐCSTQ, chỉ coi trọng kỹ thuật, không tin Thần, không có tín ngưỡng.

Từ năm 1950 đến năm 1953, qua điều chỉnh hệ thống khoa trong trường, số lượng các trường đại học tổng hợp có nhiều khoa so với số lượng các trường đại học nói chung giảm từ 24% năm 1949 xuống còn 11% năm 1952, rất nhiều trường đại học tổng hợp nổi tiếng, lâu đời đã mất đi giá trị và địa vị vốn có, bị cải tạo thành trường công nghệ khoa học, số lượng các trường

công nghệ khoa học mới tăng lên, quán triệt đường lối “*học tập Liên Xô*”.

Ngành khoa học nhân văn áp dụng “*mô hình của Mỹ*” trong thời Quốc dân đã sản sinh ra một lượng lớn các học giả có trình độ và tầm ảnh hưởng, rất nhiều nhân tài trong lĩnh vực sử học, triết học, xã hội học. Những phần tử trí thức chịu ảnh hưởng và giáo dục của chủ nghĩa tự do Anh Mỹ này không thể tiếp nhận được hình thái ý thức của chủ nghĩa Marx, họ tự nhiên bị dán nhãn “*giai cấp tiểu tư sản*”. Những nhà nhân văn học không mang tư tưởng chủ nghĩa Marx này bị đình chỉ hoặc tiêu diệt, trong đó xã hội học đã biến mất hoàn toàn ở Trung Quốc Đại Lục.

Một mục đích khác của việc điều chỉnh các khoa trong trường học là nhằm chia rẽ các trường đại học, các khoa trong trường và các giáo sư nòng cốt được lưu lại từ thời Quốc dân đảng, cắt đứt mối liên hệ lịch sử giữa các giáo sư ban đầu với trường học, điều này cũng hết sức có lợi cho việc chính quyền cộng sản nắm giữ và khống chế các phần tử trí thức, từ đó giúp xây dựng và củng cố chế độ tập quyền cộng sản.

Nguyên hiệu trưởng trường đại học Bắc Kinh - Mã Dân Sơ vào ngày 23 tháng 10 năm 1951 đã phát biểu trong bài “*Cuộc vận động học tập chính trị của các giáo viên trường đại học Bắc Kinh*” đăng trên tờ “*Nhân dân nhật báo*”, trong đó có đoạn như sau: “*Phải làm theo yêu cầu của quốc gia, điều chỉnh triệt để khoa trong trường, mà muốn đạt được mục tiêu này, một điều then chốt chính là... phải tự giác, tự nguyện cải tạo tư tưởng.*” Câu nói này có nghĩa là việc điều chỉnh các khoa trong trường chính là nhằm mục đích cải tạo tư tưởng.

Việc điều chỉnh các khoa trong trường nhằm cải tạo tư tưởng đối với các chuyên gia giáo dục, các phần tử trí thức cao cấp có thể coi là một cuộc vận động đầu tiên của ĐCSTQ nhằm ép các phần tử trí thức đi vào khuôn khổ.

3.4 Trấn áp phần tử trí thức, cưỡng ép toàn dân nói dối

Trước năm 1949, Trung Quốc có khoảng 2 triệu phần tử trí thức, mặc dù một số người đi du học nước ngoài nhưng họ vẫn kế tục một phần tư tưởng truyền thống, đó là quan niệm về tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ. Tất nhiên ĐCSTQ sẽ không bỏ qua họ, bởi vì là tầng lớp sỹ phu, tư tưởng của họ có ảnh hưởng không nhỏ đến hình thái ý thức của người dân.

Năm 1957, ĐCSTQ đưa ra khẩu hiệu *“trăm hoa đua nở, trăm nhà đua tiếng”*, hiệu triệu các phần tử trí thức và quần chúng ở Trung Quốc *“giúp ĐCSTQ chỉnh phong”*, mục đích của nó là muốn dụ dỗ những *“phần tử phản đảng”* trong số họ xuất đầu lộ diện. ĐCSTQ còn hô hào *“không tóm cổ, không đánh đập, không chụp mũ, không tính sổ”*, *“người phát ngôn vô tội”*, màn kịch này của nó có vẻ như đã thành công. Các phần tử trí thức nổi tiếng lúc đó như Chương Bá Quân, Long Vân, La Long Cơ, Ngô Tổ Quang, Trữ An Bình... đều đã nói thẳng nói thật, chỉ ra các khuyết điểm của ĐCSTQ. Nhưng chỉ trong một đêm, phong vân đột biến, cuộc đấu tranh chống cánh hữu bắt đầu, họ đều bị gán nhãn phần tử phe cánh hữu *“phản đảng, chống lại chủ nghĩa xã hội”*. Cuộc đấu tranh chống cánh hữu này đã tìm ra 550.000 *“phần tử cánh hữu”*, 270.000 người đã ra khỏi công chức, 230.000 người bị coi là *“phần tử trung hữu”* và *“phần tử phản đảng, chống lại chủ nghĩa xã hội”*. Họ bị cướp đoạt về kinh tế, rất khó khăn để duy trì cuộc sống, đành phải dè dặt, nhẫn nhục mà sống.

Cuộc vận động này không chỉ khiến các phần tử trí thức bị bức hại mà nó còn gửi đến toàn thể người dân Trung Quốc một thông điệp rõ ràng: dưới sự thống trị của đảng cộng sản, ai nói lời chân thật người đó sẽ phải đối mặt với kết cục bi thảm. Thậm chí trong các cuộc vận động hết lần này tới lần khác, ĐCSTQ yêu cầu toàn dân phải tham gia *“vạch trần và phê phán”*, ngay cả quyền được *“giữ im lặng”* của người ta cũng bị tước đoạt.

Dối trá có thể nói là một trong những đặc điểm mang đậm “màu sắc của ĐCSTQ” nhất trong văn hóa đảng. ĐCSTQ qua nhiều lần vận động chính trị đã huấn luyện cho người dân Trung Quốc dùng văn hóa đảng để suy nghĩ và xử lý vấn đề, khiến con người quen với việc nói dối, họ không những rất yên tâm thoải mái mà còn vào hùa với nhau để dối trá, giả tạo, dựng chuyện thị phi.

Cho đến nay, ở Trung Quốc Đại Lục đâu đâu cũng có thể thấy thuốc giả, rượu giả, thực phẩm giả, bằng cấp giả, kết hôn giả, ly hôn giả... Sở dĩ sự giả dối có thể xuất hiện lan tràn như vậy, không thể không nhắc đến nguyên nhân bắt đầu từ thói quen nói dối của người dân. Một khi đã mất đi nền tảng đạo đức là chữ “*Chân*” thì còn gì khiến người ta cảm thấy lương tâm bất an khi làm điều gian dối nữa?

Cuộc vận động phản cánh hữu là một bước đi quan trọng của ĐCSTQ để phá hủy triệt để đạo đức và văn hóa truyền thống của Trung Quốc.

Cùng với việc tiêu diệt các tinh anh văn hóa, tà linh cộng sản đã cắt đứt quá trình truyền thừa văn hóa truyền thống Trung Hoa từng kéo dài hết thế hệ này sang thế hệ khác. Do những thay đổi một cách âm thầm trong sự giáo dục của gia đình, nhà trường, xã hội, xóm giềng, những thế hệ trẻ sau này đã trở thành một thế hệ không có văn hóa.

Trải qua một loạt các cuộc vận động được lên kế hoạch kỹ càng: từ Tam phản, Ngũ phản, Trấn phản, Cải tạo tư tưởng và điều chỉnh hệ thống khoa trong trường học đến cuộc vận động Phản cánh hữu... nhằm hủy hoại văn hóa, tàn sát các tinh anh văn hóa, những nhóm người lưu giữ văn hóa truyền thống Trung Quốc ở cả nông thôn và thành thị cơ bản đã bị tiêu diệt. Cùng lúc đó, một thế hệ mới được bồi dưỡng bởi thuyết duy vật, vô Thần luận, văn hóa đảng đã trưởng thành, họ mang theo tư tưởng, hành vi bạo lực bắt đầu tiến vào vũ đài, tiến hành bước tiếp theo hủy hoại nền văn hóa Thần truyền.

3.5 Cải tạo nhân tính thành “phi nhân tính”

Ngày 16 tháng 5 năm 1966, “*Thông báo của ủy ban trung ương ĐCSTQ*” (Thông báo 516) được phát đi, bắt đầu một cuộc vận động hủy hoại văn hóa truyền thống trên quy mô lớn của ĐCSTQ, đó là cuộc Đại cách mạng văn hóa. Vào tháng 8, ĐCSTQ đã ra lệnh cho bộ phận nòng cốt là các hồng vệ binh học trung học Bắc Kinh, tiến hành một loạt các hoạt động khám xét nhà, đánh đập, giết chóc trên quy mô lớn ở Bắc Kinh. Đến hạ tuần tháng 8 năm 1966, hàng nghìn người đã bị giết khắp nơi ở Bắc Kinh, gây nên sự kiện “*Tháng tám đỏ*”.

Sự tàn bạo của ĐCSTQ trong cách mạng văn hóa đã được mô tả kỹ lưỡng trong cuốn sách “*Chín bài bình luận về đảng cộng sản*” (Cửu Bình), ở đây điều chúng ta cần quan tâm là cuộc bạo hành này đã gây ra tổn thất lớn thế nào cho người dân Trung Quốc từ tầng diện văn hóa.

Lấy ví dụ sự kiện giết người tại huyện Đại Hưng, thành phố Bắc Kinh. Từ 27 tháng 8 năm 1966 đến 1 tháng 9 năm 1966, trong 48 đội sản xuất ở 13 hợp tác xã của huyện Đại Hưng đã có 325 người bị giết, trong đó người già nhất 80 tuổi, người trẻ nhất 38 ngày tuổi, có 22 hộ gia đình đã bị giết sạch. Phương thức giết người gồm dùng gậy đánh chết, dùng dao chém chết, bị thít cổ bằng dây thừng, trẻ sơ sinh thì bị cầm hai chân xé thân thể làm đôi.

Không cần nói đến sự táng tận lương tâm, mất hết nhân tính của những kẻ thực thi việc bạo hành này, nhưng những người đứng bên quan sát cũng cần buông bỏ hết “*lòng trắc ẩn*” mới có thể chịu nổi, đó cũng là lúc họ phải quay lưng lại với chữ “*Nhân*” trong văn hóa Trung Quốc.

Người xưa có câu: “*Kẻ không có lòng trắc ẩn thì không phải là con người*”. Thế nhưng hành vi “*không phải là con người này*” lại được ĐCSTQ nhiệt liệt cổ vũ. Rất nhiều người nhờ có “*biểu*

hiện tốt” trong các cuộc giết chóc này mà được gia nhập đảng. Lấy một ví dụ khác về một tỉnh ở Quảng Tây, theo thống kê không đầy đủ, có hơn 9.000 người được gia nhập đảng lập tức sau khi giết người, có 20.000 người gia nhập đảng xong đã tham gia giết người, có hơn 19.000 người có liên quan đến việc giết người. Như vậy tỉnh này đã có gần 50.000 đảng viên tham gia vào việc giết người.

Trong sự kiện Lục Tứ ngày 4 tháng 6 năm 1989 ở Thiên An Môn, cuộc bức hại Pháp Luân Công năm 1999, những kẻ giết nhiều người với thủ đoạn tàn bạo nhất đều nhận được biểu dương và phần thưởng vật chất, thậm chí là được thăng quan tiến chức. Những kẻ chỉ huy tàn bạo nhất như La Cán, Chu Vĩnh Khang lại được Giang Trạch Dân cất nhắc vào hàng ngũ cấp cao “*Ủy viên thường vụ bộ chính trị*”, để vinh danh “*công lao*” của chúng trong việc giết người, hủy hoại đạo đức và văn hóa.

Trong cuộc bức hại Pháp Luân Công, ĐCSTQ đã dùng mọi nguồn lực quốc gia, sử dụng những phương thức tra tấn tàn bạo nhất từ cổ chí kim. Ngoài hình thức đánh đập tàn bạo còn có những tra tấn tình dục khiến người ta rụng tóc gáy, mùa đông bị dầm mình trong băng, mùa hè bị phơi nắng khát cháy, lao động nặng nhọc quá sức chịu đựng của cơ thể, bị cấm ngủ trong thời gian dài, bị vớt cho rắn độc, chó săn hoặc cả đàn muỗi cắn, thậm chí trực tiếp mổ cướp nội tạng sống của những người tu luyện Pháp Luân Công để buôn bán kiếm lời v.v..

Những cuộc bạo hành trên quy mô lớn này đã trở thành tội ác “*phản nhân loại*”. Nói một cách khác, chỉ cần là con người thì phải có trách nhiệm phản đối tội ác “*phản nhân loại*” này, nhưng ĐCSTQ đã cưỡng ép tất cả mọi người tham gia vào tội ác giết người, bức hại chính giáo của chúng, hoặc bị động công nhận hoặc phối hợp hành ác. Điều đó đã khiến cho rất nhiều người mất đi nhận thức về tiêu chuẩn tốt xấu, đúng sai, thiện ác, trở thành những kẻ “*trợ Trụ vi ngược*”^[11] không còn mang bản tính

11. **Trợ Trụ vi ngược**: giúp Trụ vương của nhà Thương làm điều bạo ngược.

con người nữa.

Thần đến độ nhân, cứu vớt con người, là nhằm vào những người còn được coi là “*người*”. Nhưng khi ĐCSTQ cưỡng ép người ta trở thành “*phi nhân tính*” thì chính là đã cắt đứt cơ hội được cứu của họ, cũng chính là đẩy người ta vào địa ngục.

Khi tà linh cộng sản bắt con người phải thực thi bạo lực, giết chóc, nó đồng thời cũng thuyết phục người ta rằng con người nên giết chóc, con người nên từ bỏ tấm lòng thiện lương mà xây dựng lên văn hóa đảng “*đối với kẻ thù phải vô tình và lạnh lùng như mùa đông*”. Những ví dụ như trên nhiều không kể xiết. Với mỗi lần hành ác, ĐCSTQ đã hữu ý góp thêm một viên gạch xây nên bức tường văn hóa đảng nhằm phá hủy văn hóa truyền thống, làm bại hoại đạo đức con người. Dưới sự đầu độc của văn hóa đảng, rất nhiều người đã trở thành tay sai, công cụ giết người trong tay tà linh cộng sản.

4. Phá hoại tự nhiên

Thần không chỉ tạo ra nhân loại, mà còn vì nhân loại mà an bài môi trường tự nhiên để con người sinh tồn. Đặc biệt là tại Trung thổ Thần Châu, văn hóa truyền thống bác đại tinh thâm và nội hàm thông thiên của nó cũng được thể hiện trong môi trường tự nhiên, đây chính là thể hiện cụ thể của Thiên nhân hợp nhất trong văn hóa truyền thống. Trong các ngọn núi nổi tiếng cũng như các con sông lớn thực ra đều có Thần núi và Thần sông để duy trì môi trường tự nhiên cho sự sinh tồn của con người.

Trung Quốc là “*Trung tâm chi quốc*” được Thần tuyển định, do đó sông núi dòng chảy có ảnh hưởng to lớn mà lại sâu xa đối với hệ sinh thái trên địa cầu. Trong văn hóa Trung Quốc, sức ảnh hưởng và tác dụng của phong thủy địa lý thực tế đã vượt qua không gian mà mắt thịt có thể nhìn thấy được. Từ cao tầng mà xét, trong hệ tuần hoàn của nước trên thế giới, “*Trung tâm*

chi quốc” cũng là nơi khởi nguồn của mạch nước ngọt trên toàn cầu, nước ngọt ở đây ô nhiễm sẽ tác động đến nguồn nước toàn thế giới. Do đó, sự phá hoại môi trường ở Trung Quốc, có thể sẽ làm hệ sinh thái trên phạm vi toàn thế giới đi đến sụp đổ. Vì thế chúng ta không khó để hiểu tại sao tà linh cộng sản dùng trăm phương nghìn kế hủy hoại môi trường tự nhiên ở Trung Quốc.

Các triều đại hoàng triều Trung Nguyên, thánh hoàng minh quân đều có thời gian cố định để cúng tế Thiên thần và Thần sông Thần núi, khiêm nhường tạ ơn, để có thể hưởng thụ những thứ cần thiết cho cuộc sống của con người mà môi trường tự nhiên ban cho. Hàng nghìn năm qua, con dân Trung Hoa tín Thiên kính Thần vẫn luôn sống hòa hợp với môi trường tự nhiên. Sau khi ĐCSTQ đoạt được chính quyền, đã không ngừng dùng bạo lực lừa gạt cưỡng ép con người thế gian không tin vào lý niệm Thiên nhân hợp nhất, phá hoại môi trường tự nhiên mà Thần ban cho, cổ vũ con người đấu với Trời đấu với đất, phát huy mặt ác trong nhân tính, vì để kiếm tiền mà cố ý phá hoại môi trường tự nhiên, làm con người biến thành cuồng vọng tự đại, không còn chút tâm kính sợ đối với môi trường tự nhiên.

Cổ nhân cần lấy gỗ, xây dựng nhà, chặt cây rừng, luôn phải bảo vệ những cây chưa trưởng thành, tuyệt đối không chặt lung tung. Sau khi ĐCSTQ xây dựng chính quyền, lại phổ biến lựa chọn phương thức chặt cây có tính hủy diệt, tính phá hoại, hủy hoại nguồn tài nguyên rừng, không nghĩ đến hậu quả mà chỉ nhìn đến lợi ích trước mắt. Ví dụ như khi chặt phá rừng rậm ở khu Trường Bạch Sơn, những cây chưa trưởng thành cũng bị chặt đổ, ngay cả cây nhỏ chỉ có một tấc cũng không thoát được, bị chặt về để làm cán chổi. Rất nhiều khu vực từng cánh rừng cánh rừng bị phá hoại thành “*rừng không đòi trợ*”, thảm thực vật biến mất, đất bị xói mòn, hậu quả trực tiếp chính là nhiều thiên tai ập đến, hoặc có thể gọi là “*Trời phạt*”, còn những người vô thần luận được ĐCSTQ bồi dưỡng ra ắt cũng không thừa nhận

loại hiện tượng này.

Toàn bộ môi trường vũ trụ, địa cầu, nhân loại là tuần hoàn. Con người trong luân hồi của sinh mệnh, khi đạo đức cao thượng, không có nhiều nghiệp lực, sau khi luân hồi chuyển sinh cũng không có nhiều ảnh hưởng gì đến môi trường tự nhiên. Nhưng khi nghiệp lực con người tích lại ngày càng nhiều, cũng sẽ mang theo nghiệp lực đến môi trường sinh sống, ảnh hưởng đến tất cả những thứ xung quanh, sa mạc hóa cũng chính là một trong những ác báo đó.

Từ khi ĐCSTQ xây dựng chính quyền đến nay, đạo đức con người cũng nhanh chóng trượt dốc, nghiệp lực tăng nhanh, tiêu xài vô độ và lãng phí tài nguyên tự nhiên, hủy hoại môi trường tự nhiên, cảnh tan hoang sông núi ở Trung Quốc đầy rẫy, diện tích sa mạc tăng một cách nhanh chóng. Những năm 50 đến những năm 70 của thế kỷ trước, mỗi năm Trung Quốc có 1.560 km² đất bị sa mạc nuốt chửng; những năm 70 đến 80, diện tích bị sa mạc hóa lên đến 2.100 km²; đến những năm 90, con số này lên đến 2.460 km²; đến thế kỷ 21 thì con số này đã vượt qua 3.000 km². Trong lịch sử Nội Mông Cổ từng có 5 thảo nguyên lớn khiến thế giới phải khen ngợi, đến nay, về cơ bản đã có 3 thảo nguyên biến mất. Thảo nguyên Ô Lan Sát Bố, thảo nguyên Khoa Nhĩ Thấm, thảo nguyên Ngạc Nhĩ Đa Tư, ba thảo nguyên này đã bị sa mạc hóa trên diện tích lớn chỉ trong 20 năm. Người huyện Hoài Lai, tỉnh Hà Bắc gọi sa mạc bị cát bay tới bao phủ là “*thiên mạc*”, cách Bắc Kinh chỉ 70 km, Bắc Kinh có lẽ sẽ là thành cổ Lâu Lan tiếp theo bị chôn vùi trong sa mạc.

ĐCSTQ tùy tiện chặt phá, ngăn sông lấp biển, đấu Trời đấu đất, đã phá hoại môi trường mà Thần sáng tạo để cho con người sinh tồn. Các loại tai họa càng ngày càng nhiều, lũ lụt từ các con sông, sương mù độc hại, bụi cát bay khắp nơi; hạn hán thiếu nước, ô nhiễm công nghiệp, mạch nước ngầm biến mất, khí hậu cực đoan liên tiếp xuất hiện, liên tiếp lập kỷ lục; còn có nhiều

loại bệnh kỳ quái đáng sợ cướp đoạt đi nhiều mạng sống của con người thể gian, thật đúng là nhìn thấy mà phát hoảng.

5. Hủy hoại văn hóa

Từ dùng bạo lực giết hại giới tinh anh, dùng bạo lực hủy hoại tinh thần và môi trường vật chất mà nhân loại dựa vào để sinh tồn, đến dùng bạo lực hủy diệt văn hóa truyền thống đều là sự an bài có kế hoạch, từng bước hủy hoại nhân loại của tà linh cộng sản.

5.1 Hủy hoại tài thể vật chất

Sau khi bắt đầu cách mạng văn hóa, ngọn lửa tà ác “*Phá tứ cựu*” cháy khắp Trung Hoa. Tự viện, đạo quán, tượng Phật, danh lam thắng cảnh, tích cổ, tự họa, đồ cổ... bị phá hoại gần như không còn.

Lan Đình trong Lan Đình Tập Tự được viết bởi Vương Hy Chi không những bị phá hủy, ngay cả phần mộ của Vương Hy Chi Cũng bị hủy hoại, nơi ở cũ của Ngô Thừa Ân ở Giang Tô bị đập phá, nhà cũ của Ngô Kính Tử ở An Huy bị đập tan, bia đá Túy Ông Đình Ký được Tô Đông Pha tự tay viết bị “*tiểu tướng cách mạng*” xô đổ, chữ trên bia đá bị cạo mất, v.v.. Những tinh hoa của văn hóa Trung Hoa này đã được truyền thừa tích lũy hàng nghìn năm, một khi bị hủy hoại thì không cách nào khôi phục được.

Thành Bắc Kinh được xây dựng từ triều Nguyên. Nguyên Thế Tổ Hốt Tất Liệt để thừa tướng Lưu Bình Trung bố cục theo thiên cung, lấy theo quẻ tượng càn, khôn để xây thành. Toàn bộ thành Bắc Kinh chất chứa tư tưởng và văn hóa của Nho, Đạo, Phật, tên của kinh thành đại đô và đại điện đều xuất phát từ quẻ tượng trong Chu Dịch, miếu tự, tự viện, điện đường đều được xây dựng theo an bài của Thiên tượng.

Tứ Hợp Viện nổi tiếng của Bắc Kinh, tiểu viện nằm trong đại

viện, không chỉ mới lạ độc đáo, còn có kết cấu cân khôn ở trong đó, có một số chính phòng trông giống hệt như miếu đường. Khúc khuỷu và sâu là miêu tả đúng nhất về hẻm nhỏ ở Bắc Kinh. Sau khi đi qua hẻm nhỏ là bước vào Tứ Hợp Viện, rộng rãi sáng sủa như vào một khung cảnh khác. Kiến trúc quý giá ở nhân gian được tạo ra một cách tỉ mỉ như vậy, khiến tâm mọi người có sự kính ngưỡng đối với Thần Phật và Trời, lý niệm truyền thống Thiên nhân hợp nhất cùng môi trường xung quanh và kiến trúc dung hòa vào một thể, đúng là một tác phẩm tuyệt thế. Tuy nhiên, trong thời cách mạng văn hóa tuyệt đại đa số Tứ Hợp Viện bị phong trào "*Phá tứ cự*" và sau đó cái gọi là "*Phát triển kiến trúc*" hủy hoại hết.

Trước thời cách mạng văn hóa, Bắc Kinh có hơn 500 miếu cổ, điện đường, tự viện, sau phong trào "*Phá tứ cự*" trong cách mạng văn hóa, hầu như đã bị hủy hoại toàn bộ. Tất cả những thứ này, không chỉ là hủy hoại mất nơi cầu nguyện và tu luyện của các tín đồ, những kiến trúc Thiên nhân hợp nhất thời cổ đại lại càng khiến chính tín và chính niệm truyền thống Thiên nhân hợp nhất trong tâm con người cùng bị hủy hoại theo. Con người thế gian có thể không đồng ý với việc này, cảm thấy nó không có quan hệ gì với tôi, thực ra tà linh cộng sản không hề hờ nào là không len lỏi vào, từ tiêu diệt nhục thể đến ô nhiễm tư tưởng, đến việc phá môi trường và nơi tu luyện của chính giáo, nó đã cắt đứt văn hóa đạo đức, tín ngưỡng của Trung Hoa được truyền thừa liên tục mấy nghìn năm.

Mấy nghìn thành, trấn của Trung Quốc có lịch sử lâu đời, mỗi một thành, trấn đều có tường thành, miếu tự, tự viện, tích cổ văn hóa nơi nào cũng có, đào đất 1 xích (~33cm) nhìn thấy vết tích thời cận đại, 2 xích, 3 xích, 20 xích, là vết tích các đời khác nhau, đếm không hết.

Trong vũ trụ, con người thế gian, các loại lý luận, tín ngưỡng, hình thức văn học nghệ thuật, kiến trúc, phong tục, v.v.. đều có

hình thức hiển hiện của nó tại nhân gian và hình thức tồn tại trong không gian khác. Một người đọc một cuốn sách, làm một việc, không tính là gì cả, nhưng khi hàng nghìn hàng vạn người đều đang đọc một cuốn sách, làm cùng một việc, cùng nghĩ như nhau, thì sẽ hình thành một trường vật chất to lớn tại không gian khác, đồng thời trợ lực cho việc này, hình thức này, kiến trúc này, phong tục này, v.v.. ở không gian bề ngoài. Đây cũng là nguyên do vì sao phương Tây tin vào sự may rủi của Thứ 6 ngày 13, nhưng nó lại không có ảnh hưởng gì đối với xã hội phương Đông. Phong tục bảo địa phong thủy phương Đông cũng lại không có ảnh hưởng lớn tới phương Tây bởi vì cái trường đang sau ở trong một xã hội khác không đủ lớn để ảnh hưởng.

Cổ miếu, thành cổ, tự viện, di tích cổ, v.v.. đã trải qua hàng trăm nghìn năm và được hàng triệu người tín ngưỡng, chú ý, nhân tố vật chất to lớn phía sau, đặc biệt là điện đường của chính giáo, sau khi khai quang có Giác Giả gia trì, bảo vệ sinh linh và dân chúng. Khi những khí vật, kiến trúc này bị hủy hoại, thì trường [không gian] cho đến sinh mệnh cao cấp phía sau không thể tiếp tục tồn tại được. Do đó, hủy hoại không chỉ là những kiến trúc, hình thức ở bề mặt cho đến trường năng lượng chính phía sau Thiên nhân hợp nhất, [vốn] gia trì chính niệm chính tín của không gian nhân loại, [mà] còn khiến Giác Giả rời đi và [từ đó] con người mất đi sự bảo vệ.

Cùng đạo lý đó, dù có xây lại những di tích cổ, kiến trúc cũng không thể nào trong thời gian ngắn mà có thể kiến lập được trường năng lượng lớn mạnh, thỉnh mời sự gia trì và bảo vệ của Giác Giả cao tăng quay lại. Những năm gần đây ĐCSTQ lại rầm rộ xây dựng kiến tạo lại tự miếu, tu sửa di tích cổ, nhưng vì để lừa dối, kiếm tiền, làm giả bịa đặt, hoặc là phô trương bề ngoài, kết quả chỉ là chiêu mời tà linh, lạn quỷ^[12], trường năng lượng phụ diện đến chiếm cứ những nơi này, ngược lại còn mang đến hậu

12. **Lạn quỷ**: quỷ hư nát, hủ hoá; dùng để nói về những sinh mệnh đã cực kỳ biến dị ở không gian khác.

họa khôn lường cho nhân loại.

Tà linh cộng sản biết rõ điều này, do đó nó muốn phá hủy tinh anh văn hóa thành thị, giai tầng thân sĩ thôn làng, và làm bại hoại đạo đức con người thế gian, đồng thời hủy hoại tài thể vật chất và cột trụ tinh anh của văn hóa truyền thống như tự miếu, di tích văn hóa cổ truyền thống, phong tục truyền thống, hình thức văn học nghệ thuật, văn vật, tự họa, thư tịch, truyền thống dân cư, v.v..

5.2 Phá hoại trụ cột tinh thần

Lão Tử để lại Đạo Đức Kinh, là kinh điển của tu luyện Đạo gia, Lão Tử được coi là người sáng lập ra Đạo gia. Nhưng trong cách mạng văn hóa, Lão Tử bị phê bình là đạo đức giả, còn Đạo Đức Kinh của ông bị cho là mê tín phong kiến.

Khổng Tử chu du các nước, giảng giải về “*Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín*” và đạo Trung dung, chỉnh sửa Lục Kinh tiên hoàng cai trị đất nước và chuẩn tắc nhập thế [làm người], vì thế mà được tôn làm “*Chí thánh tiên sư*”. Trong cách mạng văn hóa, Khổng Tử bị phê bình, bị gọi là Khổng lão nhị, còn “*Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín, Trung dung*” bị bạo lực, đấu tranh, tạo phản thay thế. Năm 1966, Khang Sinh để cho kẻ đứng đầu phe tạo phản Bắc Kinh Đàm Hậu Lan lấy danh nghĩa Tiểu tổ cách mạng văn hóa Trung ương dẫn đầu Hồng vệ binh đến làng Khúc Phụ “*tạo phản Khổng gia điểm*”, phá hoại trên diện rộng, đốt cổ thư, đập phá gần 1.000 bia đá các đời, trong đó có cả bia mộ của Khổng Tử, hủy hoại Khổng miếu, Khổng phủ, Khổng lâm. Điều khiến người ta phần nộ hơn nữa chính là, họ san phẳng mộ của Khổng Tử, mộ của những người đời sau của Khổng Tử cũng bị đào, phơi thây chỉ trích nhiều ngày rồi thiêu hủy.

Đây không chỉ đơn thuần là vấn đề hủy hoại sách cổ và văn vật, bởi trong những sách cổ này truyền thừa văn hóa Trung Hoa và giá trị truyền thống rất sâu và có bề dày. Nếu như có chút kính nể văn hóa truyền thống, thì sẽ không có chuyện phá hoại

như thế này. Sự phá hoại mạnh mẽ, triệt để như thế này, là do ĐCSTQ đã gieo rắc sự thù hận văn hóa truyền thống gieo vào sâu trong lòng của hồng vệ binh.

Trung Quốc thời cổ đại đã từng xảy ra sự kiện diệt Phật “*Tam vũ nhất tông*”, bất cứ hoàng đế diệt Phật nào hoặc là bị ám sát hoặc là bạo bệnh mà chết, những người tin Thần đều biết rằng đây là báo ứng của hành động diệt Phật. Chu Thế Tông Sài Vinh từng tự tay cầm rìu chém vào ngực của tượng Quan Âm Bồ Tát ở Đại Bi Tự, cuối cùng chết vì vết thương ở ngực bị thối rữa. Những thanh niên trẻ bị ĐCSTQ kích động diệt Phật hủy Đạo gia nếu không biết hối hận và chuộc tội, thì sẽ có có kết cục bi thảm thế nào?

Trong cơn cuồng phong “Phá tứ cự” này, không biết có bao nhiêu người đã tạo tội nghiệp mà phải xuống địa ngục, đây chính là kết quả mà ĐCSTQ muốn.

6. Tội cùng tà ác

6.1 Bức hại Pháp Luân Công

Sau thời kỳ cách mạng văn hóa, người ta khát vọng và tìm cầu thân thể khỏe mạnh, và bắt đầu tập luyện nâng cao sức khỏe. Các công pháp truyền thống như Ngũ Cầm Hý, Thái Cực Quyền, Dịch Cân Kinh, v.v.. cũng lặng lẽ hưng khởi, nhanh chóng thổi bùng lên phong trào khí công. Năm 1992, Ngài Lý Hồng Chí truyền ra Pháp Luân Công, còn gọi là Pháp Luân Đại Pháp lấy Chân-Thiện-Nhẫn làm căn bản. Đại Pháp chỉ giản chỉ dị, bắt đầu từ chữa bệnh khỏe người, trong vài năm ngắn ngủi, chỉ được khẩu truyền mà đã có đến hơn trăm triệu người nhập đạo đắc Pháp, phổ biến khắp Trung Quốc, hồng truyền khắp thế giới.

Pháp Luân Công quy chính nhân tâm, người tu luyện Pháp Luân Công tu tâm hướng thiện, nỗ lực tịnh hóa bản thân, quay

trở lại tín ngưỡng đối với Thần Phật, do đó mà bị tà linh coi là cái gai trong mắt; một phương diện khác cũng là vì sự hồng truyền của Pháp Luân Công dẫn động chỉnh thể xã hội xây dựng lại tín ngưỡng và đạo đức thăng hoa, hơn nữa lý niệm Chân-Thiện-Nhẫn cũng bao hàm tinh hoa của văn hóa truyền thống Trung Hoa. Cùng với Đại Pháp được hồng truyền, ngày càng có nhiều người trên thế giới bước vào tu luyện, giúp cho nhân loại trở về với chính đạo, giúp giang sơn tươi sáng trở lại.

Mục đích cuối cùng của tà linh ĐCSTQ là thông qua hủy diệt văn hoá, đạo đức để ngăn cản con người thế gian được Sáng Thế Chủ cứu độ, vì thế tự nhiên nó cũng coi Pháp Luân Công là đại địch.

Tháng 7 năm 1999, kẻ đứng đầu tà đảng cộng sản Giang Trạch Dân phát động cuộc bức hại toàn diện nhắm vào Pháp Luân Công và người tu luyện Pháp Luân Công. Đại Pháp thiện đãi đối với tất cả chúng sinh, bao gồm các sinh mệnh phụ diện, cũng từng cấp thêm cho cơ hội, để họ từ bỏ đối địch, có được cuộc đời mới. Nhưng tà linh cộng sản khẳng khẳng đối địch với Đại Pháp và người tu luyện, tất nhiên là nó tự đào mộ chôn chính mình.

Nó đã huy động đến tất cả truyền thông, công an, vũ cảnh, tung tin bôi nhọ, bắt bớ, giam giữ nhiều người tu luyện Đại Pháp. Giang Trạch Dân muốn bức hại Pháp Luân Công nên trong hội nghị công tác trung ương đã cuồn cuộn nói: *"Tôi không tin đảng cộng sản không thắng được Pháp Luân Công!"*

Nếu ĐCSTQ không có kinh nghiệm mấy chục năm giết chóc, khủng bố, trị người, thì bức hại Pháp Luân Công có thể làm được không? Người tu luyện Pháp Luân Công tu tâm hướng thiện, thân thể được khỏe mạnh, khi đó có hơn 100 triệu người tu luyện Pháp Luân Công, thêm vào đó mỗi học viên lại có người thân bạn bè, cộng lại sẽ là một quần thể người khổng lồ. Sao có thể nói đàn áp là có thể đàn áp được? Giang Trạch Dân hạ lệnh

“bôi nhọ thanh danh, vắt kiệt tài chính, hủy hoại thân thể” chính là sự bùng phát của tà ác tích lũy mấy chục năm qua. Giết hại người mấy chục năm đã tạo thành môi trường khủng bố, khiến ĐCSTQ không cần công khai giết hại trên quy mô lớn, cũng có thể phát động được cuộc bức hại này.

Tà linh cộng sản đã vận dụng thủ đoạn kinh tế để khống chế các nước tự do một cách rất hiệu quả, khiến cho họ không cách nào ngăn chặn chính sách bức hại Pháp Luân Công của ĐCSTQ, đồng thời cũng che giấu việc thực thi bạo lực giết người và bức hại Pháp Luân Công. Khó có thể thống kê cụ thể những người tu luyện Pháp Luân Công vô tội bị kết án, giam giữ, giết hại, thậm chí bị mổ cướp nội tạng sống, những việc như thế này lại được rất ít người thế gian biết. Rất nhiều người dưới áp lực trấn áp lớn, tẩy não, giết hại của tà đảng trong mấy chục năm mà nhắm mắt làm ngơ, biến thành thờ ơ mất cảm giác, đối với cuộc bức hại coi như nhìn mà không thấy, thậm chí trái với lương tâm đi theo, tham dự vào bức hại mà không biết bản thân mình cũng đang bị trói vào con đường đi đến hủy diệt.

Chúng tôi muốn đặc biệt mời độc giả chú ý và suy nghĩ về một hiện tượng khó hiểu: rất nhiều đệ tử Đại Pháp bị giam giữ trong trại giam, trại lao động cưỡng bức và nhà tù từng bị những yêu cầu tương tự nhau, nhất là thời đầu cuộc bức hại, đó là chỉ cần họ ký vào một *“bản cam kết”*, *“hối quá thư”*, *“vạch trần phê phán”* không tiếp tục tu luyện, thì ngay lập tức dừng tra tấn cực hình, thậm chí được thả về nhà.

Sự kỳ quái của hiện tượng này nằm ở chỗ, trong quá khứ, trong các cuộc vận động chính trị, những người bị tấn công dù có cúi đầu nhận tội, cũng vẫn tiếp tục bị phê bình, giam giữ, ngược đãi, thậm chí tử hình, hoàn toàn không được tự do. Còn người tu luyện Pháp Luân Công có bị cực hình hoặc được tự do hay không thì có thể do bản thân quyết định. Lẽ nào ĐCSTQ trở nên tốt rồi? Đáp án đương nhiên là không.

Đối với người tu luyện Pháp Luân Công kiên trung, các kiểu cực hình có thể thông qua ngôn ngữ của nhân loại để miêu tả được đều đã bị ĐCSTQ sử dụng. Từ chủng loại, mức độ đến tính phổ biến của cực hình mà nói, sự tàn nhẫn tà ác của ĐCSTQ không có chút nào giảm, thậm chí còn tệ hại hơn; nhưng chỉ cần người tập Pháp Luân Công từ bỏ tu luyện, dường như ĐCSTQ sẽ có thể tha. Điều này một lần nữa chứng minh mục đích của ĐCSTQ là vì thực sự hủy hoại con người. Một phương diện khác cũng là vì sự hồng truyền của Pháp Luân Công khiến cho tín ngưỡng và đạo đức toàn xã hội được thăng hoa trở lại, hơn nữa lý niệm Chân-Thiện-Nhẫn cũng bao hàm tinh hoa của văn hóa truyền thống của Trung Quốc. Đối với việc tà linh ĐCSTQ lấy hủy diệt văn hóa, đạo đức và ngăn cản con người được Sáng Thế Chủ cứu độ làm mục đích cuối cùng mà nói, đương nhiên nó sẽ coi Pháp Luân Công là đại địch hàng đầu.

6.2 Mổ cướp tạng sống người tu luyện Pháp Luân Công

Tà linh ĐCSTQ tập trung thủ đoạn tà ác từ xưa tới nay, vượt qua tất cả các thủ đoạn từng có, mổ cướp nội tạng sống từ người tu luyện Pháp Luân Công, dùng các thủ đoạn tà ác nhất chưa từng có trên trái đất để bức hại, hại chết người tu luyện Pháp Luân Công.

Trong mắt của tà linh cộng sản, người tu luyện Pháp Luân Công kiên định tín niệm và không sợ hãi khiến thủ đoạn bức hại của chúng mất tác dụng, không như trong quá khứ nó muốn gì được nấy, thuận buồm xuôi gió. Nhất là đối với những người tu luyện Pháp Luân Công mà không chuyển hóa được, cũng không cách nào thi triển bức hại nữa, mổ cướp nội tạng sống trở thành thủ đoạn quan trọng trong bức hại của ĐCSTQ. Lợi ích kinh tế to lớn của việc mổ cướp nội tạng không chỉ có thể duy trì được bức hại, mà còn thu hút người trên toàn thế giới vì để được sống mà đến Trung Quốc tiến hành ghép tạng, dùng tiền để mua nội

tạng từ người tu luyện Pháp Luân Công còn sống, thực ra cũng là đang trợ giúp ĐCSTQ giết người hại mệnh. Đây cũng là điều mà tà ác muốn, tiến thêm một bước nữa để đạt được mục đích hủy diệt con người toàn thế giới.

Ngày 7 tháng 7 năm 2006, luật sư nhân quyền người Canada David Mantas và cựu Nghị sĩ của Nghị viện Canada David Kilgour lần đầu tiên công bố báo cáo điều tra “*Thu hoạch đẫm máu: Giết học viên Pháp Luân Công để lấy nội tạng*” (Bloody Harvest, The killing of Falun Gong for Their Organs). Báo cáo này đưa ra 18 chứng cứ chứng minh tội ác ĐCSTQ mổ cướp tạng sống từ người tập Pháp Luân Công thật sự có tồn tại, và còn cho biết đây là tội ác chưa từng có trên hành tinh này. Được sự giúp đỡ hợp tác của điều tra viên quốc tế, tháng 6 năm 2016, bản cập nhật của “*Thu hoạch đẫm máu*” và “*Đại thẩm sát*” được công bố. Bản báo cáo này dài 680 trang, với 2.400 tư liệu tham khảo, cho thấy tính chân thực của và quy mô bức hại khiến người nghe phải sợ hãi đối với tội ác cướp nội tạng sống của ĐCSTQ.

Ngày 13 tháng 6 năm 2016, căn cứ vào tất cả những điều tra, chứng cứ, Nghị viện Hoa Kỳ nhất trí thông qua Nghị quyết 343, lên án việc ĐCSTQ cưỡng bức mổ cướp nội tạng tù nhân lương tâm cũng như người tu luyện Pháp Luân Công, yêu cầu có cuộc điều tra đáng tin, minh bạch và độc lập đối với vấn đề lạm dụng cấy ghép tạng của ĐCSTQ. Thế giới tự do cuối cùng đã nhận thức được mức độ tà ác của tà đảng cộng sản bức hại Pháp Luân Công và người tu luyện Pháp Luân Công.

Lời kết

Trong 100 năm qua, chủ nghĩa cộng sản đã hại chết vượt hơn 100 triệu người trên phạm vi toàn thế giới. Tại Liên Xô, tại bức tường Berlin có bao nhiêu oan hồn vẫn đang vất vưởng, không được siêu độ; chính quyền các nước cộng sản khác dưới sự ủng

hộ của cộng sản Liên Xô và ĐCSTQ đã sát hại biết bao nhiêu người dân ở nước mình. Một đất nước nhỏ bé như Campuchia, lại có đến hàng mấy triệu người dân bị cộng sản Pol Pot ngược đãi và sát hại, xương trắng chất đồng trong hố của hàng vạn người đã ghi chép lại tội ác giết người của hồng ma cộng sản. Kẻ đứng đầu cộng sản Bắc Triều Tiên gần đây lại càng thể hiện rõ như ban ngày, ngược đãi sát hại người trong nội bộ đảng và cả người dân phổ thông, trong đó bao gồm người nhà của chính mình, lại còn lấy chiến tranh hạt nhân để uy hiếp thế giới. Lịch sử của chủ nghĩa cộng sản chính là lịch sử giết người, mỗi một trang đều nhuộm vết máu của con người thế gian và đều ghi chép tội ác của tà linh cộng sản bạo lực hiếu sát trăm năm nay.

Chương này đã thống kê lại lịch sử tràn đầy bạo lực giết người và hủy hoại văn hóa của ĐCSTQ. Đồng thời không chỉ tiết lộ bản thân việc giết người hàng loạt và phá hoại, còn muốn nói rõ hai thủ đoạn này đều là thủ đoạn hủy hoại nhân loại mà tà linh cộng sản sử dụng. Đồng thời tiết lộ cho con người thế gian thấy những kết quả bề mặt và kết cục đáng sợ mà con người thế gian tạm thời chưa nhìn thấy được.

Trong làn sóng văn hóa truyền thống bị hủy, đạo đức bị bại hoại, rất nhiều người thế gian gặp sao hay vậy, đã mất đi khả năng nghe hiểu cuối cùng mà Thần đã dạy, đang đối diện với kết cục bị hủy diệt triệt để. Nhưng có bao nhiêu người thế gian ý thức được đại kiếp đang đến?

ĐCSTQ tà ác bỏ qua sự từ bi của Thần, làm theo ý của mình, đã đi đến bước cuối cùng của tà ác cực độ. Thiện ác cuối cùng đều có báo, tà không thể thắng chính là chân lý vĩnh hằng của vũ trụ. Đối với con người thế gian mà nói, giữ gìn bản tính thuần chân, thiện lương, giữ gìn quy phạm đạo đức và phẩm hạnh tư tưởng mà Thần đã đặt ra cho nhân loại, quay lại con đường truyền thống mới là điều đảm bảo để con người thế gian có thể bước qua được đại nạn sinh tử.

Chương IV

TÀ LINH CỘNG SẢN HỦY NGƯỜI KHÔNG BIẾT MỆT

Getty Images

Mục lục

Lời dẫn

1. Đảng cộng sản dẫn đầu phản Thần, mắng chửi tổ tông
 2. Tẩy não mạnh mẽ, làm đảo lộn thiện ác
 3. “Khôi phục truyền thống”, tẩy não một cách mềm dẻo
 4. Lắp lối kín lên thiên đường, mở toang cửa xuống địa ngục
- Lời kết

Lời dẫn

Sau Đại cách mạng văn hóa, để giải quyết nguy cơ sinh tồn của bản thân nó, đảng cộng sản đã đưa ra cái gọi là chính sách “*Cải cách khai phóng*”. Chỉ trong một đêm, đảng cộng sản từ “*lấy đấu tranh giai cấp làm cương lĩnh*” đã chuyển biến thành “*lấy kiến thiết kinh tế làm trung tâm*”, từ “*thắt lưng buộc bụng làm cách mạng*” chuyển thành “*tất cả hướng đến tiền*”, quay ngoắt thay đổi

đến 180 độ. Trên bề mặt mà xét, đảng cộng sản đã có một bước khởi đầu chuyển biến đáng kể, sự giải thể của phái chủ nghĩa cộng sản quốc tế khiến rất nhiều người thở phào nhẹ nhõm, cho rằng chuyện chủ nghĩa cộng sản uy hiếp nhân loại đã là dĩ vãng. Nhưng có thực sự như vậy hay không?

Việc xã hội Trung Quốc là tư bản chủ nghĩa hay xã hội chủ

nghĩa, đối với thể nhân mà nói là một vấn đề rất trọng yếu, nhưng kỳ thực đối với tà linh cộng sản mà nói thì lại không hề quan trọng. Cuốn sách này đã nhiều lần nhấn mạnh rằng, chủ nghĩa cộng sản không phải là một loại học thuyết, một chế độ xã hội, một thử nghiệm thất bại, mà nó là một tà linh, mục đích chính là thông qua việc hủy diệt văn hóa, khiến đạo đức bại hoại mà tiến đến hủy diệt toàn nhân loại. Chỉ khi nắm vững được tư tưởng chủ đạo *“Mục đích cuối cùng của chủ nghĩa cộng sản là hủy diệt nhân loại”*, thì mới có thể nhìn thấu suốt sự phức tạp của vấn đề, thấy được rõ bản kế hoạch, sơ đồ, bản đồ, quy trình và thậm chí là sổ tay mà tà linh dùng để hủy diệt nhân loại.

Việc giết người đã chuyển sang hoạt động bí mật, nhưng nó chưa từng có thời khắc nào dừng việc hủy người. Đảng cộng sản có lúc để cho người ta chết, có lúc để người ta sống, có lúc để người ta phải thiếu thốn đói kém, có lúc khiến cho người ta béo đến chảy mỡ. Có thời đột nhiên cấm dục, rồi lại đột nhiên để cho người ăn chơi điên cuồng. Thoáng một cái phá hoại văn hóa, thoáng một cái lại *“khôi phục văn hóa”*. Lúc thì xã hội chủ nghĩa, lúc thì tư bản chủ nghĩa. Truy cứu về thực chất, thì hủy diệt văn hóa truyền thống chân chính, làm bại hoại đạo đức con người, khiến cho con người phản lại Thần, trở nên không còn là con người nữa, mới là điều bất biến trong vạn biến của đảng cộng sản.

Tà linh cộng sản cấu thành từ *“hận”*, mục đích của nó là hủy diệt con người, nó dẫn theo những người bị lừa dối phản lại Thần, phản lại truyền thống, phản văn hóa, chửi tổ tông.

Ngoài *“suốt đường chém giết”* ra, thì đảng cộng sản còn có một chữ *“lừa”*. *“Giết”* và *“lừa”* này đối ứng với cái mà đảng cộng sản nói là *“một tay cứng”*, *“một tay mềm”*. Xét cho cùng, *“giết”* và *“lừa”* đều đến từ hạch tâm nhị nguyên của chủ nghĩa cộng sản, đó là *“vô Thần luận thù hận Thần Phật và triết học đấu tranh”*. *“Giết”* và *“lừa”* là bổ sung cho nhau, trong *“giết”* có *“lừa”* và trong

“lừa” có “giết”.

Nói đến “lừa”, thì đảng cộng sản thực thi một chuỗi lừa đảo từ vi quan đến hồng quan. Từ lý tưởng ở nơi thâm sâu của tâm linh, cho đến tiêu chuẩn thị phi thiện ác, cho đến tiêu chuẩn làm người trên bề mặt, lừa ở khắp mọi chỗ. Lừa tiền, lừa sắc, thuốc lá giả, rượu giả, gạo độc, sữa độc đều là trò trẻ con, đây là kết quả tất yếu sau khi đảng cộng sản làm bại hoại đạo đức. Vì sao đảng cộng sản có thể lừa được con người? Người ta liệu có thể bị lừa chỉ vì công ăn việc làm, thăng tiến, phát tài, bao bồ nhí không? Đương nhiên những người như vậy có rất nhiều, đặc biệt là khi đã sa đọa đến mức coi tiền và sắc thành tín điều như ngày nay. Nhưng lúc đầu chẳng phải cũng có một số con em con nhà giàu có “*bỏ nhà bỏ cửa*” đi theo lời kêu gọi cách mạng của đảng cộng sản sao?

Con người luôn có một mặt Thần tính. Những lý tưởng siêu việt người thường – bờ bên kia Niết bàn của Phật gia, Quy chân của Đạo gia, những nội hàm thần thánh như vậy là Thần đã khắc ghi vào trong sinh mệnh của con người khi Thần tạo ra con người. Xu hướng đó vốn dĩ đã tồn tại ở nơi sâu thẳm tâm linh của mỗi người từ khi sinh ra. Đảng cộng sản bèn lợi dụng nguyện vọng tốt đẹp của con người để lừa con người, dùng những cảm tình như vận mệnh quốc gia, tiền đồ của dân tộc để lừa dối, dùng lý tưởng giải phóng nhân loại hay thậm chí khối cộng đồng chung của nhân loại để dẫn dụ người lãnh đạo và những người xung quanh. Bởi vì ngoài sinh mệnh thực sự hoàn toàn tà ác là Giang Trạch Dân ra, thì bất kể người đứng đầu đảng nào cũng là người, cũng không thấy rõ được tà linh cộng sản, cũng là người chấp hành và đồng thời là nạn nhân của chủ nghĩa cộng sản. Tà linh chính là lợi dụng hoài bão của họ, cho dù là lý niệm vì nhân dân, để lừa đảo; điều bị lừa gạt là Thần tính và lý tưởng ở nơi sâu thẳm tâm linh của con người, chèn ép Thần tính siêu việt thân thể vật chất mà con người vốn dĩ đã có. Sự

lừa đảo này cũng giống như là cùng một tuyến đường sắt nhưng đổi hướng vậy, lấy con đường hồi thiên mà phần Thần tính truy cầu nơi sâu thẳm tâm linh đổi thành con đường hướng đến địa ngục “*thiên đường nhân gian*” của đảng cộng sản. Dưới sự khởi xướng và cò xí của đảng cộng sản, kỳ thực là sự điều khiển của tà linh, [khiến họ] không nhảy thoát nổi ra khỏi an bài của tà linh, không tránh được mục đích cuối cùng của tà linh.

Tà linh cộng sản biết rằng con người cơ bản là có mặt minh bạch của mình, có thời điểm minh bạch của mình, nên nếu muốn che giấu lời dối trá tày trời như vậy, nhất định phải gắn với thủ đoạn cưỡng chế, dùng những dối trá lớn hơn để che đậy lừa dối, sách lược “*suốt đường giết chóc*”, “*suốt đường lừa dối*” đã trở thành lẽ đương nhiên.

Để hủy đi con người, nó làm loạn xã hội, làm hỗn loạn nhân tâm, do vậy đảng cộng sản bám chặt vào một chữ “*đấu*”. Xúi giục những lưu manh vô sản đấu với địa chủ là [một loại] “*đấu*”, xúi giục “*hồng ngũ loại*” đấu với “*hắc ngũ loại*” cũng là một loại “*đấu*”. Vì chữ “*đấu*”, mà phân con người thành nhân dân và địch nhân, bằng hữu và phần tử đối lập. ĐCSCTQ lấy chuyên chế làm hậu thuẫn, đưa kẻ xấu lên chín tầng mây, dìm người tốt xuống chín tầng địa ngục, kết quả của “*đấu*” tất nhiên là kẻ xấu nắm quyền, người tốt chịu thiệt.

Chiêu bài hủy diệt con người hiểm độc nhất của tà linh cộng sản chính là tà – tà biến nhân tâm.

Đảng cộng sản là căn cứ theo nhu cầu của tà linh cộng sản mà nhào nặn con người, diên đảo tiêu chuẩn thị phi thiện ác từ khi con người sinh ra, trưởng thành rồi chết đi. “*Tốt nói thành xấu, xấu nói thành tốt*”, bảo con người vứt bỏ truyền thống lâu đời, hành vi sinh hoạt càng thấp kém thì càng hợp với ý của tà linh, hủy hoại con người không biết mệt mỏi.

Khi “*lý tưởng*” chủ nghĩa cộng sản của toàn dân tan vỡ, ĐCSCTQ lại dùng thuyết duy vật luận để cổ vũ, giật dây toàn dân

theo đuổi tiền bạc và hưởng thụ cảm giác. Tà linh phóng túng dục vọng của con người lên vô độ, coi những hiện tượng bại hoại trong xã hội thành lợi khí để khống chế quyền lực, cuối cùng hủy đi con người. Hôm nay đạo đức của xã hội Trung Quốc sụp đổ nghiêm trọng, là kết quả của việc tà linh làm cho bại hoại không ngừng nghỉ từ đầu đến cuối. *“Chặn đường lên thiên đàng, mở cửa xuống địa ngục”*, ĐCSTQ chính là dẫn con người đến bờ vực hủy diệt theo cách như vậy.

1. Đảng cộng sản dẫn đầu phản Thần, mắng chửi tổ tông

Chủ nghĩa cộng sản tô vẽ ma quỷ thành Thần, đồng thời gièm pha Thần là hư ảo tưởng tượng. Nó biết rằng, chỉ khi người ta không tin Thần, phản đối Thần, thì nhân tâm mới chưa lại không gian cho ma quỷ [tiến vào].

1.1 Cộng sản dẫn đầu phản Thần

Trong chương II của cuốn sách này đã bàn về quá trình Marx tín ngưỡng tà giáo, tư tưởng biến thành tà. Lenin cũng là tín đồ của tà giáo, ông ta phản Thần, tôn sùng sự hủy diệt. Năm 16 tuổi, ông từng giật cây thập tự giá từ cổ xuống, nhổ nước miếng vào đó, rồi giẫm đạp lên. Ông ta nói: *“Bất cứ lý niệm tôn giáo nào, bất cứ tín ngưỡng nào với Thần,bất kỳ niệm đầu nào liên quan đến Thần, đều làm cho người ta buồn nôn, đều làm cho người ta ghê tởm.”*

Stalin khởi động cơ cấu quốc gia, lợi dụng chính quyền quốc gia để phổ biến vô Thần luận, bạo lực áp chế các tín ngưỡng tôn giáo khác, đưa hình thái ý thức vô thần luận thành một quốc gia vô thần luận chính phủ và tôn giáo hợp nhất. Stalin từng tuyên bố: *“Bất cứ người nào thiên kiến tôn giáo của quần chúng để phá hoại ổn định quốc gia, thì sẽ phải chịu hình phạt ít nhất là ba năm*

tù giam cho đến tử hình.” Người lãnh đạo trọng yếu trong đảng cộng sản Liên Xô là Nikolai Ivanovich Bukharin đã từng miêu tả Stalin như sau: *“Ông ta không phải là người, mà là ma quỷ.”*

Quốc tế ca của đảng cộng sản có đoạn: *“Từ trước đến nay không có Chúa cứu thế nào hết, cũng không dựa vào Thần tiên hoàng đế.”* Đây dường như đã trở thành tuyên ngôn phản Thần, được phát không ngừng trong các hội nghị của đảng cộng sản.

1.2 Đảng cộng sản mắng chửi tổ tông và phá hủy văn hoá truyền thống

Trong Văn Vương, Đại Nhã của Kinh Thi có viết: *“Vô niệm dĩ tổ, duật tu quyết đức. Vĩnh ngôn phối mệnh, tự cứu đa phúc.”* (Cảm động trước ân trạch của tổ tiên, chịu khó tu dưỡng đức hạnh của bản thân. Vĩnh viễn thuận theo thiên mệnh, mới có thể có được phúc phận lâu dài.)

Tổ tiên là nguồn gốc của người ta, tôn trọng tổ tiên là yêu cầu cơ bản để làm người. Hơn nữa, yêu cầu cơ bản là *“tôn kính tổ tiên”* và *“hiếu đạo”* trong văn hóa truyền thống Trung Quốc, kỳ thực có nguồn gốc thâm sâu hơn và nguyên nhân trọng yếu hơn. Trung Quốc là *“Trung tâm chi quốc”* mà Thần chọn, được sự an bài và bảo hộ vô cùng chi tiết của Thần. Văn hóa thần truyền Trung Hoa bác đại tinh thâm, chính là đến từ sự truyền thụ của Thần. Trong thời kỳ thượng cổ Thần nhân đồng tại, tổ tiên của dân tộc Trung Hoa tận mắt chứng kiến ân huệ sâu nặng của Thần, mang theo lòng biết ơn vô hạn đối với Thần và trung thành vô hạn với sứ mệnh mà Thần giao phó, họ thành kính giữ lấy ân điển và quà tặng của Thần, truyền thụ qua từng đời không bị thất lạc.

Các nước trên thế giới đều hết sức sùng kính tổ tiên vĩ đại và quân chủ của mình. Caesar Đại Đế của La Mã, vua Louis Đại Đế XIV của Pháp, hoàng đế Friedrich của Phổ đều nhận được sự kính yêu của dân chúng và sự kính trọng của người đời sau. Trên núi Rushmore ở bang South Dakota của Mỹ, tượng của 4

tổng thống vĩ đại đứng sừng sững, mỗi năm đón hàng nghìn vạn người đến chiêm ngưỡng và kính lễ.

Từ góc độ thường thức mà nói, mắng chửi tổ tiên của người khác là một vũ nhục đối với người đó, “*Khi sư diệt tổ*” bị coi là hành vi đại nghịch bất đạo. Đảng cộng sản muốn cắt đứt liên hệ giữa người với Thần và tổ tiên, nên cầm đầu lăng mạ tổ tiên của dân tộc Trung Hoa. Trong con mắt của những văn nhân cực kỳ vô sỉ của ĐCSTQ, thì những đế vương quan tướng, tài tử giai nhân “*không có gì tốt đẹp*”. Vũ nhục tổ tiên của bản thân mình như vậy, là chưa từng có trong lịch sử. Người Trung Quốc bị tà đảng cộng sản dẫn theo con đường phản Thần, diệt tổ, hủy diệt văn hóa, đi theo một con đường nguy hiểm không thể quay trở về.

Trước khi cướp được chính quyền, ĐCSTQ đã lợi dụng những người có văn hóa biến dị ôm giữ thái độ chủ nghĩa hư vô đối với văn hóa Trung Quốc để hủy diệt văn hóa Trung Quốc. Những người này chưa cần phải dùng đến cờ hiệu của đảng cộng sản, mà đã khởi được tác dụng mà đảng cộng sản muốn nhưng không thể khởi được vào lúc đó. Loại thanh âm dường như không đến từ đảng cộng sản này càng có thể mê hoặc con người. Một ví dụ điển hình là Lỗ Tấn.

Mao Trạch Đông nói Lỗ Tấn “*chính là người lính tiên phong anh dũng và vĩ đại nhất của nền văn hóa này. Lỗ Tấn là chủ tướng của cách mạng văn hóa Trung Quốc,*” hay “*Phương hướng của Lỗ Tấn, chính là phương hướng của văn hóa mới của dân tộc Trung Hoa.*”

Do ĐCSTQ cực lực thối phòng, và còn trường kỳ lấy văn chương của Lỗ Tấn làm mục lục trọng điểm của sách giáo khoa trung học, nên tác dụng “*phê phán văn hóa truyền thống*” của Lỗ Tấn là rất lớn, sức ảnh hưởng mạnh mẽ, có tính sát thương mạnh mẽ với văn hóa truyền thống, ngay cả đảng viên cộng sản chính hiệu cũng khó mà khởi được tác dụng lớn như vậy. Cho

đến hôm nay, đủ các loại ngôn luận, vô trách nhiệm, ác độc quái đản của Lỗ Tấn vẫn đang khởi tác dụng phụ diện đối với phần tử trí thức Trung Quốc.

Lỗ Tấn cả đời trắc trở, oán hận ngút trời, tự xưng là “*xưa nay không ngại dựa vào ác ý lớn nhất để phỏng đoán người Trung Quốc.*” Tà linh cộng sản dùng bể oán hận của kẻ “*đại lưu manh văn hóa*” này để đánh lạc hướng văn hóa truyền thống Trung Hoa.

Lỗ Tấn có thái độ hoàn toàn phủ định văn hóa truyền thống, lịch sử Trung Quốc. Trong lời phát biểu của cuốn tiểu thuyết đầu tay “*Nhật ký người điên*”, ông mượn lời của nhân vật trong sách mà tuyên bố: Lịch sử Trung Quốc chỉ viết mấy chữ: “*Ăn thịt người*”.

1.3 Những người bị tẩy não công kích văn hoá truyền thống

Sau khi ĐCSTQ thành lập chính quyền, thông qua chính trị vận động hết lần này tới lần khác, phá tứ cụ, phá phách cướp bóc, dùng “*phong tư tu*” (phong kiến, tư sản, xét lại) xóa sạch tất cả thành quả của văn minh nhân loại. Bao nhiêu thánh hiền và anh hùng huy hoàng trong lịch sử Trung Hoa 5.000 năm bị ĐCSTQ vận dụng thủ đoạn “*phân tích giai cấp*” để phê phán một cách lệch lạc, đến cách mạng văn hóa thì lên đến đỉnh cao.

Việc giết hại giới tinh anh của xã hội đã tạo ra một lỗ hổng lớn về văn hóa. Mấy thế hệ người dân trải qua sự nhồi nhét văn hóa đảng và vô Thần luận của ĐCSTQ, nên hiểu biết rất ít về văn hóa truyền thống. Sau những năm 1980, ĐCSTQ thay đổi thủ đoạn, từ việc dùng bạo lực chuyển hướng sang bôi nhọ, thủ đoạn trở nên ẩn tàng khó đoán; khiến cho người ta khó nhận ra, không phòng bị được. ĐCSTQ và những văn nhân đó nói xấu, hạ thấp cổ nhân, bôi nhọ cổ nhân, dùng để làm nổi bật cái “*vĩ đại, quang vinh, chính xác*” của ĐCSTQ, hoặc là tìm ra các “*căn cứ lịch sử*” cho các hiện tượng xấu ác hôm nay.

Chiếu theo sự “giải độc” của ĐCSTQ, “Tam quốc diễn nghĩa” là tuyên dương “ngu trung”, “Tây Du Ký” là “phong kiến mê tín”, “Thủy hử” và “Hồng lâu mộng” đều là nói về đấu tranh giai cấp, đối với những điều sâu sắc được biểu hiện trong đó như luân lý đạo đức, văn hóa tu luyện, Thiên mệnh luận, cách nhìn về luân hồi thì tránh không nói. ĐCSTQ tính toán mọi cách để người ta hướng lực chú ý tập trung vào những cái gọi là “cặn bã” của văn hóa cổ đại, đánh đồng văn hóa truyền thống với thái giám, bó chân, năm thê bảy thiếp, tranh đấu cung đình.

Những văn nhân bị tẩy não trực tiếp mắng chửi hoàng đế tổ tông, dùng tám chữ “chủ nghĩa chuyên chế”, “xã hội phong kiến” để xóa bỏ văn hóa truyền thống. Xuất phát từ tâm lý âm ám của họ, trong dòng sông dài của lịch sử, họ lấy ra vài ví dụ về hôn quân, phản loạn, án oan, để làm dẫn chứng cho quan điểm lịch sử về giai cấp đảng cộng sản.

Trong nhân tính thì thiện ác đồng tại, trong văn hóa cổ đại không thể tránh được việc có những thứ cặn bã tồn tại, nhưng đó vẫn luôn không phải là chủ lưu của văn hóa Trung Quốc, cũng không hình thành hiện tượng văn hóa phổ biến, nhưng ĐCSTQ lại cố ý nói những thứ nhỏ không đáng kể trong xã hội cổ đại thành chủ thể của văn hóa truyền thống rồi từ đó công kích văn hóa truyền thống.

Trong khi nhìn nhận lại văn hóa của thế kỷ 20, có người quy hết nguyên nhân của những “thói hư tật xấu” của người Trung Quốc cho văn hóa truyền thống, bản thân nhận thức như vậy là đã trúng vào kế của tà linh, kỳ thực ĐCSTQ mới là kẻ cầm đầu trong việc tạo thành và khuếch đại những khuyết điểm đó! Người Trung Quốc vốn dĩ cũng không phải là thiếu sót, mang đầy “thói hư tật xấu”, mà ngược lại, trong lịch sử Trung Quốc, con dân của Thần đã sáng tạo ra văn minh huy hoàng, Trung Quốc là lễ nghi chi bang mà người đời ngưỡng mộ. Những khuyết điểm

trong hành vi của người Trung Quốc hiện đại là kết quả của việc đi ngược lại với văn hóa truyền thống, mà sau khi ĐCSTQ chiếm được chính quyền thì cố ý khuếch đại những khuyết điểm đó, phóng đại vô hạn ma tính của con người, khiến cho đạo đức của người Trung Quốc trượt xuống hàng nghìn dặm mỗi ngày.

Sau khi đảng cộng sản gây ra kiếp nạn chưa từng có cho văn hóa Trung Quốc, thì quay về với truyền thống là con đường duy nhất để phục hưng dân tộc và kiến thiết lại xã hội Trung Hoa. Sự mại lỵ ác độc của ĐCSTQ đối với truyền thống và tổ tông của người Trung Quốc, khiến cho mấy thế hệ người Trung Quốc hoàn toàn không biết gì về truyền thống, lòng đầy ý đối địch người khác, vậy là con đường hy vọng ấy cũng bị lấp kín.

2. Tẩy não mạnh mẽ, làm đảo lộn thiện ác

Đảng cộng sản gọi tẩy não là “*cải tạo tư tưởng*”. Loại cải tạo tư tưởng này nhất định phải đi kèm với thủ đoạn cưỡng chế, khiến cho người ta không cách nào chủ động thoát ra được; đồng thời còn sử dụng các loại tra tấn tinh thần, cưỡng chế người ta làm theo. Đối với chính quyền ĐCSTQ mà nói, các loại thủ đoạn tẩy não là khiến cho người ta phải tán đồng và tiếp thu hình thái ý thức và thể hệ giá trị của chủ nghĩa cộng sản lấy vô Thần luận và triết học đấu tranh làm hạch tâm, cũng chính là “*thế giới quan giai cấp vô sản*”, mà trên bản chất là tà linh tiến hành phá hủy tâm linh của mỗi từng cá thể, làm bại hoại một cách có hệ thống lý niệm giá trị truyền thống vốn có của người Trung Quốc

2.1 Lấy “Cách mạng” mạo danh “Thiên mệnh”

Trong truyền thống của người Trung Quốc, “*Thiên mệnh*” là thước đo tính hợp pháp của một chính quyền. Khi quân chủ thất đức, đi ngược lại với đạo kính trời thờ tổ tông, lấy đức trị quốc, yêu dân nhân nghĩa của quân chủ, thì Thiên mệnh sẽ thay đổi,

phát sinh sự thay đổi triều đại.

Lấy tư tưởng “*Thiên mệnh*” để đo lường, thì đảng cộng sản vừa khớp chính là nghịch Thiên – vừa không kính Thiên thờ Tổ, lại không trị vì bằng nhân nghĩa, nên chính quyền ấy là không hợp pháp. ĐCSTQ muốn đoạt lấy chính quyền, muốn rêu rao tính hợp pháp của việc cướp chính quyền, thì cần phải xóa đi tư tưởng truyền thống từ trung tâm, nhồi nhét vô Thần luận và triết học đấu tranh, coi cái lý luận xã hội phát triển qua năm giai đoạn tưởng chừng đúng mà không đúng của Marx thành chân lý, nhồi nhét cưỡng chế lịch sử của Trung Quốc vào trong đó. Từ đó nó công bố rằng thông qua đấu tranh giai cấp dẫn dắt Trung Quốc bước vào “*chủ nghĩa cộng sản*” là sự phát triển tất yếu, rêu rao rằng việc mình cướp chính quyền là hợp pháp; đồng thời còn nâng tầm “*chủ nghĩa cộng sản*” lên thành sự nghiệp “*thần thánh*” của nhân loại, tự tăng bốc bản thân lên thành “*lựa chọn tất yếu*” của sự phát triển lịch sử. Kỳ thực bản chất là muốn thay thế tư tưởng “*thiên mệnh*” của truyền thống

2.2 Đảng định ra đạo đức – Lấy ác làm “thiện”

Đạo đức có nguồn gốc từ Thần. Thần vĩnh hằng bất biến, tiêu chuẩn đạo đức cũng vĩnh hằng bất biến. Tiêu chuẩn đạo đức từ trước đến giờ không phải là do con người định ra, cũng sẽ không vì quyền thế của con người mà biến đổi. Khi ĐCSTQ định ra đạo đức, thì chính là đang tiếm vị vị trí của Thần; chính vì ĐCSTQ quy định đạo đức, do vậy ĐCSTQ có thể gọi tất cả những việc xấu do mình làm ra là đạo đức, nên mới dám gọi bản thân mình là “*vĩnh viễn đúng đắn*”. Mà tiêu chuẩn đạo đức do ĐCSTQ quy định có thể tùy theo nhu cầu của nó mà biến đổi bất cứ lúc nào.

Người Trung Quốc truyền thống cho dù không có tín ngưỡng tôn giáo chính thức thì cũng đều coi thiên lý và lương tâm là giá trị phổ quát. Sự cải tạo tư tưởng của ĐCSTQ trước tiên diệt trừ thiên lý và lương tâm, bởi vì “*thế giới quan giai cấp vô sản*” là

không thừa nhận giá trị phổ quát, không thừa nhận đạo đức siêu việt giai cấp. Đạo đức của một con người mà đảng cộng sản đánh giá là dựa vào lập trường giai cấp để phân chia. Người Trung Quốc truyền thống cho rằng quan thanh liêm là quan tốt. Chiếu theo thể giới quan của đảng cộng sản, quan của “*giai cấp phản động*” càng thanh liêm thì càng là duy hộ “*thống trị phản động*”, càng là giúp “*giai cấp phản động*” làm tê liệt “*nhân dân lao động*”, là càng xấu xa. Người Trung Quốc xưa cho rằng “*mạng người đáng quý*”, khi thấy sinh mệnh người khác gặp nguy hiểm, đưa tay ra giúp đỡ là một nghĩa cử. Mà ĐCSTQ thì lại cho rằng, sau từ “*chủ nghĩa nhân đạo*” thì phải cho thêm một từ “*cách mạng*”, chỉ có thể đối đãi với đồng chí như vậy, đối với “*giai cấp phản động*” càng tàn nhẫn thì càng thể hiện rõ lập trường giai cấp.

Như vậy chỉ cần treo lên các chiêu bài như “*cách mạng*”, “*tiến bộ*”, “*xã hội chủ nghĩa*” thì cho dù là tà ác thế nào, cho dù là đi ngược lại với lương tri của con người đến đâu, thì đều trở thành phù hợp với trào lưu của lịch sử, là tuyệt đối chính xác. Còn phàm là bị dán các nhãn như là có tư tưởng, hành vi “*phong kiến*”, “*giai cấp tư sản*”, “*công kích giai cấp vô sản*”, thì cho dù là tư tưởng truyền thống cao thượng đến đâu, cũng tự động trở thành sai, trở thành “*phản động*”. Như vậy là đã triệt để điên đảo tiêu chuẩn thiện ác. Mặc dù trong các thời kỳ lịch sử khác nhau những cái nhãn này cũng khác nhau, với các cái tên như là “*công kích người lãnh đạo của đảng*”, “*lật đổ chính quyền quốc gia*”, “*tuyên dương mê tín*”, “*phản khoa học*”, “*chia rẽ tổ quốc*”. Chỉ cần nói đảng là lựa chọn lịch sử của sự nghiệp thần thánh, thì tất cả những khiêu chiến đều là đối tượng đả đảo phê phán. Kiểu nhận định giá trị như vậy, là cái gọi là hạch tâm của “*giá trị quan giai cấp vô sản*”.

Loại thể giới quan như vậy đương nhiên không được người Trung Quốc tiếp thụ. Lenin cũng cho rằng, dù là giai cấp vô sản

cũng không thể tự phát sản sinh thể giới quan giai cấp vô sản của chủ nghĩa Marx, vì vậy không chỉ cần tuyên truyền nhồi nhét đối với giai cấp vô sản, mà còn cần cải tạo tư tưởng giai cấp địa chủ, giai cấp tư sản.

ĐCSTQ đã phát động vô số lần vận động chính trị, có thể là giết người để tạo uy, phá hoại tín ngưỡng và văn hóa, hoặc là để đấu tranh quyền lực, diệt trừ những người chống lại mình, nhưng không lúc nào không lấy danh nghĩa “*cách mạng*” để hành ác, dựa vào “*giá trị quan của giai cấp vô sản*” để cân nhắc nên tấn công hay lôi kéo đối tượng.

Hậu quả đầu tiên của những cuộc vận động này, là ngoại trừ việc tàn sát sinh mệnh ra, còn cưỡng bức người ta vứt bỏ giá trị truyền thống vốn có trong tâm, dưới cơ cấu của chủ nghĩa cộng sản mà tạo ra một bộ giá trị quan phản đạo đức. Bởi vì hiện thực tàn khốc mà ĐCSTQ tạo thành khiến cho người ta nhận thức rằng giá trị truyền thống và hiện thực là không ăn khớp, nếu không vứt bỏ thì sẽ gặp phải rắc rối ở mọi nơi, hơi động một cái là có thể gặp họa sát thân.

Cho dù không phải là đối tượng bị trực tiếp phê bình tấn công, nhưng người ta cũng cẩn thận mà chôn giấu sâu các quan niệm đạo đức truyền thống, không dám nghĩ tới, không dám chạm vào, sợ rằng trong lúc không cẩn thận thì trong lời nói cử chỉ có thể bị lộ ra. Đạo đức quan niệm, “*thiên lý lương tâm*” là dùng để chỉ đạo hành vi, là chuẩn tắc mà Thần cấp cho con người để đo lường hành vi, loại giá trị quan ẩn sâu trong đầu ấy đã mất đi tác dụng, mặc dù chưa hoàn toàn mất đi, nhưng trên thực tế thì cũng tựa như đã chết. Như vậy trên thực tế cũng đã đạt được mục đích hủy diệt nhân loại của tà linh.

2.3 Các cuộc vận động cải tạo tư tưởng giết người không chớp mắt

Những năm 50 thế kỷ trước, ĐCSTQ phát động một loạt các cuộc vận động cải tạo tư tưởng: như vận động phê phán “*truyện*

Vũ Huấn”, vận động “*cải tạo tư tưởng*”, phê phán Lương Thấu Minh, phê phán Du Bình Bá, Hồ Thích, phản Hồ Phong, phản cánh hữu, v.v..

Trong cuộc Chỉnh phong Diên An trước đây, cho đến cách mạng văn hóa sau này cũng đều là cải tạo tư tưởng trên quy mô lớn, mà Chỉnh phong và cách mạng văn hóa đều có giết chóc. Đồng thời với các cuộc cải tạo tư tưởng này, trong những năm 1950 còn có các cuộc vận động “*cải cách ruộng đất*”, “*tam phản*”, “*ngũ phản*”, “*đàn áp phản cách mạng*”, v.v... Nếu bị cho là thái độ không thành thật hoặc là kháng cự cải tạo, thì hậu quả không thể tưởng tượng được.

Sự cải tạo tư tưởng của ĐCSTQ nhất định là kèm theo bạo lực và cưỡng chế, bạo lực là để tạo thành tâm lý khủng bố, thủ đoạn cưỡng chế là để tránh người bị hại chạy thoát khỏi “*hoàn cảnh*” cải tạo. Khi chúng ta hồi tưởng lại quá trình những linh hồn từng độc lập tự tại, phải giã giũa trong các cuộc vận động chính trị và thậm chí cuối cùng bị khuất phục hoặc bị triệt hạ, thì có một điểm có thể khẳng định là, cho dù những người đó không trực tiếp chịu đựng bạo lực nhục thể, nhưng trong quá trình đó sự tàn phá về tinh thần cũng không kém thể xác.

Những người trực tiếp trải qua “*Đại học cách mạng*” cải tạo tư tưởng của ĐCSTQ thì tổng kết rằng: “*Cải tạo tư tưởng của ĐCSTQ có ý vị là đấu tranh bạo lực hoặc biến đổi hóa học.*” Còn có vị nói: “*Cách nhổ bỏ tư tưởng gốc rễ này dường như giống dùng móc sắt để móc hang rắn, móc cho máu me đầm đìa.*”

Theo ghi chép của tác giả Thẩm Tông Văn thì “*Tất cả học sinh đều bị bức ép cho đến mất ngủ khổ sở, hơn nữa rất nhiều người phải khóc lóc trong cay đắng.*” Nhà toán học Hoa La Canh vì không thanh minh được trong buổi đấu tố mà đã tự sát, do phát hiện kịp thời nên mới giữ được tính mạng.

2.4 Luân thường chịu kiếp nạn – Toàn dân gặp tai ương

Thời kỳ cách mạng văn hóa, bạo lực giết chóc thảm khốc khiến cho thân người trăm vạn nằm ngổn ngang ngay giữa thời bình, máu chảy nghìn dặm, vậy nhưng những linh hồn bị cách mạng văn hóa gián tiếp giết hại còn nhiều hơn. Tai họa đó là rất lớn thậm chí còn nặng hơn cả cuộc thảm sát của Stalin.

Đặc điểm của cách mạng văn hóa là toàn dân tham dự, ai không đấu tố thì bị đấu tố.

Trong thời thảm sát ở Liên Xô, Stalin giết người, rồi đưa đến trại tập trung Gulag tra tấn đến chết, nhưng không hứng thú với việc hủy hoại tư tưởng. Còn trong cách mạng văn hóa của ĐCS TQ, thủ đoạn giết người tàn nhẫn không kém gì Stalin, quy mô người bị hại còn lớn hơn: Mặc dù ở mỗi lần đấu tố thì chỉ là một bộ phận nhân dân, nhưng thực sự bị hại là toàn thể nhân dân. Những người tham gia đấu tố, tra tấn, không phải là cảnh sát mật, đao phủ mà là bạn đồng nghiệp, đồng môn, cấp dưới, học sinh, bằng hữu, hàng xóm láng giềng của người bị hại, không tham dự đấu tố thì bị coi là *“đồng tình với giai cấp địch nhân”*, thuộc về bộ phận lập trường không ổn định, lập tức phải đối diện với vận mệnh tương tự. Các loại cực hình, tra tấn, tàn sát không phải là phát sinh ra ở nơi cách biệt với xã hội như trại tập trung Gulag, thảm kịch có thể phát sinh ở không gian sinh hoạt quen thuộc hàng ngày của người ta – trong sân trường, giảng đường, trong công xưởng, tổ dân phố, trong các *“chuồng bò”* mà các đơn vị tự lập ra. Nó có thể xảy ra giữa các đồng nghiệp, hàng xóm, bạn học, thầy trò, người thân với nhau, thậm chí là giữa anh chị em ruột, vợ chồng, cha con, đều có thể vạch trần đấu tố lẫn nhau, đều trở thành bình thường. Người người có biểu hiện chính trị tích cực tranh đoạt, nếu không thì sẽ bị nghi ngờ là lập trường không rõ ràng. Càng là người thân cận mà vẫn ra tay nặng nề, thì càng thể hiện rõ *“lập trường kiên định”*.

Tháng 12 năm 1966, thư ký của Mao Trạch Đông là Hồ Kiêu Mộc bị lôi đến Học viện gang thép Bắc Kinh đấu tố. Hôm đó, con

gái của ông lên đài phát biểu lời đấu tố cha, hô lớn “*Đập nát cái đầu chó của Hồ Kiều Mộc!*” Mặc dù cô không hề đập nát cái “*đầu chó*” của cha cô, nhưng có một sinh viên lại thực sự đập nát đầu của cha mình. Lúc đó có một gia đình bị liệt vào “*nhà tư bản*”, bị “*Hồng vệ binh*” đánh cho hai vợ chồng già gần chết, lại còn bắt con trai đánh cha mẹ. Người con trai cầm tạ tay đập vỡ đầu cha mình rồi cũng phát điên. (Theo “*Gia đình tôi: Anh trai Ngô La Khắc*”)

Kiểu vận động toàn dân tham dự, người người đấu tố, đã quét sạch khỏi tâm của người Trung Quốc các giá trị quan của xã hội Trung Quốc truyền thống lấy luân lý gia tộc làm cơ sở, khiến giá trị truyền thống xã hội hoàn toàn sụp đổ

Kiểu đấu tố vạch trần như vậy đã trở thành một loại hiện tượng văn hóa tồn tại phổ biến trong xã hội. Người ta cạnh tranh thông qua các loại biện pháp cực đoan để thể hiện sự trung thành với ĐCSTQ. Càng nhất trí với sự phản bội đạo đức nhân luân của ĐCSTQ, và coi đó mới là “*đạo đức*”, thì lại càng hợp với trào lưu xã hội. Do vậy, điều này không chỉ là đi ngược lại với giá trị của văn hóa truyền thống, mà còn hình thành một cái trường “*văn hóa đảng*” trong xã hội.

Nếu như trong các cuộc vận động trấn áp địa chủ, cánh hữu, “*phản cách mạng*” hay như cuộc đàn áp Pháp Luân Công hôm nay, người ta có thể trái với lương tâm, phá bỏ tiêu chuẩn đạo đức thấp nhất của mình, để chỉ trích và tố cáo những người không quen biết, thậm chí tố cáo người thân, bạn bè; nếu như hôm nay người ta có thể dùng “*không tham dự chính trị*” làm cái cớ để được “*lòng dạ yên ổn*”, làm ngơ trước việc đồng bào bị hành hạ, tra tấn đến chết, vậy thì xuất phát từ tâm lý bảo hộ bản thân như vậy, người ta cũng có thể đương nhiên làm ngơ vây quanh xem lưu manh hành hung mà không động lòng chút nào; người ta cũng có thể lừa dối nhau trên thương trường, đi cửa sau, lôi kéo quan hệ, cho đến việc vì “*làm giàu trước đã*” mà

“càng quen càng lèn cho đau”, sản xuất, buôn bán các loại hàng giả, rượu độc, gạo độc, sữa bột độc...

3. “Khôi phục truyền thống”, tẩy não một cách mềm dẻo

Không lâu sau khi ĐCSTQ đoạt quyền, nền văn hoá được truyền thừa qua mấy nghìn năm của Trung Quốc đã phải chịu tai họa hủy diệt. Núi không chuyển nước chuyển, đến nay ĐCSTQ dù đang hô hào khôi phục văn hoá truyền thống, nhưng khi truy tìm nguyên nhân, thì cũng không nằm ngoài mấy điểm sau.

Một là hình thái ý thức của chủ nghĩa Marx phá sản, trên trường quốc tế nó không còn giá trị quan có chỗ đứng vững chắc nữa. Tổng thống Mỹ thăm Trung Quốc, thích chọn một trường đại học nổi tiếng của Trung Quốc để diễn giảng, chia sẻ với người trẻ Trung Quốc giá trị quan phổ quát của Mỹ. Trái lại, những người lãnh đạo ĐCSTQ, một khi họ bước vào lãnh thổ Mỹ thì liền trở thành đảng viên ngầm, trước giờ không dám đến đại học của nước Mỹ để tuyên dương những cái gọi là *“văn hoá tiên tiến”* như *“Chủ nghĩa Cộng sản”*, *“Tôn giáo là thuốc phiện”*, *“vô Thần luận”* cho đông đảo sinh viên.

Hai là xuất phát từ nhu cầu duy hộ chính quyền, mấy thế hệ người lớn lên nhờ uống sữa lang sói của đấu tranh giai cấp đã quay ngược lại tạo thành uy hiếp đối với bản thân đảng, cho nên ĐCSTQ hy vọng có thể đoạn chương thủ nghĩa từ văn hóa truyền thống mà tìm ra những thứ như *“dĩ hòa vi quý”* để hoá giải nguy cơ.

Ba là văn hoá truyền thống đã ăn sâu vào xương cốt của người Trung Quốc, quả thực là có mong muốn tìm về cội nguồn văn hoá đến từ dân gian.

Chính là dưới tác dụng của những nhân tố này, ĐCSTQ hiện

nay khi đến thời điểm bị dồn vào tử địa mới nhanh chóng đi tìm kiếm trong văn hoá truyền thống dinh dưỡng để sinh tồn. Cho dù động cơ của ĐCSTQ thế nào, thì từ đó cũng thấy được phần nào lực lượng chính diện to lớn của văn hoá truyền thống Trung Quốc.

3.1 Không “thao tác ngược” quá trình phá hoại, mà bàn chuyện “khôi phục”

Muốn bàn chuyện khôi phục truyền thống, thì đầu tiên phải chiếu theo quá trình phá hoại năm xưa mà tiến hành thao tác ngược một cách triệt để, sau khi tiến hành xét lại, thanh toán, hủy bỏ các loại hành vi hoang đường lúc xưa, rồi mới có thể nói chuyện khôi phục thật sự. Đập bỏ cái vòng kim cô “*vô Thần luận*” của chủ nghĩa Marx đang chụp lên đầu các học giả đi, mới có thể đứng tại vạch xuất phát của khôi phục truyền thống mà tiến lên. Văn hoá truyền thống Trung Quốc là do Thần tạo ra, là văn hoá Bán Thần, là giá trị phổ quát. Ôm lấy “*vô Thần luận*” thì làm sao có thể kết nối với văn hoá truyền thống vốn được kiến lập trên cơ sở tín ngưỡng đối với Thần đây?

Thế là, chúng ta thấy được việc sử dụng các học giả để chứng minh Khổng Tử, Lão Tử thậm chí Phật Thích Ca Mâu Ni là các nhà vô Thần, giải thích “*Luận Ngữ*” của Khổng Tử thành mọi người cần phải làm những người nô lệ vui vẻ dưới sự thống trị của ĐCSTQ, việc đem triết lý của Thánh nhân và tinh thần đại hội mười mấy móc ngoặc vào nhau, dung tục hoá, giải trí hoá tiên hiền thời xưa đã trở thành xu hướng mới trên mạng... Nếu như nói khôi phục truyền thống đến từ nỗ lực thật tâm của dân gian, vậy thì dưới sự quản chế của ĐCSTQ, những nỗ lực này đều đã biến thành công cụ chú thích cho đảng.

Ví dụ như, trong tôn giáo giảng độ nhân, là có hàm nghĩa đặc định của nó. Người xuất gia cũng có sứ mệnh người xuất gia của tự họ. Vị hội trưởng nào đó của Hiệp hội tôn giáo Trung Quốc sau khi học xong tinh thần Đại hội 19, liền đăng một bài

tâm đắc học tập, nói lớn rằng “*cái gọi là độ nhân chính là giúp đỡ những tín chúng có khó khăn, duy hộ quyền lợi hợp pháp của họ, giúp đỡ họ giải quyết những khó khăn, bối rối và vấn đề thực tế trong sinh sản, công tác và cuộc sống*”. Nghe ra thì dường như tôn giáo chính là một công hội nghiệp dư dưới sự lãnh đạo của đảng cộng sản, hoàn toàn không còn đạo hạnh và cảnh giới của người xuất gia.

Một đảng nói khôi phục truyền thống, một đảng thì vẫn tiếp tục đưa chi bộ đảng thâm nhập vào chùa chiền đạo quán và học viện tôn giáo, vẫn còn tiếp tục nhấn mạnh phải tăng cường tác dụng chỉ đạo của chủ nghĩa Marx đối với văn hóa truyền thống. Nếu như chủ nghĩa Marx cao minh đến mức chỉ đạo được văn hoá truyền thống, vậy khôi phục văn hoá truyền thống há chẳng phải là việc thừa thãi hay sao?

3.2 ĐCSTQ khôi phục văn hoá Nho gia – Cá chết khi rời xa nước

Hiên Viên hoàng đế, người được tôn làm “*Ông tổ văn hoá*” vốn là người tu luyện Đạo gia vào 5.000 năm trước. Căn cơ triết học của văn hoá Trung Quốc trước nhất là văn hoá Đạo gia, văn hoá Đạo gia có thể coi là cội nguồn của văn hoá Trung Quốc. Đặt trong tương quan với văn hoá Phật gia và Đạo gia, ĐCSTQ đương nhiên sẽ coi trọng văn hoá Nho gia nhất, coi văn hoá Nho gia là văn hoá vô Thần mà khai phát hết mức. Kỳ thực, văn hoá Nho gia bản thân nó có thể không lấy tín ngưỡng Thần Phật làm trọng điểm, mà chú trọng vào lý nơi cội người. Nhưng Khổng Tử là sống tại một thời đại tín Thần, văn hoá Nho gia là trong hoàn cảnh thổ nhưỡng Thần tính mà được thai nghén phát triển lên, coi tín ngưỡng vào Thần là điều kiện tiên quyết không cần nói cũng hiểu.

Suốt cả một đời Khổng Tử đều muốn khôi phục Chu lễ, cho rằng Chu lễ có thể bồi tạo nên một xã hội lý tưởng. Vậy thì vì sao Chu lễ có thể bồi tạo nên xã hội lý tưởng? Đào tận gốc vấn đề với

chuỗi những câu hỏi liên tiếp, thì lại trở về vấn đề tín ngưỡng rồi, đó chính là tín ngưỡng đối với Thần, đối với Trời.

Đảng sau Chu lễ mà Khổng Tử khôi phục là hệ thống tín ngưỡng tôn giáo của người nhà Chu, Thiên Đế mệnh lệnh cho Thiên tử, Thiên tử thay Trời coi sóc muôn dân, ban thưởng, làm chủ quốc chính, dụng binh vạ nông. Sau Khổng Tử, nhà nho lớn Đồng Trọng Thư thời nhà Hán dâng lên Hán Vũ Đế *“Thiên nhân tam sách”*, đề xuất ra ‘Tam cương Ngũ thường’ nổi tiếng, nói rõ hoàng Đế vì sao cần tuân theo tư tưởng *“nhân chính”* của Nho gia mà trị lý quốc gia. Cơ sở lý luận của ông chính là *“Thiên nhân hợp nhất”*, *“thuyết Thiên nhân cảm ứng”*. Mọi thứ của Nho gia khi đến cuối cùng đều cần đi vào trong tín ngưỡng tôn giáo và văn hoá thần tính mà tìm căn cứ.

Khái niệm “Thiên” trong vô Thần luận là loại “Trời” nào?

ĐCSTQ giải thích khái niệm “Thiên” trong *“Thiên nhân tương ứng”*, *“Thiên nhân hợp nhất”* được giảng trong Nho gia, Đạo gia đơn giản chỉ là trời vật chất, tức là bầu trời xanh hoặc đại tự nhiên, đem khái niệm tu luyện *“Thiên nhân hợp nhất”* của văn hoá Thần truyền giải thích một cách dung tục hoá thành sự chung sống hài hòa giữa con người và tự nhiên, lại còn tuyên bố đó là phù hợp với *“quan điểm phát triển khoa học”*. Đây là biểu hiện của việc tà linh cộng sản làm méo mó giá trị trung tâm của văn hoá Thần truyền.

“Trời” trong văn hoá Trung Hoa, là nhất trí với cách gọi *“ông Trời”* mà bách tính trăm họ bình thường vẫn nói, người xưa gọi là *“Hạo Thiên thượng đế”* cũng gọi là *“Hoàng Thiên thượng đế”*. *“Trời”* là có ý chí, ý chí này tức là *“Thiên ý”*, hoàn toàn không phải là trời xanh gì đó trong chủ nghĩa duy vật.

“Vì sao phải giảng thành tín?” “Làm người tốt là căn cứ vào cái gì?” Đảng cộng sản có thể trả lời được những câu hỏi này không? Không trả lời nổi. Ví dụ một câu *“giá trị quan trung tâm của chủ nghĩa xã hội”*, người ta liệu sẽ vì cái thuyết giáo *“giá trị*

quan trung tâm” này mà cải tà quy chính, thành tín thủ tín hay sao? Ngay cả người chế định ra cái gọi là “*giá trị quan*” này cũng đều biết rằng đó là đang kể chuyện hoang tưởng.

Rời xa thổ nhưỡng Thần tính đã bồi dưỡng nên văn hoá Nho gia mà đàm luận quan niệm đạo đức “*nhân lễ nghĩa trí tín*” của Nho gia, văn hoá trung dung của Nho gia, thì giống như rời xa nước mà đàm luận về cá, là không có đường thông.

3.3 Mặc cổ trang diễn cổ nhân hủy văn hoá

Hình thức văn nghệ là công cụ “*cải tạo tư tưởng*” mà đảng cộng sản xưa nay chưa hề buông lỏng. Trong 30 năm gần đây, những tác phẩm văn nghệ “*giai điệu chủ đạo*” được hát vang vẫn là thủ đoạn nhồi nhét trọng yếu, nhưng bởi vì văn hoá đảng đã lập chỗ đứng trong toàn xã hội, việc biến văn hoá đảng trở thành văn hoá dân tộc của Trung Quốc, hoặc đưa những thứ cặn bã được tích tồn qua mấy nghìn năm lịch sử của Trung Quốc, đặc biệt là bộ phận mà phù hợp với văn hoá đảng được trích xuất thêm, quảng bá thẩm thấu đến toàn dân cho đến hải ngoại, đã ăn mòn văn hoá đạo đức truyền thống một cách âm thầm, là thủ đoạn của tà linh làm bại hoại văn hoá Trung Quốc trong lĩnh vực văn nghệ từ sau Cách mạng Văn hoá.

Mấy năm nay số người xem phim đề tài đấu đá trong cung đình tăng vọt, nội dung cốt lõi không gì hơn là việc tranh giành, kẻ lừa người dối, mưu mô hãm hại ở phía sau rèm che, đã phát huy và diễn giải “*đấu*” và “*hận*” của tà linh cộng sản một cách đầy đủ nhất.

Những tác phẩm này từ lúc sáng tác đến sản xuất cho đến khi phổ biến đều không hề có đảng ủy phê duyệt, chỉ đạo, thậm chí không cần tuyên truyền của truyền thông lễ đảng, hoàn toàn chiếu theo sự vận hành của quy luật thị trường. Nguyên nhân sở dĩ những loại tác phẩm này được thịnh hành trong xã hội là, tà linh sớm đã tạo được hoàn cảnh chen ép nghi kỵ lẫn nhau trong cuộc sống hôm nay, trong văn hoá thịnh hành tràn ngập

những thứ sùng bái quyền lực, mong mỗi dựa vào quyền thế mà có được ân sủng, nổi tiếng qua một đêm, phát tài qua một đêm. Bởi vậy những thủ đoạn chính trị lừa gạt mờ ám quỷ quyệt, âm mưu đen tối trên màn ảnh được coi là kỹ năng sinh tồn như lẽ đương nhiên. Người ta có thể tìm được đối ứng với cuộc sống hiện thực, dẫn đến cộng hưởng: ai có thủ đoạn chính trị cao minh thì người đó có thể nổi trội lên trong sự “*cạnh tranh*” tàn khốc nơi công sở hoặc xã hội; cho dù là một người tốt, thì cũng phải trang bị tâm cơ toan tính thâm sâu hơn người xấu thì mới có thể chiến thắng người xấu. Có cư dân mạng tuyên bố, có một đồng nghiệp xem phim đề tài đấu đá cung đình nhiều quá rồi, vừa mới quen bạn trai, đã bắt đầu thỉnh giáo đồng nghiệp đã kết hôn làm sao đấu lại với mẹ chồng tương lai. Người ta đã sùng bái những thủ đoạn tranh đấu này như là “*trí tuệ*”. Từ sau khi bộ phim “*Hậu cung Chân hoàn truyện*” thịnh hành trên toàn quốc, liền theo đó là một đồng sách được xuất bản, tổng kết “*trí tuệ*” trong phim đó, đáp ứng tâm lý của rất nhiều khán giả, ví như “*Chân hoàn dạy tôi 36 chiêu thuật sinh tồn nơi công sở*”, “*Chân hoàn truyện dạy tôi 80 điều*” v.v..

Những phim đấu đá trong cung lấy bộ dạng “*cổ trang*” để xuất hiện, điều biểu hiện là chuyện và cảnh thời xưa, nhưng được dùng toàn là quan niệm tư duy của người hiện đại; mặc cổ trang diễn cổ nhân, thực chất lại là phim hiện đại, khôi phục vẻ bề ngoài nhưng lại hủy đi nội hàm của nó. Cho dù không phải chính kịch lịch sử, nhưng một cách tự nhiên người ta lại dễ dàng coi loại triết học đen tối này là “*văn hoá truyền thống*”. Đây chính là hiệu quả mà ĐCSTQ dùng bạo lực làm tổn thương văn hoá truyền thống, rồi lại dùng văn hoá đảng nhồi nhét sau mấy chục năm: Khiến người ta không cần nghĩ ngợi gì mà coi triết học đấu tranh của văn hoá đảng thành văn hoá truyền thống mất rồi.

3.4 Sự hỗn loạn lớn nhất – sự lãnh đạo của đảng

Sau khi ĐCSTQ tự xưng là cũng muốn làm văn hoá truyền

thống, những xung động tìm về cội nguồn văn hoá được tích lũy trong dân gian liên bùng phát. Điều bất hạnh là, mặc dù có người thật lòng muốn khôi phục văn hoá truyền thống, nhưng dưới sự quản chế về ý thức hình thái của ĐCSTQ, truy cầu lợi ích cá nhân dưới sự chỉ đạo của vô Thần luận, thì kiểu khôi phục này chỉ có thể là không ra thể loại gì, rối loạn hết cả. Trong trào lưu văn hoá đang bị dung tục hoá, hạ cấp hoá, giải trí hoá ồn ào lùm xùm, lại một lần nữa tiến hành cắt xẻo văn hoá truyền thống một cách biến tướng. Trên bề mặt ĐCSTQ chỉ tuyên bố muốn chỉnh đốn các loại hỗn loạn, nhưng sự hỗn loạn lớn nhất đang sau những sự hỗn loạn này lại chính là *“sự lãnh đạo của đảng”*.

Một cái đảng không tin vào Thần, thêm vào đó là người dân cả nước *“chỉ biết có tiền”*, thêm vào nữa là một thời đại *“chùa miếu rầm rộ”*, gom cả lại thì sẽ xảy ra phản ứng hoá học thể nào đây?

“Kiếm tiền bằng danh nghĩa tôn giáo”. Chùa chiền đã trở thành một *“lĩnh vực đầu tư”* kiểu mới, phổ biến việc nhận thầu chùa chiền, với mục đích lừa đảo kiếm tiền. Ở điểm du lịch còn xuất hiện vô vàn chùa giả, đạo quán giả, hòa thượng giả, đại sư giả, đạo trưởng giả. Một chuỗi hướng dẫn viên, giảng giải viên, hòa thượng, đạo trưởng câu kết lại lừa đảo du khách tiền đốt hương, tiền pháp khí, tiền tiêu tai..., đủ các thể loại, đã xuất hiện hiện tượng kỳ quặc là chùa chiền đạo quán *“phát tài tín ngưỡng”*. Việc làm ăn bằng kinh doanh chùa chiền có thể nói là tiền vào như nước, theo báo chí nói một ông chủ ở Tây An nắm giữ 7-8 ngôi chùa, một năm thu được mấy chục triệu tệ.

“Thiếu Thần nào thì tạo lấy một vị”. *“Chùa Bà Bà”* ở huyện Dịch tỉnh Hà Bắc rất hút khách. Nghe nói, trong cái chùa này có thể tìm được mọi loại “thần” mà người ta muốn bái. Muốn thăng quan ư, ở đây có “thần quan”, muốn phát tài ư, ở đây có “thần tài” mà toàn thân buộc toàn là tiền, muốn thăng tiến và học hành, ở đây có “thần học” với những nếp nhăn rất sâu. Nếu

như muốn bảo hộ cho bản thân lái xe an toàn, thì ở đây thậm chí còn có “thần xe” trong tay cầm vô lăng. Người quản lý của Chùa Bà Bà còn hống hách nói rằng: “*Thiếu thần tiên nào, thì tùy ý tạo lấy một vị.*”

Phương trượng còn làm cả CEO, chùa chiền cũng phải niêm yết ra thị trường, nhà chùa trở thành chỗ tốt để kiếm tiền... Ở các quốc gia khác trên thế giới, có những giáo đường trên nghìn năm, thị trường chứng khoán trên trăm năm, vậy mà người ta xưa nay chưa từng nghĩ đến việc giữa giáo đường và thị trường chứng khoán thì có mối quan hệ gì. Trung Quốc dưới sự thống trị của ĐCSTQ, dưới nền giáo dục vô Thần luận, thật sự có thể nói là không điều kỳ lạ gì không có, có những hiện tượng người ta đã nhìn quen quá nên không thấy lạ.

Có người cho rằng, ĐCSTQ không công khai bức hại tôn giáo, cho nên tiến vào tôn giáo để tìm lối thoát. Khi ĐCSTQ dùng lợi ích và thủ đoạn thương mại hoá làm ma biến tôn giáo, khi đoàn thể tôn giáo dưới sự khống chế của ĐCSTQ đã biến thành cây rung tiền (chỉ cần rung là tiền rơi xuống) và công cụ đả kích tín ngưỡng khác của ĐCSTQ, thì cái gọi là tín ngưỡng tôn giáo này cũng biến dị trở thành tín ngưỡng vào vô Thần luận, chủ nghĩa duy vật của tà linh. Thế là tín ngưỡng đã mất đi ý nghĩa, tín đồ không có chỗ để trở về, người ta bị cắt đứt con đường quay trở về, lúc này việc bức hại không công khai cũng đã đạt được mục đích hủy diệt con người, ĐCSTQ còn hà tất phải công khai bức hại tôn giáo ư?

4. Lấp kín lối lên thiên đường, mở toang cửa xuống địa ngục

4.1 Kẻ xấu được tâng lên chín tầng trời, người tốt bị đạp xuống chín tầng đất

Trong quá trình sinh xuất những kẻ đứng đầu đảng cộng sản có tồn tại một cơ chế “*kém được hơn thua, đào thải ngược, kẻ ác vọt lên*”, điểm này đã được biết đến rộng rãi, không cần phải nói thêm. Loại “*cơ chế đào thải ngược*” này kỳ thực tồn tại phổ biến trên khắp các phương diện của xã hội đảng cộng sản. Vì để khống chế toàn diện xã hội, không cho bất kể người với tư tưởng truyền thống nào nổi trội lên, đảng cộng sản khống chế hết thấy những vị trí trọng yếu của xã hội, bảo đảm chính sách tà ác của nó được quán triệt.

Nếu như xã hội Trung Quốc là một cơ thể người, thì đảng cộng sản muốn túm lấy tất cả mọi huyết vị và kinh mạch. Cái gì là huyết vị? Những chức vụ và vị trí trọng yếu trong xã hội chính là huyết vị. Cái gì là kinh mạch? Con đường lưu thông nhân tài chính là kinh mạch. Thủ pháp quen dùng của ĐCSTQ, chính là thao tác ngược, người mà có tài cán, nói chuyện đạo đức thì không được đề bạt, còn bị chèn ép, đập xuống dưới. Người mà ủng hộ, nghe theo ĐCSTQ lại dễ dàng thăng chức, giống như kinh mạch vận chuyển ngược, điều này tạo thành việc giai tầng trung và thượng trong xã hội Trung Quốc là giai tầng lợi ích mà ĐCSTQ cố ý tạo nên. Những người chiếm lấy “*huyết vị*” thông thường đều là những người được gọi là có “*căn chính miêu hồng*” (xuất thân tốt, con nhà nòi) trong hệ thống đảng cộng sản, hoặc là người TUYỆT ĐỐI PHỤC TÙNG ĐẢNG CỘNG SẢN.

Rất nhiều người than rằng, Trung Quốc ngày nay, người tốt không được hoan nghênh, còn người xấu thì rất rầm rộ phô trương. Kỳ thực đó là trạng thái bình thường của quốc gia đảng cộng sản: Người tốt nếu muốn được hoan nghênh, ắt phải trước hết biến thành người xấu tăng bốc nịnh nọt, hai mặt ba đao, tâm đen thủ đoạn tàn nhẫn, không điều ác nào không làm! Có một số nhân viên chuyên nghiệp dựa vào sở trường của mình thì cũng có thể được thăng đến vị trí nhất định, đó là bởi vì kỹ năng chuyên môn ấy có thể được dùng ở chỗ nhất định, nhưng sẽ

không có không gian lên cao hơn nữa. Hơn nữa rất nhiều nhân viên chuyên nghiệp giữ khuôn phép, không dám và cũng không muốn liên quan đến chính trị. Một khi họ vượt ra khỏi lằn ranh đỏ mà đảng cộng sản vạch ra, đảng cộng sản sẽ “tá ma sát lừa” (qua cầu rút ván), tuyệt không do dự! Cái gì gọi là quy tắc ngầm? Đây chính là quy tắc ngầm lớn nhất ở Trung Quốc ngày nay.

Sau khi ĐCSTQ thành lập chính quyền, kiến lập nên “*chế độ đơn vị*”, “*chế độ hộ khẩu*” để khống chế xã hội nghiêm ngặt; ở nông thôn thì có “*tập thể hoá*”, “*công xã nông dân*”, giống như một cái lưới lớn, trói buộc xã hội Trung Quốc hết sức chắc chắn. Các đơn vị đều có một bộ những ban “*đảng vụ*” song hành nhưng đặt ở trên ban hành chính. Trong số họ không ít người đều là bộ mặt thể này: Làm nghiệp vụ không được, nhưng trị người khác thì rất được.

Ngược lại, những người tốt mà dám nói thật, kiên trì nguyên tắc, giữ bốn phận, làm việc thiết thực, giàu nhân tính và hiền lành thì từ khi ĐCSTQ mới bắt đầu thành lập chính quyền đã bị tuyệt diệt một cách hệ thống. Đối tượng tiêu diệt của “*trấn phần*” là nhân viên công giáo của Quốc Dân đảng, trong đó rất nhiều là tinh anh của xã hội; “*cải cách ruộng đất*” tiêu diệt tinh anh ở nông thôn; “*tam phần*”, “*ngũ phần*”, “*cải tạo chủ nghĩa Tư bản*” tiêu diệt tinh anh trong công thương nghiệp; “*phản hữu*” tiêu diệt tinh anh trong giới trí thức; “*Đại cách mạng văn hoá*” lại bồi thêm nhát dao nữa vào những người chưa bị tiêu diệt sạch sẽ trong những lần vận động trước. Trong cuộc thăm sát Thiên An Môn năm 1989, bị đồ sát là những “*người con của Trời*” quan tâm đến quốc kế dân sinh, trong bức hại Pháp Luân Công người bị đàn áp là những người tu luyện chiếu theo “*Chân-Thiện-Nhẫn*” làm người tốt. Qua mỗi lần vận động, những người bị đánh rớt đều là tinh anh của văn hoá và xã hội Trung Quốc.

Giang Trạch Dân tham ô hủ bại, dân loạn đã thành bản tính, làm chính sự không có chút năng lực nào, lại vớ được vận may,

dẫn lên máu tanh của thảm sát Lục-Tứ mà lên đỉnh cao quyền lực. Sau năm 1999, một nhóm lớn những kẻ tích cực bức hại Pháp Luân Công, đi theo Giang Trạch Dân, gồm cả những người đã đi tù như Bạc Hy Lai, Chu Vĩnh Khang, Quách Bá Hùng và cả những kẻ đã xong đời như Từ Tài Hậu, được đề bạt hết mức. Từ phe của Giang Trạch Dân mà xét, ai mà tay thấm đầy máu tươi của học viên Pháp Luân Công, thì người đó chắc chắn sẽ ủng hộ chính sách bức hại để không bị lật đổ, người đó chính là thuộc hạ và người kế nhiệm đáng tin cậy nhất.

Người ta đã dần dần hiểu ra: ai bán rẻ bản thân, thì thăng quan phát tài; thuận theo dòng nước có thể bảo đảm bình an nhất thời; ai ngay thẳng dám nói, thì hoặc là thăng tiến vất vả, hoặc là chết không có chỗ chôn, bị *“quật xuống đất, lại đập thêm một cước”*. Đúng là *“hoàng chung hủy khí, ngõa phủ lòi mình; sàm nhân cao trương, hiền sĩ vô danh”* (tức là chuông vàng thì bỏ phế, nồi đất thì kêu vang, kẻ gièm pha thì nổi trội, người hiền thì không ai biết). Tiểu nhân đắc thắng, quân tử thúc thủ, toàn bộ quốc gia bị làm cho ô yên chướng khí ^[13].

Người như thế nào thì được ở vị trí cao, có liên quan đến vấn đề dẫn hướng xã hội. *“Đề cử người ngay thẳng, bỏ hết những kẻ lươn lẹo, có thể khiến người lươn lẹo trở thành thẳng.”* Tuyển chọn người thành thực chính trực, bố trí ở trên những người gian nịnh lươn lẹo, thì sẽ khiến cho đám người sau dần dần trở nên thành thực chính trực. Ngược lại, đưa người gian nịnh lươn lẹo đặt lên trên người thành thực chính trực, thì chỉ có thể khiến người ta noi theo kẻ xấu, toàn bộ xã hội tăng tốc trượt dốc.

“Kẻ xấu được nâng lên chín tầng trời, người tốt bị đập xuống chín tầng đất”, đây chính là chân dung chân thực của xã hội đảng cộng sản. Đây không phải là sự thất sách nhất thời của đảng cộng sản hay sự mất cân bằng, mất quy tắc trong thời kỳ thay đổi lớn của xã hội. Đảng cộng sản muốn hủy diệt con người, nên

13. **Ô yên chướng khí:** khói đen khí nặng, ví với hoàn cảnh tối tăm rối loạn.

sẽ tuyển chọn người xấu làm tiên phong hàng đầu cho nó, thẳng tiến lao cả xuống địa ngục.

4.2 Cổ xúy chủ nghĩa duy vật, cổ động giải phóng tình dục và mọi hiện tượng biến dị

Đảng cộng sản cổ xúy chủ nghĩa duy vật, khiến người ta ham mê cuộc sống vật chất, truy cầu hưởng thụ về cảm quan và kích thích về tinh thần, khiến người ta bị vật dục dẫn dụ mà mất đi bản tâm. Đã bao nhiêu người từng trải qua đèn đỏ rượu xanh, phú quý phồn hoa xong, khi tâm bị ngoại vật nhét đầy, đột nhiên cảm giác được sự trống rỗng của tinh thần và sinh mệnh?

Rất nhiều hiện tượng bất lương trong xã hội đã có từ xưa, nhưng chỗ mà đảng cộng sản “*thanh xuất vu lam*” (trò giỏi hơn thầy) là ở đó, nó biến mọi hiện tượng bại hoại mà có thể khiến người ta phóng túng dục vọng trở thành vũ khí sắc bén cho việc khống chế quyền lực, cuối cùng là hủy con người.

Sự thao túng và khống chế của đảng cộng sản đối với dục vọng người ta, là có lỏng có chặt, vừa lỏng vừa chặt, thu phóng như ý. Đầu tiên là ngay việc có một chút tài sản tư nhân thôi cũng sẽ bị phê đấu, nam nữ nắm tay cũng bị coi là “tác phong sinh hoạt của giai cấp tư sản hủ bại”, mọi sinh hoạt vật chất tinh thần đều hạn chế. Sau đó mở cửa, mọi thứ đều quy ra tiền, trên bề mặt là cổ vũ việc truy cầu hạnh phúc, trên thực tế thì là cổ vũ sự túng dục. “*Người nhà quê mới lớn còn ghê gớm hơn*”, dục vọng được tích lũy giống như hồng thủy khi mở đập, với thể nước rất lớn xung phá mọi con đê.

ĐCSTQ dần dần phát hiện, nếu đại chúng đắm chìm vào dục vọng vật chất hoặc hưởng thụ cảm quan thì kỳ thực càng dễ khống chế. Nó chính là khiến cái tâm hướng thiện của bạn chết dần qua từng lần bị tấn công, khiến tinh lực dồi dào của bạn bị hao kiệt trong khi túng dục, khiến thời gian rảnh rỗi của bạn trong khi đánh bạc, lướt web, giải trí mà hao mòn đến hết.

Nếu không phải là cấm dục mà tẩy não, thì cũng là trong khi túng dục mà say mê cuồng loạn; nếu không phải trong giáo nghĩa của tà giáo mà nhập ma, thì cũng là trong hồng trần cuồn cuộn mà lạc lối – đảng cộng sản chính là không để bạn lý trí tỉnh táo mà làm một con người.

4.3 Thông qua giáo dục tẩy não thanh thiếu niên một cách hệ thống

Tà linh cộng sản đã coi nhân loại như kẻ thù, nên sẽ cắt đứt gốc gác Thần tính và ký ức văn hoá của con người. Giáo dục truyền thống đầu tiên dạy làm người, dạy con trẻ lý giải và thừa nhận giá trị phổ quát, rồi đến tu dưỡng văn hoá thâm hậu, tri thức lịch sử phong phú, sự sáng suốt sâu sắc nhạy bén, những điều này đều là chướng ngại cho việc tà linh cộng sản thực hiện mục đích tà ác của nó. Sau khi đảng cộng sản nắm quyền, liền tăng tốc đưa giáo dục thu về quốc hữu, dùng ý thức hình thái chủ nghĩa cộng sản tà ác để tiến hành tẩy não đối với thầy giáo và học sinh.

Trong Cách mạng Văn hoá, hàng triệu thanh thiếu niên tham gia đấu võ, kéo bè, cướp phá, sau đó lại bị đẩy đến vùng nông thôn hoặc biên cương, để *“tiếp thu sự giáo dục của bàn hạ trung nông”*. Ngay bản thân họ sau này cũng đều không thể không thừa nhận, là *“lớn lên nhờ uống sữa của lang sói”*.

Từ sau những năm 1980, lĩnh vực hình thái ý thức của ĐCSTQ hơi hơi nói lỏng, những người trẻ tuổi *“thế hệ mới”* gửi gắm hy vọng vào sự cải cách của Trung Cộng, nhưng cuộc thảm sát ngày 4/6/1989 đã đập tan nát hy vọng của họ. Bước vào thập niên 90, đại đa số người trẻ tuổi là con một, ở nhà được nuông chiều từ nhỏ, chỉ có ta là nhất. Áp lực chính trị khiến họ không dám quan tâm đến sự vụ công cộng, có người tự chui vào trường đại học, có người lao vào kinh doanh, có người bận rộn với kỳ thi TOEIC, GRE. Chủ nghĩa cá nhân ích kỷ mê muội đã chiếm thượng phong, *“im lặng phát đại tài”* đã trở thành câu cửa

miệng mới rồi.

Mục giáo dục của cái gọi là “*anh hùng*” trong sách giáo khoa phổ thông của Trung Quốc Đại Lục, từ xã hội tự do Tây phương mà xét thì hoàn toàn chính là tài liệu giáo dục bồi dưỡng phần tử khùng bố. Có vị tác gia trực tiếp chỉ ra, tuyên truyền và giáo dục của ĐCSTQ xưa nay đều không thoát khỏi tàn nhẫn và khát máu, trong tài liệu giáo dục học tập có nhiều không kể xiết những “*sự tích anh hùng*” tàn khốc như: “*Dùng lồng ngực lấp lỗ châu mai, lấy thuốc nổ buộc vào tay chân ngòi, nằm sấp trong ngọn lửa hùng hực mà không hề động đậy, mãi đến khi bị thiêu chết*”.

Do trường kỳ giáo dục tẩy não và phong tỏa tin tức nghiêm ngặt, rất nhiều thanh niên không biết chút gì về giá trị phổ quát và lịch sử chân thực, ĐCSTQ cố ý kích động sự cuồng nhiệt chủ nghĩa dân tộc của họ, một khi chính quyền cần đến sẽ lợi dụng họ bước ra ngoài đường, chống Nhật, chống Mỹ, đập phá cướp bóc, mặc kệ cho “*bệnh tinh thần yêu nước*” và “*bại não tập thể*” đại phát tác.

Càng đáng sợ hơn là, ĐCSTQ tẩy não “*từ khi còn trẻ con*”, từ trường mẫu giáo đã nhồi nhét độc tố vào nhi đồng, tiến hành cái gọi là giáo dục “*chủ nghĩa yêu nước*”. Mà giáo dục “*chủ nghĩa yêu nước*” của ĐCSTQ là thứ gì, mọi người trong lòng đều biết rõ cả.

Lời kết

Xã hội Trung Quốc ngày nay, nhân tâm mục ruỗng, xã hội suy bại, đất nước đã không ra đất nước. Cái gọi là “*xã hội hài hòa*”, thực chất là xã hội cùng một giuộc với tà ác, khó mà phân tách ra được. Nỗ lực của dân gian trở về với truyền thống bị dẫn hướng sai một cách giáo hoạt, nhân tâm hướng thiện tự phát thì bị bóp chết một cách vô tình. Dục vọng “*giàu qua một đêm*”, bầu không khí “*giải trí đến chết*”, tâm thái “*nghiện quá rồi sẽ chết*” mà

ĐCSTQ tận sức tạo ra, khiến cho sự nóng nảy ác độc, ích kỷ lạnh nhạt trở thành bầu không khí chung của xã hội. Cho dù truyền thông nhà nước có “*tuyên truyền giai điệu chủ đạo*” như thế nào, thì đảng thoại^[14] cứng đờ như xác chết, những lời nói dối hể mở miệng là phát ra, những lời lẽ du côn rất phổ biến, những lời dơ bẩn rợp trời dậy đất mới là “*âm điệu mạnh mẽ nhất của thời đại*”. Người có năng lực lần lượt di dân, bỏ thuyền tự cứu mạng; những người không có lối thoát chỉ đành qua ngày đoạn tháng, trong sợ sệt bất an mà đợi đến ngày mai.

Căn nhà dờ bỏ rồi, có thể dựng lại. Gia đình bị phá hoại, có thể xây dựng lại. Công ty bị phá sản rồi, có thể khởi nghiệp lại. Thời thanh xuân của một thế hệ người bị lãng phí rồi, có thể ký thác hy vọng vào thế hệ sau. Thậm chí quốc gia bị dị tộc chinh phục rồi, thì chỉ cần văn hóa, ngôn ngữ và lịch sử không tiêu vong, vẫn còn có một ngày quật khởi lại lần nữa. Nhưng khi lịch sử một dân tộc bị soán đổi, văn tự bị phá hủy, ngôn ngữ bị nhiễm độc, văn hoá truyền thống bị phá hoại hết lần này lần khác, nhân tâm bị lãng nhục, uốn cong, biến dị hết lần này lần khác, mặt đất hoang vu, nguồn nước khô kiệt, người tốt bị giết hại, lương tri bị làm câm nín, thì cái dân tộc đó liệu còn có một ngày đứng dậy lần nữa hay không?

Vì để hủy diệt nhân loại, ĐCSTQ ngoài việc giết hại nhân dân với quy mô lớn, còn trường kỳ sử dụng đủ loại thủ đoạn “*hận thù, lừa dối, đấu tranh, tà ác*”, sự giáo trá lừa gạt của nó khiến tâm người ta kinh sợ. Trong tất cả chiêu lừa đảo thì chiêu âm độc nhất là nó lợi dụng cái thiện trong tâm người ta, lại vừa lờn gạt cái thiện của người ta, cuối cùng bức người ta tuyệt diệt cái thiện trong tâm.

Con người là Thần tạo ra, mỗi người đều có Thần tính, trở về thế giới thiên quốc nơi sinh ra sinh mệnh của mình là nguyện vọng ban đầu của mỗi một sinh mệnh. Chủ nghĩa cộng sản lợi

14. **Đảng thoại:** lời nói, từ ngữ thường dùng trong văn hóa đảng.

dụng Thần tính và khát vọng thăng hoa sinh mệnh của con người, lấy nội dung tà ác của tà giáo cộng sản tiêm vào trong đó. Tôn giáo truyền thống tin vào Thần, tin tưởng vào ý chí của Thần hoặc “*Thiên ý*”, chủ nghĩa cộng sản sùng bái “*tính tất yếu lịch sử*” hư ảo; tôn giáo truyền thống khiến con người quay trở về thiên quốc, chủ nghĩa cộng sản khiến người ta truy cầu xã hội chủ nghĩa cộng sản; tôn giáo truyền thống có một giai tầng giáo sĩ, đảng cộng sản tuyên bố bản thân là “*đội tiên phong của giai cấp công nhân*”. Mới đầu khi ĐCSTQ thành lập, một số thanh niên nhiệt huyết lo cho nước cho dân, đã tin theo tuyên truyền mê hoặc của đảng cộng sản, gia nhập ĐCSTQ bán mạng cho nó. Nhưng ĐCSTQ là hắc bang tà giáo, cho vào không cho ra. Những người này khi hơi tỉnh ngộ ra, thì sớm đã trở thành đồng mưu tòng phạm, chỉ có thể càng ngày càng lún sâu, khó mà thoát thân. Cho dù ngày nay, một số thanh niên gia nhập ĐCSTQ vẫn không thiếu thiện niệm và lý tưởng, nhưng trước hiện thực đen tối bản thủ không thể không vứt bỏ hết sạch lương tri của mình. Rất nhiều người trong số họ khi lý tưởng tan vỡ và ngã lòng nản chí đã chuyển sang “*đồng lưu hợp ô*” (hoà cùng một giuộc), túng dục và truy lạc. Từ ý nghĩa này mà nói thì đảng cộng sản đã lợi dụng sự tham lam và dục vọng của con người (từ cái tên của đảng ấy cũng có thể nhìn ra – cộng sản, tức là chung tài sản của người khác vậy), cũng đã lợi dụng và cuối cùng hủy diệt Thần tính và cái tâm hướng thiện của con người.

Chỗ đặc thù của tà giáo cộng sản còn ở chỗ, một người thậm chí không cần phải tin vào những giáo điều như “*đấu tranh giai cấp*”, “*lý luận về giá trị thặng dư*”, “*cách mạng chủ nghĩa xã hội*”, “*xã hội cộng sản chủ nghĩa*” của nó, nhưng vẫn sẽ trở thành môn đồ tà giáo thực sự mà bị tà linh phụ thể. Đó là bởi vì sau khi đạo đức bại hoại, người ta tất nhiên có một bộ phận tư tưởng phù hợp với tà linh, như vậy tà linh sẽ dúi vào chỗ sơ hở này, bám lên thân thể. Có người tin vào vô thần luận, có người tin rằng vật

chất là đệ nhất tính, có người tin rằng con người chết là hết, vẫn coi ăn uống vui chơi là thực tại, có người tin rằng không có chân lý tuyệt đối, có người tin rằng đạo đức chỉ là lời dối trá mà giai cấp thống trị biên tạo ra, đủ các thể loại, không phải cá biệt. Tin vào Thần chỉ cần có một chính niệm kiên định, chống lại Thần, bài xích Thần lại có thể xuất từ một nghìn tà niệm khác nhau. Tục ngữ nói, "theo thiện như leo lên, theo ác như tụt xuống". Những người đạo đức trượt dốc thuận nước đẩy thuyền, mỗi một lần đi theo dục vọng và thoả hiệp nhu nhược, đều sẽ khiến người ta trượt vào sự khống chế của tà ma, mãi cho đến một ngày khó tự vực lên được, thậm chí hãm vào hiểm cảnh mà vẫn không tự biết. Đây lẽ nào không phải là hoàn cảnh của rất nhiều người Trung Quốc hôm nay sao?

Tà linh cấu thành bởi hận thù, sinh ra từ giết chóc, dựa vào lừa dối mà lớn lên, lấy đấu tranh khuấy đảo thiên hạ, cuối cùng dùng tâm linh con người đã tà biến để đạt được mục đích cuối cùng tà ác cùng cực của nó – hủy diệt toàn nhân loại. Vào lúc mà hầu như mọi người đều bị dục vọng vật chất và hưởng thụ cảm quan chinh phục, liệu có ai biết rằng, tà linh đang nhe nanh cười, đang đếm ngược cho nhân loại.

Dân tộc Trung Hoa là một dân tộc được Trời ưu đãi, văn hoá Trung Hoa là một nền văn hoá được Thần ban cho sứ mệnh. Từ thời cổ xa xưa, khi Thần sáng tạo mảnh đất Thần châu, đã gieo vào trong đó “*chuyển cơ*” dùng khi gặp nguy cơ trong tương lai, làm hy vọng trong tuyệt cảnh. Trước khi mặt thể đại kiếp, có thể đọc hiểu thiên cơ, nghe hiểu Thần ngôn hay không, là quan hệ đến vận mệnh và tương lai của mỗi người.

Chương V

TÀ LINH SOÁN VỊ VĂN HOÁ TIÊU VONG

Mục lục

1. Đổi trắng thay đen, oán đoạt Thần vị
 2. Văn tự ngôn ngữ Thần truyền và chữ Hán bị hủy hoại
 3. Sự phá hủy văn hóa tu luyện của ĐCSTQ
 4. Giàu mà có Đức - Tu nội mà an ngoại
 5. Hình mẫu về luân lý và việc ức chế cái chính, tôn sùng cái tà
 6. Nghệ thuật truyền thống ca tụng Thần - Nghệ thuật tà đảng ca tụng ma
 7. ĐCSTQ đối kháng với giá trị phổ quát - “Chân-Thiện-Nhẫn”
- Kết luận

Để cứu độ các chúng sinh lần cuối cùng, Sáng Thế Chủ đã đích thân đặt định ra nền văn hóa truyền thống Trung Hoa thông thiên ở Trung Quốc, đã an bài một cách hệ thống các nhân tố thông thiên (Thần) của đủ loại lĩnh vực văn hóa truyền thống. Phá hủy nền văn hóa này cũng chính là cắt đứt mối liên hệ giữa con người và Thần. “Văn hóa” của người Trung Quốc ngày nay so với văn hóa truyền thống của tổ tông đã là khác biệt “một trời một vực”. Tà linh đã lén lút hoán đổi toàn bộ văn hóa truyền

thống Trung Hoa thành hệ thống tư tưởng vô Thần luận, khiến văn hóa của con người bị mất đi cái gốc, những giá trị truyền thống đã không còn tồn tại, các nhân tố tương thông với Thần đã bị phá hoại. Hủy diệt nền văn hóa này, chính là có thể trực tiếp hủy diệt con người.

Cuốn sách này đã vạch trần việc hồng ma cộng sản “giết” người ở phương diện vật chất và “lừa gạt” con người ở phương diện tư tưởng. Nội dung của chương này vạch trần việc đảng cộng sản đảo lộn và hủy diệt hoàn toàn văn hóa truyền thống Trung Hoa ở phạm vi lớn hơn, vượt qua phạm vi mà con người có thể nhìn thấy được.

1. Đối trắng thay đen, oán đoạt Thần vị

1.1 ĐCSTQ oán đoạt Thần vị

Thần phỏng theo hình dạng của mình mà tạo ra con người, do đó mỗi người đều có Thần tính, biểu hiện cụ thể là con người có tâm cầu Chân, hướng Thiện, có nhu cầu thăng hoa sinh mệnh, có khát vọng được trở về quê hương Thiên quốc. Tương ứng với điều này, mỗi một nền văn hóa ở trong kết cấu này đều có một vị trí tối cao vô thượng, có dân tộc gọi là “Đạo”, có dân tộc gọi là “Thần”, chúng ta gọi vị trí này là “Thần vị”.

ĐCSTQ sau khi cướp chính quyền ở nhân gian đã dùng bạo lực phá hủy văn vật Trung Hoa. Nhưng, Thần vị của văn hóa Trung Hoa không chỉ là kết cấu mà Thần đặt định ra, còn là nội hàm Thần truyền cấp cho con người khi Thần tạo ra con người. Muốn trừ bỏ loại an bài thiên nhiên này là việc vô cùng không dễ dàng. Đảng cộng sản trong một thời kỳ dài thực hiện hoạt động “bài [xích] Thần”, linh thể tà ác hay còn gọi là “tà linh cộng sản” do thù hận và vật chất bại hoại trong vũ trụ cấu thành đã lén lút dựa vào những phần trống trong kết cấu văn hóa Trung

Hoa và nhân tâm đã bị đánh cắp “*Thần vị*” mà đường đường chính chính giả mạo là “*Chính Thần*” đến.

Ở trên “*Thần vị*” này, đảng cộng sản trở thành người đặt định ra “*chân lý*” và “*đạo đức*”. Nó thi hành vô Thần luận, ép buộc mọi người quên đi Thần của mình, khiến người ta cho rằng bản thân mình không có gốc, chính là đời này kiếp này, sau khi chết đi là hết. Đảng cộng sản khiến con người không còn xem sinh mệnh luân hồi chuyển kiếp là sinh mệnh chân chính, không thừa nhận mối liên hệ sâu xa với Thần. Ở thời điểm Thần còn chưa buông bỏ con người, đảng cộng sản liền cưỡng ép, dụ dỗ con người bài xích Thần trước, nhân loại vì thế mà bị đẩy về phía giáp ranh với hủy diệt. Âm mưu thiên đại này thực sự là tà ác đến tột cùng.

Đảng cộng sản tuyên dương “*vô Thần luận*”, không chỉ muốn phủ nhận sinh mệnh của con người bắt nguồn từ Thần mà còn có một tầng ý nghĩa là muốn che giấu bản chất thực sự của bản thân nó không phải là Thần mà là “*tà linh*”. Cụ thể mà nói là có hai phương diện:

Thứ nhất, con người nếu tin tưởng có Thần thì sẽ tin tưởng có ma. Trong bất kỳ một tôn giáo nào đều có “*Thượng đế – Ma vương*” và “*Phật – ma*” đối lập. Bởi vì khi Thần độ nhân nhất định sẽ bảo cho con người biết: Con người sẽ ở trong tín ngưỡng mà gặp phải ma nạn, những ma nạn này rất nhiều đều là mê hoặc dụ dỗ của ma. Vì vậy, đảng cộng sản sẽ nói với con người rằng “*không có Thần*”, như thế cũng chẳng khác nào bảo con người rằng “*không có ma*”, từ đó mà che giấu được chân tướng nó là ma.

Thứ hai, khi con người không tin Thần, con người sẽ từ bỏ sự cứu vớt của Thần. Như vậy, cho dù Thần có muốn cứu con người, con người cũng không tiếp nhận, cuối cùng Thần bắt buộc phải từ bỏ con người. Lúc ấy, con người tự nhiên sẽ rơi vào bàn tay của ma.

Sau cách mạng văn hóa, người Trung Quốc nghĩ lại lịch sử, cũng nhận thức được rằng tên đầu sỏ của ĐCSTQ được tâng bốc lên đến Thần đàn (đàn tế Thần). Đây là loại nhận thức hết sức bề mặt – đáng vì sao có thể đặt tên đầu sỏ lên đến “*Thần đàn*”? Thực chất của hiện tượng này là: Tà linh cộng sản soán đoạt vị trí vốn thuộc về Thần trong văn hóa Trung Hoa, trong tâm người Trung Quốc.

Một dân tộc chịu vô số thống khổ trên thế gian, hoàn toàn là bởi vì đã sớm rời bỏ Thần của mình. Không có sự bảo hộ của Thần thì khổ nạn sẽ đến “*như hình với bóng*”, tương lai là một mảng đen tối.

Một người bị tà linh phụ thể lên [người] thì thống khổ đến cực điểm; một quốc gia bị tà linh phụ thể lên thì chúa tể của quốc gia đó đã nằm trong tay tà linh, đại não của dân tộc bị tà linh nắm giữ thì dân tộc này nhất định sẽ muôn đời muôn kiếp không hồi phục lại được. Ngay cả những thủ lĩnh của tà đảng cũng chạy không thoát khỏi kết cục bi thảm giống như những người khác. Bởi vậy, nhận rõ tà linh, vứt bỏ tà linh là sứ mệnh chung của nhân loại.

1.2 Phá hủy văn hóa Trung Hoa thông thiên

Văn hóa Trung Hoa từ khi bắt đầu đã ẩn chứa chân cơ thông thiên, vì để thế nhân tương lai được cứu có thể minh bạch khai thị của Thần mà đã tiến hành an bài chu toàn. “*Phục Hy Thị ngẩng lên quan sát thiên tượng, cúi xuống quan sát pháp địa*”... (Thế kỷ Đế Vương), theo như ghi chép Phục Hy Thị sáng tạo ra chữ viết (Thủy tổ văn tự thượng cổ) và Bát Quái. 5.000 năm lịch sử các triều đại, Thần dẫn dắt dân tộc Trung Hoa, không ngừng làm phong phú nội hàm văn hóa Trung Hoa, bác đại tinh thâm, thể hiện trọn vẹn sự chiếu cố và bảo hộ của Thần.

Con người là con dân của Thần, tạo hóa của Thần. Một mặt, hình tượng bên ngoài, bản tính bên trong của con người là do Thần chiếu theo đặc điểm của mình tạo ra. Giá trị nhân luân có

nguồn gốc từ Thần, con người phải tu đức kính Trời, thuận theo Thiên ý mà hành [động] để báo đáp ân huệ của Trời. Một mặt khác, nhân thể là một tiểu vũ trụ, trong “*Hoàng đế nội kinh*” đã trình bày và phân tích trong cơ thể người lấy ngũ tạng làm năm hệ thống trung tâm lớn, thông qua ngũ hành và vũ trụ đối ứng ở các phương các diện thể giới bên ngoài, tức là “*con người phù hợp với Thiên đạo*”. Con người tu luyện thuận theo Thiên đạo có thể dưỡng sinh, thậm chí đắc Đạo trở về với Thiên quốc của Thần. Đây là văn hóa tu luyện xuyên suốt văn minh Trung Hoa.

Mỗi một phương diện của văn hóa truyền thống Trung Hoa đều liên thông trực tiếp với Trời, nhân thể, Âm Dương, Ngũ hành, Bát Quái, Thái Cực, Hà Đồ, Lạc Thư, Trung Y, văn tự, âm nhạc... đều đối ứng với [những gì] cấu thành toàn phương vị của vũ trụ, con người gọi là “Holographic”. Người hiểu biết có thể xem hiểu các mối liên hệ ở bên trong, trong đó có phạm vi vũ trụ, có thiên tượng, có âm dương, có 'hết cơn bão cực đến hồi thái lai', có thiện ác, ma muốn làm loạn, ác vận giáng xuống, Thần muốn cứu con người, con người phải lựa chọn...

Hồng ma cộng sản trong quá trình phá hủy văn hóa truyền thống cũng khai đao ngay trên thân người, từng đao từng đao chặt đứt mối liên hệ giữa tâm linh, cuộc sống, tri thức của con người với Thần, khiến con người hỗn loạn mê mờ, không muốn xem hiểu, thậm chí muốn cũng không liễu giải được nội hàm của văn hóa thông thiên. Mục đích và thủ pháp của hồng ma đều là chặt đứt mối liên hệ giữa con người và Thần. Con người nếu không còn cách nào liễu giải được nội hàm của văn hóa truyền thống thì sẽ đánh mất tiêu chuẩn đạo đức, hành vi của nhân loại sẽ biến dị trượt dốc, cho đến lúc bị đào thải, đây chính là cách mà hồng ma dùng để đạt được mục đích cuối cùng của nó.

1.3 Phương thức sinh hoạt “Kính Thần tế Trời” bị diệt trừ

Sau khi tà linh cộng sản cướp đoạt Thần vị, đã an bài lại mới

toàn bộ nội dung và lối sống của con người.

Trong văn hóa truyền thống Trung Hoa, cúng tế kính Thần là việc đại sự hàng đầu của quốc gia, tính trọng yếu của việc này được xếp ở vị trí trước cả việc quân sự. Kính Thần là nổi bật nhất, là hiện tượng văn hóa và hiện thực cuộc sống trọng yếu bậc nhất trong truyền thống Trung Hoa mấy nghìn năm.

Đối với người Trung Quốc mà nói, Thần là không chỗ nào không tồn tại, từ sinh lão bệnh tử, nhân duyên vợ chồng, sinh con đẻ cái, con đường học tập làm quan, phúc lộc vận thế, thành bại cát hung của mọi sự đều là Thần linh ở các tầng khác nhau an bài ra. Cho nên mới nói rằng *“Trên đầu ba thước có Thần linh”*. Ở trên chư Thần là *“Thượng Thiên”*, *“Thiên đế”*, *“Thượng đế”*. Vào thời Trung Quốc cổ đại, *“Thiên đế”* là chỉ *“Thần tối cao”* của vũ trụ, tức là *“Sáng Thế Chủ”* mà không phải là chúng Thần.

Cho nên, văn hóa truyền thống từ xưa tới nay đều coi trọng việc kính Thần lễ Phật, con người nhất định phải kính Thần tế Trời và cầu thông với Thần, tu đức thuận theo Thiên ý, cầu Thần bảo hộ phúc trạch, đây là lối sống của dân tộc Trung Hoa.

Trong xã hội truyền thống, mọi người tin tưởng luân lý xã hội cơ bản, giá trị quan là Thượng Thiên quy định cho con người, gọi là *“Lương tâm Thiên lý”*. Làm việc xấu cho dù không ai nhìn thấy, nhưng *“ông Trời có mắt”* nhìn thấy rõ. Thiệt ác có báo là kiến thức căn bản, người làm việc xấu đến cùng tận, ví như sữa bột có chất độc, dầu ăn lọc từ nước cống ngày hôm nay, thấy chết không cứu... bị mắng là *“đồ Trời diệt”*, không chỉ bản thân bị Thượng Thiên trừng phạt mà còn mang họa cho tổ tiên, con cháu.

Người Trung Quốc tin rằng, Thần dùng Thiên lý vĩnh hằng để suy xét hết thảy mọi việc ở nhân gian. Loại thiên lý bất biến này đặt định ra giá trị đạo đức căn bản giữ cho xã hội vận hành ổn định.

Trong văn hóa truyền thống Trung Hoa, các hoàng đế được

hậu nhân kính ngưỡng như Thần Nông, Hoàng Đế, Nghiêu Đế, Thuấn Đế cùng với Hạ Vũ đều đến núi Thái Sơn cử hành lễ tế Trời, tế Đất, gọi là “*Phong thiện*”. “*Thiên Đàn*” được xây dựng vào năm Vĩnh Lạc thứ 18 triều Minh, là nơi tế Trời của hai triều đại Minh và Thanh, diện tích gấp 4 lần diện tích Tử Cấm Thành (Cố Cung), là công trình kiến trúc dùng để tế lễ rộng nhất trong lịch sử Trung Quốc.

Trước khi ĐCSTQ xây dựng chính quyền, chùa chiền, đạo quán, lễ đường, Phật đường được xây dựng khắp nơi ở Trung Quốc. Đi vào chùa, ngoài tượng Thần Phật từ bi ra còn có Kim Cương, Phán Quan uy nghiêm,... không khí trang nghiêm cùng với lời cảnh tỉnh thế nhân nổi bật, tự nhiên làm cho con người cảm thấy tôn kính.

Tà linh cộng sản đã đập nát những ngôi chùa và tượng Phật có thể giúp con người kết nối với Thần trong cuộc sống hằng ngày, cũng thông qua lừa gạt tẩy não làm cho người Trung Quốc hoàn toàn thoát ly khỏi lối sống truyền thống. Văn hóa đảng dùng hai từ “*mê tín*” để cắt đứt mọi thứ trong cuộc sống của con người mà có nội dung liên quan đến Thần. Nội hàm khái niệm về “*Thần*” ngày nay đã bị xóa sạch trong cuộc sống thường ngày của người Trung Quốc. Thành kính và khiêm tốn lễ Thần đã bị đổi thành lời thề máu, vì tà linh đã soán đoạt Thần vị kia mà “*phấn đấu hết đời*” để vào đảng, đoàn, đội, ngay cả chết đi cũng bị đổi thành đi gặp Marx – u linh đến từ phương Tây, tín đồ tà giáo. Con người chưa từng nghĩ rằng, việc phấn đấu cả đời vì tà giáo cộng sản chính là quay lưng lại với Thần, là vì tà linh vốn đã soán đoạt Thần vị mà đầu rơi máu chảy.

Đảng làm cho cuộc sống hiện thực của con người hoàn toàn tách rời khỏi Thần. ĐCSTQ biến “*Thần*” thành một khái niệm suông trong tâm con người. Khi “*Thần*” trở thành một khái niệm trừu tượng đơn giản thì tức là đã làm mất đi mối liên hệ với cuộc sống hằng ngày của con người. Con người ngày nay có lẽ

chỉ biết cầu Thần để sinh con trai, phát tài, thăng quan, thi đậu, mà không biết rằng thứ mà họ cầu được thường thường đều là cáo chồn quỷ rắn. Thần muốn cứu con người, nhưng con người đã không nhận ra Thần, lại đi cầu bái ma quỷ, chẳng phải nguy hiểm ư?

1.4 Thành lập trường ma giáo của văn hóa đảng

Khi đã cướp sạch hết thấy những gì Thần tạo ra cho con người, tà linh cộng sản vẫn không thỏa mãn. Để thực hiện mục đích cuối cùng, nó đồng thời thành lập trường ma giáo văn hóa đảng thật lớn ở nhân gian, khiến cho con người *“tự nhiên”* sinh sống ở trong nó mà hoàn toàn không cảm nhận thấy. Đảng bắt đầu bằng cách dùng bạo lực giết chóc để cưỡng ép con người sống trong nó, lừa gạt khiến con người quen sống trong nó, cho đến khi con người cho rằng thế giới chính là được cấu tạo như thế, tự giác tuân theo các phép tắc và giới hạn của trường vật chất này, nghĩ điều đảng cộng sản nghĩ, nói điều đảng cộng sản nói. Đảng nói *“không có đảng cộng sản thì Trung Quốc không có tương lai”*, mọi người liền nghĩ *“nếu ly khai khỏi đảng cộng sản thì ai có thể lãnh đạo đất nước chúng ta”*, đảng nói *“phản đảng chính là phản Trung Hoa”*, mọi người liền lẫn lộn giữa đảng và Trung Hoa.

Ở trong cái đất nước bị đánh đồng với đảng này, người dân không có tự do tín ngưỡng, không thể tự chủ lựa chọn tín ngưỡng. Con người không tin tưởng có Thần, không biết bản thân có quyền tin Thần, thủ đoạn tà ác của đảng cộng sản đã thành công.

Người có tín ngưỡng đều biết Thần độ nhân, đều có thể giới Thiên quốc đối ứng. Đảng cũng bắt chước tạo ra cho người Trung Quốc một phạm vi sinh sống văn hóa đảng, một hoàn cảnh xã hội vật chất phong bế không có liên hệ với Thiên thượng.

Văn hóa đảng có một bộ chuẩn tắc sinh hoạt, còn có một bộ hệ thống ngôn ngữ, bao hàm toàn bộ nội dung sinh hoạt đảng.

Trong đó có định nghĩa lại mới về “*Thiên đường*”, có hệ thống lý luận bôi nhọ, phủ định Thần, có điều lệ ma giáo của đảng, có quy định và sinh hoạt tổ chức của ma giáo đảng, có cương lĩnh hành động thực hiện mục đích của tà linh, có “*cách mạng*” chỉ đạo tư tưởng, có đường lối cán bộ và cương lĩnh tổ chức của ma giáo đảng, có danh xưng của những người dạy ma giáo của đảng, có tiến hành và phát động “*vận động*”, có trình tự thao tác chính đốn con người, có tiêu chuẩn xét duyệt thăng chức trái đạo đức, có chế độ thưởng phạt đi ngược lại với Thiên lý lương tâm, có huấn luyện trị người hại người, có cơ chế tẩy não, có cơ cấu tuyên bố ngụy biện tà thuyết, có hệ thống truyền thông mà ngoài ngày tháng ra thì không có lời nào thật. Có nền nghệ thuật đóng người tốt thì không giống, mà diễn người xấu thì không cần hóa trang... những kiểu như thế này đều có đủ.

Lời nói dối nếu đảng lặp lại 100 lần, thì trở thành chân lý và mục tiêu thăng tiến. Cuồng vọng muốn chinh phục thế giới của đảng trở thành niềm kiêu hãnh của người dân. Đảng cho mọi người một chút “*no đủ*” muộn màng nhưng cũng không hẳn hoi, mọi người cảm thấy mỹ mãn, giống như từ chỗ không có gì đến có chút của cải trong tay. Nhưng đừng kinh ngạc nếu như đảng tăng cho mọi người một chút tiền lương, in ra tờ tiền trị giá 1.000 tệ nhưng ngày mai lại làm chất lượng sống của người dân giảm xuống. Từ trước đến nay thủ đoạn của đảng là đa dạng, sáng nắng chiều mưa, nhưng bản chất của đảng thì không thay đổi, và cũng sẽ không thay đổi.

Trong văn hóa đảng còn có “*sợ hãi*”. Đảng cũng biết bản thân nó quá xấu, hiện tại cũng không cấm được người ta chửi mắng đảng. Được rồi, vậy thì cứ để người ta mắng chửi một chút đi. Nếu như dám can đảm phê bình thực sự, thì luật sư duy trì chính nghĩa Cao Trí Thịnh... chính là “*tấm gương*”. Trong hoàn cảnh có mức độ thả lỏng của ĐCSTQ, một khi chạm đến ranh giới đảng không cho phép thì sẽ bị tra tấn cực hình trong nhà ngục. Người

ta không dám đụng vào dây thần kinh mẫn cảm của đảng, không dám thách thức cái giới hạn mong manh của đảng, bởi vì sợ hãi kỳ thực đã ở mức không chỗ nào không tồn tại. Ngay cả khi đến nước ngoài sinh sống, nỗi sợ hãi cũng theo người không buông bỏ được, đóng cửa lại, trốn ở trong nhà vệ sinh cũng không nhất định dám mắng chửi đảng. Đây thực sự là một trường vật chất văn hóa đảng rất khó thoát khỏi, thậm chí có thể “*siêu việt giới hạn thời không*”, đi đâu mang theo đó.

2. Văn tự ngôn ngữ Thần truyền và chữ Hán bị hủy hoại

2.1 Văn tự Thần truyền ẩn chứa thiên cơ

Ngôn ngữ và văn tự là bộ phận tổ thành quan trọng của văn hóa truyền thống Trung Hoa. Nó không giống với bất kỳ loại ngôn ngữ và văn tự nào trên thế giới, chữ Hán rất giống với văn tự của Thiên Thượng, chỉ là nét bút không giống, cách đọc văn tự cũng có mối quan hệ liên đới với vũ trụ.

Cổ thánh vương Phục Hy ngẩng lên nhìn thiên tượng, cúi xuống quan sát pháp địa, quan sát tiếng của chim muông thú vật, gần quan sát bản thân, xa quan sát vạn vật, sáng tạo ra chữ viết và Bát Quái, dùng để câu thông với Thần và cũng để phơi bày tình trạng của vạn vật thiên địa. Trong «Kinh Dịch – Hệ từ thượng» có ghi: “*Bát quái tạo thành hậu, lưỡng lưỡng giao điệp, thành vi lục thập tứ tượng nhi thành dịch, thiên hạ vạn sự do bao la tiến khứ liễu, một hữu di lậu*” (Tạm dịch: Sau khi Bát Quái được hình thành, các vạch đan xen tạo thành 64 tượng và thành dịch, vạn vật trong thiên hạ đều bao gồm trong đó, không gì là bỏ sót). Người đời sau có thể thông qua 64 tượng của Kinh Dịch để liễu giải Thiên ý. Văn hóa Trung Hoa từ lúc sáng lập chính là có hàm ý thâm sâu, trực tiếp liên thông với Trời, phản ánh toàn diện chân tướng của trời đất vũ trụ, tức “Holographic” (toàn bộ

thông tin) vậy. Kinh Dịch vốn không có văn tự, được người đời sau gọi là “*Thiên Thư Vô Tự*”.

Cũng vậy, Thần lưu cấp cho con người văn tự ghi chép và sử dụng tiện lợi, nguyên nhân chính là vì Bát Quái và chữ Hán đều phản ánh toàn bộ tin tức của bản chất vạn vật thiên địa nên người ta cũng có thể thông qua đoán chữ mà liễu giải Thiên ý. Thời đại Hoàng Đế, Thần Thương Hiệt tham chiếu theo Bát Quái của Phục Hy mà sáng tạo ra chữ Hán. Từ khi Thương Hiệt “*Biết tận cùng sự biến hóa của trời đất, ngắm xem cái thế viên khúc của sao khuê, quan sát hoa văn rùa, chim muông, núi sông, nắm rõ như lòng bàn tay, rồi sáng tạo ra chữ viết*” (Trích «Xuân Thu Nguyên Mệnh Bao»), có thể thấy, chữ Hán và Bát Quái có cùng nguồn gốc, cơ lý cũng đều thông thiên. Người Trung Quốc dựa vào quan sát Thiên tượng liễu giải Thiên ý, thuận theo Thiên đạo, biến hóa của Thiên thời và Thiên tượng; thi hành và học tập nhân văn, giáo hóa thành tựu chúng sinh trong thiên hạ, không ngừng đặt nền tảng và xây dựng văn hóa các triều các thời đại, hình thành nên văn hóa truyền thống 5.000 năm Trung Hoa.

Văn minh Trung Hoa là tạo hóa của Thần, là “*tương cảm tương thông*” với Thần, nội hàm bác đại huyền diệu thâm sâu. Chữ Hán là công cụ ghi chép và truyền tải văn hóa Thần truyền Trung Hoa. Nội hàm của nó nhất định phải bác đại đến mức đủ để tải được hệ thống văn hóa Thần truyền cao thâm rộng lớn như vậy, hơn nữa còn không có một chút sơ hở nào. Ở phương Đông và phương Tây đều có người nói, văn tự cổ của Trung Quốc giống như “*Thiên Thư*”. Đây là bởi vì văn tự cổ Trung Quốc đích thực có hàm chứa thiên cơ, ẩn chứa đạo của thiên địa vạn vật.

2.2 Ngôn ngữ Trung Hoa, tràn ngập Thần tính

Ngôn ngữ trong văn hóa truyền thống Trung Hoa và ngôn ngữ bị đảng thoái của đảng cộng sản và các loại tư tưởng hiện đại làm biến dị là hoàn toàn bất đồng, chỉ cần so sánh sự liễu giải

khác nhau về chữ “*Thần*” trong «Khang Hy tự điển» và «Tân Hoa tự điển» là có thể nhìn ra điểm này một cách rõ ràng:

THẦN (神)	
«Tân Hoa tự điển»	«Khang Hy tự điển»
“Thần” được những người mê tín xưng là Đấng sáng tạo ra trời đất vạn vật và tinh linh của người sùng bái sau khi chết đi: Thần Tiên, Thần Quái, Thần Chủ, Thần Xã, Thần Nông, Thần Phủ, Thần Quyền, Quỷ khiến Thần xui.	[Thuyết văn] là Thiên Thần, là người dẫn xuất ra vạn vật. [Từ viết] Thần cũng tức là dẫn, Thiên Chủ giáng xuống khí, dùng để cảm vạn vật, cho nên nói dẫn xuất vạn vật. [Hoàng Cực kinh thế] viết: Thần của Trời nằm ở mặt trời, Thần của con người nằm ở con mắt. Cũng gọi là Thần minh.....

Hai từ “*văn hóa*” và “*văn minh*” trong văn hóa truyền thống cũng được giải thích khác “*một trời một vực*” với cách giải thích trong từ điển ĐCSTQ.

(1) Văn hóa (文化)

“**Văn**” trong văn hóa Trung Quốc do Thánh vương diễn hóa “*Thiên văn*” (Thiên tượng) mà thành “*Nhân văn*”. “**Hóa**” trong văn hóa Trung Hoa là chỉ thánh chủ giáo hóa muôn dân.

HÓA (化)	
«Tân Hoa tự điển»	«Khang Hy tự điển»
Tính chất hoặc hình thái thay đổi: Biến hóa. Dùng sau danh từ hoặc hình	[Thuyết văn] hóa, cũng là giáo, dạy dỗ [Lão Tử. Đạo đức kinh] Ngã

dung từ, biểu thị sự chuyển biến thành một loại tính chất hoặc trạng thái nào đó: sửu hóa (nổi xấu), xanh hóa.

Tập tục, nếp sống: Hữu thương phong hóa (Nảy sinh suy nghĩ bại hoại thuần phong).

vô vi nhi dân tự hóa. (Ta vô vi mà dân tự hóa).

Dùng đức mà giáo hóa dân thì cũng gọi là hóa.

[Vận hội] Trời đất âm dương vận hành, tự có mà không, tự không mà có, vạn vật sinh sôi tức là hóa.

Từ so sánh này có thể nhìn thấy chữ “*Hóa*” truyền thống và chữ “*Hóa*” hiện tại không chỉ cao thấp bất đồng, mà quả thực là khác nhau “*một trời một vực*”. Trong văn hóa Trung Hoa, nghĩa gốc của chữ “*Hóa*”, được hiểu là vạn vật sinh sôi, hóa sinh vạn vật. Đây là thần tích và chân cơ mà văn hóa Trung Hoa hàm chứa. Nhưng hồng ma cộng sản đè nén không gian tư tưởng của con người, khiến nó trở nên hạn hẹp, cũng là làm cho con người thoát ly khỏi thiên cơ Thần truyền trong văn hóa.

Chữ “*Hóa*” truyền thống ở tầng thứ con người còn có nghĩa là “*giáo hóa*”, bậc thánh nhân dùng đức để giáo hóa dân cũng được gọi là hóa. Trong lịch sử 5.000 năm, mỗi một hiện tượng văn hóa được tạo thành, Thần đều phải an bài thiên tượng, đều phải đích thân hạ thế bài xếp, dẫn dắt một thế hệ hoặc mấy thế hệ diễn thực tế, dạy con người hiểu được mong muốn của mình, biết trân trọng, tuân theo, biết tôn kính giữ gìn, khiến nó trở thành đặc tính và phẩm cách của dân tộc Trung Hoa. Đây chính là “*Hiếu thảo cảm động trời đất*” của Thuấn đế mà mọi người thường đàm luận hay chữ “*nghĩa*” mà Tam Quốc diễn dịch ra, cùng với chữ “*Trung*” mà Nhạc Phi và Dương Lục Lang nhà Tống lưu lại cho dân tộc Trung Hoa...

(2) Văn minh (文明)

“**Minh**” trong văn minh Trung Hoa: Chiếu sáng bốn phương.

MINH (明)	
«Tân Hoa tự điển»	«Khang Hy tự điển»
Sáng, tương phản với tối: sáng ngời, sáng sủa	[Thuyết văn] Minh cũng là chiếu. [Sơ] Chiếu sáng đến bốn phương gọi là minh.

Nghĩa gốc “*chiếu sáng bốn phương*” hàm chứa trong chữ “*Minh*” hoàn toàn bị ĐCSTQ che giấu, hủy diệt đi. Văn minh là văn hoá Thần truyền cho phép con người có khả năng cùng tồn tại với vũ trụ, sinh cơ bừng bừng, sinh sôi không ngừng. Nói cách khác, phù hợp với Thiên đạo thì sẽ phồn vinh, quang minh {sáng sủa}, liên sinh sôi không ngừng. Đây là bản chất và cơ chế của văn hóa Thần truyền.

Bởi vậy chúng ta lý giải, không phải cứ “*những gì tồn tại trong lịch sử hoặc trải qua thời viễn cổ*” thì là “*truyền thống*”, không phải cứ “*nghi thức long trọng*” thì là “*văn hóa*”. Văn hóa phù hợp Thiên đạo, có thể khiến vũ trụ sinh sôi không ngừng, chính là đạo đức, luân lý, phương cách sống, mới là văn hóa chân chính theo nghĩa truyền thống Trung Quốc.

2.3 ĐCSTQ phá hủy văn tự Thần truyền

Bởi vì chữ Hán có nội hàm thông thiên, chữ Hán chính thể truyền tải văn hóa truyền thống 5.000 năm, muốn cắt đứt mối liên hệ giữa người Trung Quốc với Thần và truyền thống, ĐCSTQ đã dùng trăm phương nghìn kế muốn hủy diệt chữ Hán. Bắt đầu từ thời kỳ Diên An, ĐCSTQ thiết lập cơ quan chuyên môn cải cách chữ Hán, sau khi cướp được chính quyền lại thành lập “*Ủy ban cải cách văn tự Trung Quốc*”. Một số kẻ gọi là học giả nghe lệnh khống chế của tà linh, không ngừng đơn giản hóa chữ Hán, cuối cùng đã dùng cách sắp xếp chữ cái La-tinh thay thế, gọi là

“La-tinh hóa chữ Hán”.

Chữ Hán Thần truyền là Thần vật, giản hóa chữ Hán đã đi ngược lại ý Thần, cũng phá hủy sức mạnh thần kỳ vốn có của chữ Hán. Kết quả là, giản hóa chữ Hán [chẳng những] không ra ngô ra khoai gì cả, [mà] thậm chí còn có chứa ma tính, tất nhiên sẽ xuất hiện sự ảnh hưởng hỗn loạn và bất lương.

Mấy nghìn năm qua, hàng tỷ người đã dành cho chữ Hán rất nhiều tình cảm: Được nhiều thế hệ sử dụng, chữ Hán đã khắc sâu, gắn kết, cô đọng lại nhiều thông tin phong phú, ẩn chứa năng lượng cường đại, khiến nó trở thành một loại trường tồn tại. Mỗi một chữ Hán đều thấm đẫm đủ loại cảm giác, ý niệm, cảm xúc, lực cảm thụ và lực tưởng tượng, còn có nhân tính, Thần tính và thi tính {cái chất thơ ca} đặc biệt của dân tộc Trung Hoa. Loại trường và năng lượng này sản sinh ra một loại ảnh hưởng ngầm đối với tâm lý và suy nghĩ của con người.

Ví như: Nhìn thấy chữ “Thần” (神) thì sẽ khiến người ta trào dâng lên một loại cảm giác sùng kính và chìm đắm trong từ bi, cũng ở trong “*bất tri bất giác*” mà tự ước thúc bản thân, ít sinh tà niệm. Nhắc tới chữ “ma” (魔) thì cảm thấy tà ác và kinh sợ, sẽ nghĩ đến: Ma vương, ma quỷ {nhanh vuốt ma quỷ}, ma quái, ma quỷ, ma chưởng {bàn tay quỷ dữ}, ma quật {hầm ma}, ma lực, ác ma, yêu ma... Hễ nói đến chữ “Chân” (真) thì sẽ cảm thấy hồn nhiên, trong sáng, chính khí và lương thiện. Hễ nhìn thấy chữ “Giả” (假) thì sẽ cảm thấy dè dặt, lừa gạt.

Hình dạng khiếm khuyết loạn tạo của chữ Hán giản thể và chữ Thần truyền là khác nhau quá xa, đã phá hoại năng lượng do chữ chính thể nguyên lai sản sinh ra, cũng phát tán ra năng lượng biến dị mà chữ Hán giản thể sản sinh ra. Ví như, đối với chữ Tiến 進. Chữ Tiến 進 do bộ Sước 辶 kết hợp với chữ Giai 佳 có nghĩa là càng đi càng tốt đẹp. Chữ Tiến [phồn thể] 進 khi giản hóa trở thành chữ Tiến [giản thể] 进, thì chữ Giai 佳 bị đổi thành chữ Tỉnh 井 (cái giếng), nghĩa là càng đi càng bị rơi xuống

giống. Năng lượng chính diện biến thành năng lượng phụ diện. Nhưng một số chữ Hán chính thể có mang năng lượng phụ diện thì phần lớn lại không cải sửa. Ma 魔 vẫn là ma 魔, Quỷ 鬼 vẫn là quỷ 鬼, trộm 偷 vẫn là trộm 偷, lừa gạt 骗, vẫn là lừa gạt 骗, giả 假 vẫn là giả 假, hung bạo 暴 vẫn là hung bạo 暴, làm hại 害 vẫn là làm hại 害, độc 毒 vẫn là độc 毒, hủ^[15] 腐 vẫn là hủ 腐, đòi trụy 黄 vẫn là đòi trụy 黄, dâm淫 vẫn là dâm淫.

ĐCSTQ lấy danh nghĩa đơn giản hóa chữ Hán, loại bỏ đi linh hồn và sự ước thúc ngầm của văn hóa Thần truyền thể hiện ở trong văn tự, năng lượng chính diện quy phạm thể nhân, khiến con người trong “*bất tri bất giác*” mà ngày càng rời xa Thần, đồng thời, cũng giống như thủ pháp ĐCSTQ cố ý phá hủy văn hóa truyền thống khác, tiến thêm một bước cắt đứt mối liên hệ giữa con người và Thần.

3. Sự phá hủy văn hóa tu luyện của ĐCSTQ

3.1 Văn hóa tu luyện trong văn hóa truyền thống

Quan niệm truyền thống “*Thiên nhân hợp nhất*” của Trung Quốc là lấy “*mối quan hệ giữa Trời – người*” làm trung tâm để suy xét mọi vấn đề giữa nhân gian và vũ trụ, nó là một loại thể giới quan và vũ trụ quan. Con người tin tưởng rằng có tồn tại hình thức sinh mệnh cao hơn con người, tức là Phật, Đạo, Thần là nơi trở về của sinh mệnh mà con người hướng đến.

“*Thiên nhân hợp nhất*” thừa nhận sự tồn tại của “*Thiên*”, “*Thiên nói về Thần*”, cũng thừa nhận sự tồn tại của “*Thần*”. “*Thần, là gốc của Thiên Địa, mà cũng là khởi đầu của vạn vật*”. Khi lương tri đạo đức trong tâm con người phù hợp với Thiên lý, thì người này chính là một người có thể hợp nhất cùng Thiên.

Con người đến từ Trời, quay về Trời – dòng chảy dài văn hóa

15. **Hủ**: mục nát, thối rữa.

tu luyện Trung Hoa.

Trong mắt của người Trung Quốc xưa, “Đạo” là ngọn nguồn của vạn vật, là ngọn nguồn của sinh mệnh. Lão Tử nói: *“Người thuận theo đất, đất thuận theo trời, trời thuận theo đạo, đạo thuận theo tự nhiên.”* Ông trình bày về mối quan hệ giữa con người và tự nhiên, chỉ rõ ra vạn sự vạn vật trong vũ trụ đều phải thuận theo đặc tính của vũ trụ và quy luật vận hành không ngừng sinh sôi của vũ trụ. *“Xem xét đạo trời, cứ làm theo sự vận hành của trời”* nói rõ nguyên tắc làm người và xử sự, tức là hành vi của con người nên phải thuận theo thiên đạo, làm cho toàn bộ thân tâm của bản thân mình thống nhất với thiên đạo tự nhiên, mới có thể bao dung hết thảy, thiên hạ sẽ quy phục theo, cũng mới có thể lâu dài. Dùng hai gia là Đạo gia và Phật gia mà luận, thì thấy tín ngưỡng Thần là rất rõ ràng. Bản thân hai gia này chính là chỉ đạo con người thông qua tu luyện mà thành Phật, thành Đạo. Trong lịch sử, rất nhiều kết cục viên mãn và quá trình tu hành của những người Đại Đức tu Phật hướng Đạo đã làm phong phú văn hóa của Phật gia và Đạo gia.

Con người muốn tìm hiểu chân lý vũ trụ, con người muốn tìm kiếm Thần, tìm kiếm cõi trở về của chính mình, thì đầu tiên phải thành ý, phải đặt tâm thái cho chính. Thần cũng không xem trọng bần phú quý tiện của nhân gian, chỉ nhìn nhân tâm.

Trong «Đại đạo luận» Trương Tam Phong đã trình bày đạo lý tu luyện, tu đạo trước hết cần tu thân, tu thân trước hết cần chính tâm thành ý, đây là thiên cơ mà ông tiết lộ. Ông nói: *“Ta mong muốn hậu nhân có thể tu chính đạo cho nên nói thẳng. Tu đạo phải lấy tu thân làm đầu, mà tu thân trước tiên cần chính tâm thành ý. Ý thành tâm chính, ắt ham muốn sẽ được loại bỏ, đây chính là gốc rễ”*. Trọng đức hành thiện, tu thân chính tâm, chính là căn bản của tu luyện.

Đối với người Trung Quốc trong lịch sử mà nói, tu Phật tu Đạo không những không phải là mê tín mà còn là một phần

trong cuộc sống của họ. Tu luyện không phải là cách để người thất chí tìm cầu sự giải thoát, trong các triều đại lịch sử cho dù là các hoàng đế đương triều có quyền hưởng thụ hết tài phú nơi thế gian nhưng vẫn muốn hướng đạo tu luyện. Hoàng Đế hướng Quảng Thành Tử cầu đạo, tĩnh tu dưỡng thân, lúc 120 tuổi cưỡi rồng mà bạch nhật phi thăng ^[16]. Đường Huyền Tông đích thân nghênh đón Huyền Trang đi Tây Thiên lấy kinh trở về, phổ truyền Phật Pháp ở Đông thổ Đại Đường, Thành Cát Tư Hãn ba lần triệu kiến đạo sĩ Khâu Xứ Cơ hỏi về phương pháp dưỡng sinh và trị quốc, rất nhiều hoàng đế đều lễ Phật, sùng Đạo, kính Thiên.

3.2 ĐCSTQ phá hủy văn hóa tu luyện như thế nào

Lịch sử Trung Quốc bắt đầu từ thời Hiên Viên Hoàng Đế đã ghi chép lại một cách liên tục văn hóa tu luyện từ người đến Thần, cũng chính là “*phản bốn quy chân*”, sinh mệnh thực hành tu tâm hướng thiện mà mọi người biết đến. Tinh hoa của bộ phận văn hóa truyền thống này cũng chính là đối tượng mà tà linh cộng sản gắng sức phá hoại.

Tà linh cộng sản làm cho con người phủ định tín ngưỡng đối với Thần, phủ định việc con người có thể thông qua tu luyện mà đề cao, thông qua việc khiến con người không còn tin vào Thần mà không còn tín ngưỡng, mới có thể khiến người ta tin vào những thứ của ma quỷ. Tu luyện phải chính tâm thành ý, mà ngạo mạn là bản tính của ma quỷ, hoàn toàn tương phản với yêu cầu của tu luyện. Trong mắt của tà linh cộng sản không có Thần, trong quá trình phá hủy văn hóa tu luyện, nó chuyên môn truyền bá cho con người ma tính và cuồng ngạo, không để cho con người khiêm tốn mà cổ vũ con người tự mãn, kiêu ngạo, như “*đấu với Trời đấu với Đất*”, “*vô Thiên vô Pháp*”, khiến con người đi sang phía phản nghịch, không thuận theo Thần.

Thời cổ đại, con người phải chính tâm thành ý mới có thể tu

16. Bạch nhật phi thăng: giữa ban ngày bay lên trời.

luyện, khi mặt Thần tính ở trong tâm khởi tác dụng con người mới có thể lĩnh ngộ được đặc tính của vũ trụ và Pháp mà Thần giảng. Thông qua phá hủy văn hóa tu luyện, tà linh cộng sản phóng đại tính ngạo mạn của con người, làm cho con người tiến nhập vào một loại trạng thái tâm linh hoàn toàn đối lập với Thần, khiến con người hiện đại giống như một chiếc radio tần số không chuẩn, dễ dàng tiếp nhận những thông tin của chủ nghĩa cộng sản, cũng rất khó liễu giải được trí tuệ và lời chỉ bảo của Thần.

Loại phá hoại này khiến cho rất nhiều người Trung Quốc ngày nay có thể đã không biết rằng, con người có thể thông qua phương pháp tu luyện mà Thần truyền cấp, chân chính thực tu trở thành Phật, Đạo, Thần. Có rất nhiều câu chuyện tu Phật, tu Đạo trong lịch sử Trung Quốc, nhưng đáng khiến người Trung Quốc hiện nay nghe tưởng như nghe truyện “*Thần thoại*”, nếu Thần đã không còn tồn tại, thì những chuyện thần thoại này đương nhiên là lời nói suông, nói đến tu Phật tu Đạo, khiến cho người ta cảm thấy như là duy tâm và mê tín phong kiến, nếu không thì chính là “*thuốc phiện tinh thần*”.

Đây là âm mưu tà linh cộng sản trực tiếp chặt đứt con đường người trở thành Thần, khiến rất nhiều người hữu duyên mất đi cơ duyên tu luyện quý giá. «*Tây Du Ký*» viết một câu chuyện tu luyện hoàn chỉnh, trong đó có một câu rất có ý nghĩa: “*Phu nhân thân nan đắc, trung thổ nan sinh, chính pháp nan ngộ: toàn thử tam giả, hạnh mạc đại yên.*” (Tạm dịch: Thân người khó đắc, vùng Trung thổ khó sinh, Chính Pháp khó ngộ, người nào được cả ba thì quả thực quá đổi hạnh phúc may mắn.) Đắc được thân người là không dễ, có đại duyên phận được sinh ra ở Trung thổ, nhưng lại bởi vì sự quấy nhiễu của tà linh cộng sản, không tin tưởng vào tu luyện, xem không hiểu nội hàm của Chính Pháp, bỏ mất cơ duyên Chính Pháp, cuộc đời này bị bỏ lỡ, hối hận thì đã muộn!

4. Giàu mà có đức – Tu nội mà an ngoại

* * * * *

Giàu mà có đức

Người xưa dạy: tiền là vật ngoại thân. Ai ai cũng biết, ai ai cũng truy cầu. Kẻ tráng niên vì thoả chữ dục; đàn bà đẹp vì vinh hoa; người già vì giải vấn đề cuối đời; kẻ trí vì danh tiếng; quan lại vì làm tốt chức trách, vân vân, vậy nên đều truy cầu nó.

Có người thậm chí vì nó mà tranh đấu, kẻ mạnh dần thân chỗ hiểm; kẻ nóng tính vì nó mà có thể hành hung; kẻ tật đố vì nó nên tức khí mà chết. Dân giàu là cái đạo của vua quan, hạ mình vì tiền là hạ sách. Giàu mà vô đức sẽ nguy hại chúng sinh, giàu mà có đức là chỗ mọi người mong mỏi, vậy nên giàu là không thể không tuyên [dương] đức.

Đức là tích từ đời trước; vua, quan, phú, quý thấy đều từ đức mà ra, vô đức thì chẳng được gì, mất đức sẽ mất hết. Vậy nên kẻ mưu quyền kẻ cầu tài ắt phải tích đức, chịu khổ hành thiện là có thể tích đức từ quần chúng. Mà muốn được thế ắt phải hiểu việc nhân quả, mình tỏ điều ấy thì có thể tự kiểm chế cái tâm của quan và dân, thiên hạ giàu có mà thái bình.

Lý Hồng Chí

27 tháng Giêng, 1995

Tu nội mà an ngoại

Người không trọng đức, thì thiên hạ đại loạn bất trị, ai ai cũng coi nhau như địch thì sống mà không hạnh phúc, sống mà không hạnh phúc ắt sẽ không sợ sống chết, Lão Tử nói: "Dân không sợ chết, thì dọa chết được sao?" Vậy sẽ là uy hiếp cực lớn. Thiên hạ thái bình là điều dân mong nguyện, bấy giờ nếu pháp luật sinh ra quá nhiều để cầu ổn định, thì ắt trái lại mà thành vụng về. Nếu muốn giải mối lo ấy, thì khắp thiên hạ ắt phải tu đức thì mới trị được tận gốc, quan chức nếu không ích kỷ thì quốc gia mới không hủ hoá, dân nếu lấy tu thân dưỡng đức làm trọng, thì chính quyền và dân sẽ tự câu thúc cái tâm mình, thế mới có toàn quốc an định, lòng dân cùng hướng, giang sơn yên ổn, mà hiểm hoạ ngoại bang cũng tự e dè, thiên hạ thái bình, ấy là việc của thánh nhân.

Lý Hồng Chí

5 tháng Giêng, 1996

* * * * *

Người Trung Quốc truyền thống cho rằng: “Đức dày tài vật”, đức là căn bản của phúc phận và tài phú, phúc phận và tài phú tất cả là chuyển hoá từ đức. Đức giống như nước, tài phú giống như thuyền, nước cạn thì không cách nào chuyển vận thuyền được. “Đức bất phối vị”^[17] sẽ đem đến tai hoạ cho người ta. Đối với quân vương mà nói, tu thân trọng đức là căn bản của quản lý đất nước và cứu giúp dân chúng. Làm quân vương, đại thần phải

17. **Đức bất phối vị:** Đức không tương xứng với địa vị.

kính Thần kính Trời, đạo đức cao thượng, thì mới có thể kéo theo toàn bộ xã hội nhân tâm hướng thiện, làm quốc gia vững chắc, tránh được tình trạng xã hội hỗn loạn và kẻ thù xâm lược, dân chúng giàu có sung túc, an cư lạc nghiệp, thiên hạ thái bình, quốc thái dân an. Bởi vậy các triều đại thánh vương đều lấy việc chính [lại] tâm, tu thân làm gốc, *“chính tâm để chính triều đình, chính triều đình để chính bách quan, chính bách quan để chính vạn dân, chính vạn dân để chính tứ phương”*. Các tiên hoàng minh chủ của hoàng triều truyền thống, ví dụ như Phục Hy, Hoàng Đế, Nghiêu, Thuấn, Vũ, Hán Vũ Đế, Đường Thái Tông, Minh Thành Tổ, Khang Hy..., thực tiễn việc cai quản triều chính và trị nước của họ đã đúc thành một con đường 5.000 năm vương giả.

Đạo đức có sức gắn kết cự đại, khiến người ta hướng tới, tôn kính, thân thiết với nhau, tự giác thực hiện việc của mình. Thuấn được vua Nghiêu phái đến Lịch Sơn, dân bản xứ vốn tranh giành đất mà đánh nhau, nhờ đạo đức của Thuấn cảm hoá, một năm sau sự nhường nhịn đã trở thành tác phong của người Lịch Sơn. Mỗi vùng đất Thuấn đến thì phong tục người dân [trở nên] vô cùng thuần hậu, mọi người đều di cư đến gần chỗ ông ở. Thuấn đến nơi nào thì nơi đó sau một năm trở thành thôn làng, sau hai năm trở thành thành thị, sau ba năm thì trở thành đô thành. Vua Nghiêu lệnh cho Thuấn phổ biến giáo hoá, khiến thể nhân tuân theo ngũ luân: phụ nghĩa, mẫu từ, huynh hữu, đệ cung, tử hiếu. Dân chúng tự giác tuân thủ, thiên hạ an bình, bách tính hòa thuận, *“Thiên hạ đức sáng, đều bắt đầu từ thời Ngu Thuấn”* ^[18] (Trích «Sử ký»).

Bậc thánh vương trị quốc, trong lòng luôn nghĩ đến hạnh phúc của bách tính. Cuối tháng 12 năm Trinh Quán thứ 6 của nhà Đường (năm 632), khi Thái Tông thị sát nhà giam các tử tù, nghĩ tới việc năm mới sắp đến, những phạm nhân này lại bị giam trong ngục, không thể đoàn viên cùng gia đình, sinh lòng

18. **Ngu Thuấn**: "Ngu" là tên của triều đại do vua Thuấn sáng lập nên sau khi được vua Nghiêu truyền ngôi.

thương cảm. Ông bèn hạ lệnh thả những tử tù này về nhà, quy định cho họ tới mùa thu sang năm tự quay lại Trường An thụ hình. Yêu cầu tử tù giữ lời hứa, không khác gì chuyện cổ tích “*Nghìn lẻ một đêm*”! Tuy nhiên, vào tháng 9 năm sau, 390 tử tù trong tình huống không có người giám sát, không có người áp tải, “*đều tự đến triều đình đúng hạn, không một ai vắng mặt*” (Trích «*Tư trị thông giám*»). Thái Tông lấy thành tín để giáo hoá, cảm hoá chúng sinh. Cho dù là tử tù cũng tôn trọng chữ tín, tự nguyện quay lại nhận lấy cái chết. Thái Tông cũng cho giảm hình phạt với những tử tù này, câu chuyện đã được mọi người ca tụng nghìn đời.

Hoàng đế Khang Hy hầu như năm nào cũng có các biện pháp cắt giảm thuế má. Sau khi Khang Hy trị vì 18 năm, công trình quản lý sông Hoài thành công, khu vực ngập lụt trước kia trở thành ruộng đồng phì nhiêu, chiêu nạp nhân dân cày cấy. Vua Khang Hy miễn thuế cho các tỉnh Thuận Thiên, Giang Nam, Sơn Đông, Sơn Tây, Hà Nam, Chiết Giang, Hồ Quảng, 261 châu huyện gặp thiên tai. Khi đó tam phiên còn chưa yên ổn, nhưng đó là năm có thiên tai, cho nên vẫn tiếp tục miễn thuế. Trong những năm khác, triều đình cũng miễn giảm thuế cho các địa khu khác nhau. Trong thời kỳ Khang Hy tại vị 62 năm, đã bãi miễn thuế ruộng cho cả nước tổng cộng 545 lần, tương đương với 150 triệu lượng bạc, nhiều gấp 5 đến 7 lần thu nhập tài chính từ 20 triệu đến 30 triệu lượng của quốc gia.

Bậc Thánh vương không chỉ ban ân huệ cho dân chúng, mà còn giáo hoá bách tính đề cao đạo đức, sau khi đạo đức đề cao thì thượng thiên sẽ ban phúc cho con người.

Các Thánh vương vì con dân mà lưu lại sự bảo hộ thiên cổ, đức hạnh muôn đời. Minh Thành Tổ đúc ra chuông lớn Vĩnh Lạc được mệnh danh là “*Vương của các chuông Phật*” tụ hội tất cả tinh hoa của các chuông cổ. Nó là chuông Phật nặng nhất, lớn nhất trên thế giới. Bên trong và ngoài chuông đúc đầy kinh chú

của Phật giáo, có ở khắp nơi trên bề mặt của chuông, bên ngoài là “*Phật thuyết A Di Đà kinh*”, v.v.. bên trong là “*Điều Pháp Liên Hoa kinh*”, v.v.. miệng chuông là “*Kim Cương Bàn Nhược kinh*”, v.v.. đếm ra là có 17 loại kinh chú.

«Trường A Hàm kinh • Đồ Ni Sa kinh» trình bày, Phạn âm có 5 đặc điểm lớn, “*Thứ nhất – âm của nó chính trực, thứ hai – âm của nó hòa nhã, thứ ba – âm của nó thanh tịnh, thứ tư – âm của nó thâm sâu, thứ năm – ở xa xung quanh vẫn nghe thấy. Có đủ 5 điều này. Do vậy gọi là Phạn âm*”. Thành Tổ minh xác biểu đạt rằng, mục đích của việc truyền bá Phạn âm là “*phổ biến cho chúng sinh lời dạy của Phật*”, “*phổ biến lợi ích cho tất cả*”, bao gồm “*tất cả chúng sinh mười phương*”. Tiếng chuông của chuông lớn Vĩnh Lạc, xét âm thanh, âm nghĩa của nó, đều vừa đúng phù hợp với Phạn âm. Đánh chuông một cái, “*từng chữ từng chữ đều phát ra âm thanh*”, ở phía xa xung quanh đều nghe thấy. Toàn bộ thân của chuông được đúc hơn 23 vạn chữ kinh văn. Phật hiệu và tiếng Phạn cũng theo tiếng chuông mà được đưa vào tai người, tiến thẳng vào nhân tâm. Phật pháp thấm nhập vào trường lớn vật chất tại nhân gian, tác dụng hoằng pháp thức tỉnh thể gian, thiện hoá lòng dân của nó có công đức vô lượng.

Từ cái đạo của Thánh vương, xem xét lại kế sách gây hại quốc gia của tà giáo cộng sản, chúng ta ngay lập tức có thể nhìn thấy phương pháp tà ác mà tà linh cộng sản dùng để phá hủy đạo đức văn hoá. Lấy Giang Trạch Dân - kẻ ác đầu sỏ góp phần phá hoại lớn nhất đối với nền văn hoá Trung hoa 5.000 năm làm ví dụ. Yêu quái ở sông (Giang), cư dân ở đầm lầy (Trạch Dân), tụ hội đủ thứ tà. Nó hung hiểm, xảo trá, gian xảo, độc ác, bạo ngược, dâm loạn, hành ác tội lỗi chồng chất. Nó lấy tham nhũng trị quốc, “*cống hiến*” to lớn nhất của nó đối với đảng cộng sản là kiến lập và kiện toàn sự hủ bại của chế độ. Giang không chỉ “*lấy mình làm gương*” phá hủy ranh giới đạo đức, mà còn thông qua việc đề bạt những quan viên bức hại Pháp Luân Công tàn

nhấn nhất, những tên tiểu nhân tham ô nhất, dâm loạn nhất, vô năng nhất, hung hăng đả kích thiện lương, cổ vũ cho luồng gió độc khí tà. Chỉ riêng quan viên cấp tỉnh, cấp phó nhà nước, cấp trưởng nhà nước mà được hấn cất nhắc, đã có vài trăm người vì tham ô dâm loạn mà ngã ngựa. Còn chưa kể đến rằng dưới sự thống trị của kẻ này mà khắp nơi là hàng giả, hàng độc, rồi cả việc khiến cho hoàn cảnh môi trường tại rất nhiều nơi ở Bắc Kinh ô nhiễm tới mức độ không còn phù hợp cho con người sinh sống. Chính sách “*Ngoại giao kim tiền*”, phát động “*tham chiến*” trong phạm vi thế giới do Giang Trạch Dân phát minh ra đã làm bại hoại quan viên và chính phủ các quốc gia trên thế giới. Giang giống một “*đại dâm phụ*” làm những việc hoang dâm được mô tả trong “*Kinh Thánh*”, gặp ai là kéo người đó xuống nước. Tà linh lựa chọn hấn, lợi dụng tên yêu nghiệt làm loạn thế gian được tạo thành bởi đủ loại tà ác này, đẩy nhân loại vào vực thẳm vạn kiếp bất phục.^[19]

Giang Trạch Dân có thể đạt đến vị trí cao như vậy, chính xác là vì nhu cầu và an bài của “*mô thức trị quốc*” của tà linh cộng sản. Bởi vì Giang Trạch Dân có thể có được tác dụng trợ giúp lớn nhất cho tà linh cộng sản trong việc việc làm tiêu vong đạo đức xã hội, phá hoại văn hoá. Khi tuổi tác của Giang khiến cho hấn không thể không lui về phía sau hậu trường, thì tà linh vẫn tiếp tục an bài cho người của Giang chiếm giữ tại những vị trí quan trọng, tiếp tục đả kích “*Chân, Thiện, Nhẫn*”, hủy diệt đạo đức truyền thống của người Trung Quốc, sau cùng lấp kín con đường sống của dân tộc Trung Hoa. Đương nhiên hấn cũng hủy diệt bản thân đảng cộng sản. Giang Trạch Dân dùng hành vi cực kỳ tà ác của hấn, lột sạch y phục của đảng cộng sản, khiến nó trần trụi giữa ban ngày, cũng đồng thời đào xong phần mộ cho đảng cộng sản.

19. **Vạn kiếp bất phục:** muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

5. Hình mẫu về luân lý và việc ức chế cái chính tôn sùng cái tà

Văn hoá truyền thống Trung Hoa xem trọng và đề cao đức tính của con người, những sách cổ miêu tả về đạo đức cao thượng, những đoạn văn, lời trích trong các sách, văn thư cũng đều khuyến khích con người hướng thiện. Mở ra lịch sử 5.000 năm, như là bước vào kho tàng nhân vật phong phú, tất cả các chủng loại tính cách của các nhân vật đều nhiều vô kể. Tại đây có những bậc Thánh vương khiến con người cung kính thành khẩn, có những anh hùng khiến con người cảm kích khâm phục, có những hiệp khách khiến con người kinh ngạc, độc giả không thể không bị hấp dẫn.

Có ý vị thâm sâu nhất chính là, trong sách sử có ghi chép lại, dựa vào phẩm hạnh của rất nhiều người lúc nhỏ đều có thể dễ dàng đoán được thành hay bại, vinh hay nhục trong tương lai của họ. Hàn Tín phò tá Lưu Bang giành được thiên hạ trong giao tranh giữa hai nước Sở Hán được cho là ngôi sao sáng nhất của Trung Quốc cổ đại. Thời Hán Sở, người dân phong ông là “*Quốc sĩ vô song*”^[20], “*Công cao vô nhị, lược bất thế xuất*”^[21], người đời sau tôn ông là “*Chiến thần*”, “*Binh tiên*”. Lịch sử có chép lại câu chuyện thuở nhỏ Hàn Tín “*Chịu nhục chui háng*”. Vì Hàn Tín có một tâm đại nhẫn phi thường, mới có thể đạt được sự nghiệp vĩ đại. Câu chuyện này đã tiết lộ một cách sâu sắc về việc tu tâm dưỡng đức cho người đời sau.

Sự coi trọng “*đức*” của văn hoá truyền thống Trung Hoa đến từ sự an bài hệ thống của Thần. Người Trung Quốc truyền thống cho rằng, đức là một chủng vật chất, nhiều đức chính là người tốt, ít đức chính là người xấu. Đức nhiều hay ít cũng đa phần quyết định ngộ tính người ấy là tốt hay dở. Đức nhiều, ngộ tính

20. **Quốc sĩ vô song**: kẻ sĩ tài giỏi có một không hai; nhân tài kiệt xuất.

21. **Công cao vô nhị, lược bất thế xuất**: công ấy không ai sánh ngang trong thiên hạ, mưu lược ấy không phải đời nào cũng có.

tốt, có thể dễ dàng nghe hiểu lời chư Thần; ngược lại, đức ít, ngộ tính kém, không dễ dàng nghe hiểu lời của Thần. Khi Thần đến cứu độ nhân loại, thì những người đức ít vừa nói tới đều ở trong hoàn cảnh nguy hiểm.

Tà linh cộng sản vì để hủy diệt nhân loại, liền phá hoại văn hóa trọng đức mà Thần truyền cho con người. Vì vậy, nó phải đem ác nói thành thiện, đem xấu nói thành tốt, triệt để làm rối loạn tiêu chuẩn luân lý của con người. ĐCSTQ phê phán “*Thiên cổ nghĩa cái*”^[22] của Vũ Huấn và bêu xấu người anh hùng dân tộc tận trung báo quốc Nhạc Phi, khiến âm mưu hủy hoại con người của tà linh bị phơi bày ra.

Vũ Huấn sinh vào cuối triều nhà Thanh, một đời chịu thiệt, có thể nhấn được những việc mà người bình thường khó nhấn, chịu được cái khổ mà người thường khó mà chịu được. Ông dựa vào khát thực, qua 30 năm nỗ lực không lười biếng, đã dựng lên 3 trường nghĩa học^[23], mua được hơn 300 mẫu ruộng để xây trường học, số tiền tích lũy xây trường học lên đến cả vạn. Đây là công trình vĩ đại từ trước đến nay chưa từng có trong lịch sử giáo dục của Trung Quốc và thế giới.

Sau khi Vũ Huấn mất, triều Thanh đem công trạng của ông giao cho Quốc Sử Quán lập thành truyện, và tu sửa mộ của ông, xây dựng từ đường, lập bia. Thời Dân quốc thì các giới trong xã hội đã lấy các danh xưng như “*Thánh nhân*”, “*Kim cương*”, “*Nghĩa sĩ*”... để xưng tụng sự khổ hạnh đại nhân, nghĩa cử mở ra trường học miễn phí của Vũ Huấn. Vũ Huấn dùng cả đời hành khổ và khổ hạnh nhân nhục lập chí, giải thích cho người Trung Quốc một cách sinh động chữ “*Nghĩa*” trong giá trị truyền thống. Trước lúc ĐCSTQ đoạt quyền, thiên cổ nghĩa cái Vũ Huấn là nhà giáo dục bình dân vang danh thiên hạ, được gọi là đệ nhất “*Nghĩa văn thiên thu*”^[24], “*Ý hạnh thiên cổ*”^[25].

22. **Thiên cổ nghĩa cái**: người ăn xin có nghĩa khí lớn lao lưu danh ngàn đời.

23. **Nghĩa học**: trường học miễn phí.

Năm 1951, ĐCSTQ phát động phê phán bộ phim “*Truyện Vũ Huấn*”, quy kết cho Vũ Huấn lấy việc chấn hưng giáo dục để che giấu thủ đoạn “*đại lưu manh, đại chủ nợ, đại địa chủ*”. Trong sự phê phán của cơ quan ngôn luận ĐCSTQ, Vũ Huấn trở thành đại biểu cho tầng lớp nô lệ thấp kém ở thời kỳ “*phong kiến thống trị*”, chỉ trích Vũ Huấn vì không tiến hành đấu tranh giai cấp, không phản đối chế độ xã hội, “*ngược lại còn cuồng nhiệt tuyên truyền văn hoá phong kiến*”. Trong thời Cách mạng Văn hoá, mộ Vũ Huấn bị Hồng vệ binh đập ra, di cốt của ông bị thiêu hủy sau khi bị đem đi diễu phố.

Ngay cả một người chỉ có trăm điều lợi chứ không có điều hại nào đối với bất cứ xã hội nào như vậy mà cũng bị phê phán đả đảo, có thể suy ra sự cừ hận của tà linh đối với văn hoá truyền thống Trung Hoa. Đi theo vận động chính trị dạng này, chuẩn tắc đạo đức truyền thống và quan niệm thiện ác tự nhiên trong nhân tính chỉ trong mấy chục năm ngắn ngủi đã bị lật đổ triệt để.

Nhạc Phi là một vĩ nhân lịch sử có ảnh hưởng tinh thần rất lớn đối với dân tộc Trung Hoa. Tài năng, phẩm cách và phong cốt của ông có thể coi là điển hình của một võ tướng cổ đại. Ông đã dùng sinh mệnh của mình để diễn dịch giá trị của “*Trung*” trong văn hóa truyền thống Trung Hoa, tinh thần “*Tinh trung báo quốc*” soi sáng thiên cổ. Chính khí to lớn khích lệ người Trung Quốc qua nhiều đời.

Giữa tháng 12 năm 2001, Bộ Giáo dục dưới sự lãnh đạo của Trần Chí Lập, nhân tình của Giang Trạch Dân, đã bóp méo lịch sử Trung Quốc, làm ra bản mới “*Chương trình giảng dạy lịch sử cho trường trung học phổ thông toàn thời gian*” (bản sửa lại thử nghiệm) không còn gọi Nhạc Phi và Văn Thiên Tường là anh hùng dân tộc nữa. Có người cũng ý đồ chiếu theo ý của Giang

24. **Nghĩa văn thiên thu**: cái nghĩa được người muôn đời nghe thấy.

25. **Ý hạnh thiên cổ**: Nét đẹp lưu danh ngàn đời. Ý → nét đẹp tinh thần, thuần mỹ.

Trạch Dân mà còn đẩy thêm một bước nữa, tăng bốc Tần Cối lên thành trung thần, lật lại bản án giặc bán nước.

Chữ “Trung” 忠 (trung thành), gồm chữ “Trung” 中 (chính giữa) nằm phía trên chữ “Tâm” 心, ý nghĩa là trong tâm có một thước đo không sai lệch (cân bằng ở chính giữa). Cái thước đo này là pháp tắc đạo đức cao quý mà Thượng Thiên cắm rễ trong lòng mỗi người. Nhạc Phi tinh trung báo quốc, không chỉ “Trung” với triều đình mà còn với bách tính cả nước và văn hoá Trung Hoa. Tà linh nói xấu Nhạc Phi, khiến người xem không hiểu được “Trung” là như thế nào, đã xua đuổi chính khí trong nhân tâm, phá hoại nhân luân, thủ pháp bí ẩn và thâm hiểm. Những năm gần đây bị những văn nhân cực kỳ vô sỉ của ĐCSTQ soán cải lịch sử, bôi nhọ cổ nhân có thể nói là nhiều không đếm xuể.

Ngoài việc đánh đổ “chính”, ĐCSTQ còn muốn đem “tà” nói thành “chính”. ĐCSTQ trước sau tạo lập ra một số lượng lớn các “tấm gương”, “mô phạm”, “điển hình”, bảo mọi người học tập. Trương Tư Đức sản xuất thuốc phiện; Bạch Cầu Ân dâm loạn; Lưu Hồ Lan năm 14 tuổi bị ĐCSTQ kích động mưu sát trưởng thôn; tội phạm giết người Phương Chí Mẫn đã hạ lệnh giết chú của mình và bị chính phủ Quốc Dân hành quyết do sát hại giáo sĩ truyền giáo người Mỹ, đều trở thành đối tượng được ĐCSTQ ca ngợi.

Hậu quả của việc ĐCSTQ trong thời gian dài đối trắng thay đen là người ta đã mất đi tiêu chuẩn đạo đức trong tâm, không cách nào phân biệt thiện ác, tốt xấu. Đây chính là một bước sau cùng vô cùng tà ác của ĐCSTQ, làm cái nền đối kháng với giá trị phổ quát “*Chân-Thiện-Nhẫn*”.

6. Nghệ thuật truyền thống ca tụng Thần – Nghệ thuật tà đảng ca tụng ma

Văn hóa truyền thống Trung Quốc thường được gọi là “*Văn minh lễ nhạc*”. “*Lễ*” là tôn kính, cúng tế Thần. Trong «*Tả truyện*» có viết: “*Phu lễ, thiên chi kinh dã, địa chi nghĩa, dân chi hành dã*”, cũng tức là người Trung Quốc thường nói [thành] “*Thiên kinh địa nghĩa*”^[26]. *Thiên địa Thần minh* là nguồn gốc của đạo đức nhân luân, lễ xác lập mối liên hệ giữa Thiên, Địa, Nhân. “*Nhạc*” là vũ nhạc diễn tấu để ca ngợi Thần trong tế tự. Nhạc lễ [biểu] diễn là *thiên kinh địa nghĩa* [từ đó] dân chúng thi hành theo, lại có công giáo hóa đạo đức. Tán tụng Thần và tịnh hóa nhân tâm, là mục đích căn bản của nghệ thuật trong văn hóa Thần truyền. Đây là hàm nghĩa chân thực của “*Văn minh lễ nhạc*” Trung Hoa trước khi bị phá hoại.

“*Đại nhạc dữ Thiên địa đồng hòa, đại lễ dữ thiên địa đồng tiết.*” («*Lễ ký • Nhạc ký*») (Tạm dịch: Đại Nhạc hòa cùng trời đất, Đại Lễ giữ tiết độ như trời đất). “*Đại lễ dữ thiên địa đồng tiết*”, là chỉ thiên tôn địa ti, bản chất của lễ là “*kính*”. Người với người tôn kính lẫn nhau, mà người ở vị trí dưới thì càng nên biểu đạt kính ý với sinh mệnh ở vị trí cao hơn, do vậy lễ tiết long trọng nhất là lễ tiết cúng tế đối với Thần minh.

Trong lễ cúng tế, dùng các hình thức nghệ thuật như vũ đạo và âm nhạc để ca ngợi Thần. «*Kinh Thi*» được phân thành Quốc phong, Tiểu nhã, Đại nhã và Tụng. Quốc phong là các ca khúc của dân gian, “*Nhã*” là âm nhạc diễn tấu trong yến hội, mà “*Tụng*” là vượt quá “*Đại nhã*”, âm nhạc lúc tế lễ kèm theo nhạc vũ, là long trọng nhất.

Các bản nhạc vũ tầm cỡ lớn như «*Vân môn đại quyển*» sáng tác thời kỳ Hoàng Đế, cùng với «*Đại thành*» của Nghiêu đế, «*Đại thiều*» của Vũ đế, «*Đại hạ*» của Đại Vũ, «*Đại hoạch*» của Thương Thang, «*Đại Vũ*» của Chu Vũ Vương [tổng cộng] là sáu đạo nhạc vũ nổi tiếng thời thượng cổ mà trong «*Chu Lễ*» gọi là «*Lục đại nhạc vũ*». Lục đại nhạc vũ đều là dùng để tế lễ, «*Vân môn đại*

26. *Thiên kinh địa nghĩa*: cái đạo thường hằng như trời đất không thể di dịch được.

quyển» tế Thiên, «Đại thành» tế Địa, «Đại thiêu» tế Tứ vọng, «Đại hạ» tế sông núi, «Đại hoạch» tưởng nhớ mẹ đã quá cố, «Đại vũ» tưởng nhớ tổ tiên. Con em quý tộc thời nhà Chu đều phải học lục đạo nhạc vũ, cũng chính là nói họ đều phải học lễ nhạc tế lễ Thần, nếu không thì không cách nào bước vào xã hội.

Âm nhạc tốt có thể điều hòa âm dương, dưỡng dục đạo đức, giáo hóa bách tính, quy phục chư hầu. Thời kỳ tiền sử, Chu Tương Thị trị lý thiên hạ âm dương mất cân bằng, vì thế mà vạn vật điều tàn, trái cây không thể chín. Thế là đại thần của Chu Tương Thị là Thổ Đạt sáng tạo ra chiếc đàn 5 dây, dùng để diễn tấu, an định dân chúng trong thiên hạ. Vua Thuấn gảy đàn 5 dây, ca bài thơ «Nam Phong» mà thiên hạ thái bình. Khi Huyền Trang đi Tây Thiên lấy kinh đến nước Thiên Trúc, Quốc vương Thi La Dật Đa triệu kiến Huyền Trang nói: *“Quý quốc có Thánh nhân xuất thế, có bài «Tần Vương Phá Trận Nhạc» khiến tôi muốn nghe về người đó.”* Thế là Huyền Trang giới thiệu Thần Vũ của Đường Thái Tông. Quốc vương rất vui mừng nói: *“Vậy tôi hướng về phía đông để chào.”* (Trích «Tân Đường Thư» – Quyển 221)

Nghệ thuật khởi nguồn từ Thần, cũng có câu thông với thiên địa vạn vật, khởi tác dụng kiến lập liên hệ với Thần. Đông phương Tây phương đều có truyền thống tương tự. Nhạc giao hưởng của Tây phương ban đầu cũng là âm nhạc diễn tấu trong giáo đường, mà tranh sơn dầu, điêu khắc, v.v.. ban đầu cũng phần lớn là thể hiện đề tài tôn giáo.

Ngoài ca ngợi Thần, nghệ thuật còn có tác dụng thẩm mỹ và giải trí. Đó là vì khi Thần tạo ra con người, đã trao cho con người các chủng tình cảm. Con người dễ dàng bị tình chi phối. “Lẽ” là một loại ước thúc tình cảm của con người. Nhưng nếu như tình cảm của con người chỉ có kiềm chế mà không có khả năng bày tỏ ra thì sẽ tích tụ ở trong tạng phủ, tạo thành bệnh tật. “Nhạc” chính là đem lại tác dụng giúp con người ta biểu đạt cảm xúc, nhưng yêu cầu *“vui mà không dâm, đau mà không bi thương”,*

biểu đạt cảm tình, cũng sẽ không khiến người ta phát cuồng.

Quốc gia theo chế độ cộng sản biết rõ lực lượng cường đại của nghệ thuật, do vậy đã biến nghệ thuật thành công cụ tẩy não. Sau khi ĐCSTQ đoạt vị trí của Thần, cũng cần khiến cho người ta kính bái nó giống như kính bái Thần. Con người lễ bái Thần Phật, Thần Phật sẽ ban phúc cho con người; nếu con người lễ bái ma quỷ, con người sẽ bị ma quỷ khống chế, hơn nữa ma quỷ cũng sẽ từ trong sự kính bái của người ta mà hấp thụ năng lượng của họ, gia cường lực lượng của ma.

ĐCSTQ ép nhân dân học hát bài hát ca ngợi thủ lĩnh đảng “*Đông phương hồng*”, ca tụng Mao Trạch Đông thành “*thái dương*”, “*đại cứu tinh*”; “*sáng xin chỉ thị, tối báo cáo*” giống như lớp buổi sáng và lớp buổi tối của tôn giáo. Người xưa thề với trời, biến thành “*bảo chứng với Mao chủ tịch*” trong thời Cách mạng Văn hoá; sám hối trước chân dung Mao chủ tịch, “*chiến đấu chống lại tư tưởng riêng*”, là mượn phương pháp ca tụng Thần của tôn giáo; treo hình ảnh của Marx, Engels, Lenin, Stalin và Mao, làm cho người ta đi khấu bái giáo chủ của những tà giáo cộng sản này. Thời Cách mạng Văn hoá, “*800 triệu người, 8 mô tuýp kịch*”, đều lấy việc ca tụng Mao và tà linh cộng sản làm chủ đề. Người ta nghe quen tai nhìn quen mắt, lại không tiếp xúc được với hình thức nghệ thuật nào khác, bởi vậy vừa mở miệng hát và nói chuyện, chính là biểu thị lòng trung thành đối với tà linh và tiếp thêm năng lượng cho nó.

Cho đến hôm nay, những cái gọi là “*bài hát đỏ*”, “*giai điệu chính*”, v.v.. đều là thông qua các chủng hình thức điện ảnh, kịch truyền hình, ca khúc, tác phẩm văn nghệ... đánh cắp tên gọi nghệ thuật, để thực hành tẩy não và phụ thể của tà linh. Xem những tác phẩm điện ảnh và truyền hình này, nghe hòa xướng những ca khúc này, đọc những tiểu thuyết, tập san và tạp chí này đều là rơi vào trong trường vật chất khống chế tư tưởng của tà linh cộng sản. Ngày nay, cái gọi là “*Dạ hội liên hoan năm mới*” mỗi

năm của ĐCSTQ, những diễn xuất ca tụng tà linh cộng sản một cách trắng trợn đến buồn nôn kia, chính là tà linh củng cố “*văn hoá đảng*” và thông qua tiếng cười rẻ tiền để hấp thụ năng lượng hoan lạc của người xem toàn quốc.

Tác dụng giải trí của nghệ thuật cũng bị tà linh cộng sản dùng để làm sa đọa đạo đức con người. Người hiện nay khi lý trí bình hòa, thì có thể bài trừ tạp niệm để câu thông với tín tức vũ trụ ở tầng thứ cao hơn. Mà hiện nay các chủng âm nhạc đồi trụy và âm thanh lớn phát tiết vô độ khiến con người hăm sâu vào lưới tình, phóng đại dục vọng, gia tăng phiền não, khiến người ta không cách nào lắng nghe được thanh âm của nội tâm mình, càng không có cách nào câu thông với Thần.

Tất cả những sách vở dạy người hướng thiện, đều bị ĐCSTQ coi là “*xuất bản phẩm phi pháp*”. Trong nhiều lần vận động “*xóa bỏ nội dung khiêu dâm và ấn phẩm bất hợp pháp*”, ĐCSTQ “*xóa bỏ ấn phẩm bất hợp pháp*” chứ không “*xóa bỏ nội dung khiêu dâm*”. Các loại tác phẩm cổ xúy loạn tính phổ biến một cách trắng trợn. Người ta ở trong trường vật chất gọi là “*nghệ thuật*” dạng này sẽ phóng túng ma tính. Khi đem cảnh giới tâm tưởng con người đặt vào trường tà dâm vọng niệm thì không có khả năng câu thông với Thần, càng không nói đến việc lý giải văn hoá truyền thống Trung Hoa lấy Thần tính là đặc trưng. Đây cũng là phương thức mờ ám mà tà linh cộng sản dùng để phá hủy văn hoá truyền thống từ đó hủy diệt nhân loại.

7. ĐCSTQ đối kháng với giá trị phổ quát – “Chân-Thiện-Nhẫn”

Lịch sử không phải là để cho tà linh cộng sản tùy ý chà đạp, dân tộc Trung Hoa có cơ hội thoát khỏi sự ràng buộc của tà linh cộng sản. Dấu ấn của văn hóa cổ xưa ở nơi sâu thẳm tâm linh

của người Trung Quốc khó có thể xóa nhòa. Một khi không khí được nói lỏng, thì Thần tính đó sẽ phát huy tác dụng không thể kháng cự.

7.1 Giá trị phổ quát phá vỡ cấm địa của “Vô Thần luận”

Sự hưng khởi của “*phong trào khí công*” là một điển hình của sự hồi phục Thần tính của người Trung Quốc. Trông thì như là một cuộc vận động rèn luyện sức khỏe, nhưng đã phá vỡ cấm địa của vô thần luận và mô thức tư duy xơ cứng mà ĐCSTQ áp đặt trong mấy chục năm. Người ta có thái độ rộng mở hơn nhiều đối với sự thần bí của sinh mệnh, sau sự kiện “*Lục Tứ*” năm 1989 cũng không cắt đứt sự truy cầu của người dân đối với lĩnh vực này. Mặc dù phong trào khí công lẫn lộn đủ cả các thành phần, nhưng tinh thần hồi quy hướng truyền thống đã dẫn khởi sự đồng cảm của hàng nghìn hàng vạn bách tính Trung Quốc, trong đó môn phái có tính đại biểu lớn nhất là môn Pháp Luân Công với đặc điểm tính mệnh song tu chiếu theo nguyên tắc “*Chân-Thiện-Nhẫn*”.

Pháp Luân Công đã nêu ra nhân tố đằng sau “*phong trào khí công*” một cách rõ ràng, nêu rõ khí công chính là tu luyện, tiết lộ những bí mật về nhân thể, vũ trụ, không gian khác, con người và các sinh mệnh cao tầng, đồng thời còn tiết lộ rằng các vật chất từ vi quan cho đến hồng quan đều tồn tại đặc tính “*Chân-Thiện-Nhẫn*” này, mục đích để làm người chính là phản bốn quy chân.

Sự nhồi nhét vô Thần luận và phá hoại văn hóa truyền thống của ĐCSTQ, vẫn không thể hoàn toàn tiêu diệt khát vọng có từ lâu đời trong tâm người ta. Người truyền người, tâm truyền tâm, chỉ trong vài năm đã có hơn 100 triệu người bước vào hàng ngũ tu luyện “*Chân-Thiện-Nhẫn*”. “*Chân-Thiện-Nhẫn*” đích thực là giá trị quan của văn hóa truyền thống Trung Quốc, là giá trị phổ quát. Trên thế giới có dân tộc nào bài xích “*Chân-Thiện-Nhẫn*” đây? Điều quan trọng hơn là, sự hồng truyền của Pháp Luân

Công, không phải là dựa vào sự vận động cưỡng chế. Dưới sự ảnh hưởng của Pháp Luân Công, có biết bao nhiêu là dân chúng phổ thông tự phát làm người tốt, đây là lần đầu tiên kể từ năm 1949, có tác dụng hết sức to lớn đối với sự hồi thăng đạo đức của xã hội.

Không phải là ai cũng luyện Pháp Luân Công, nhưng khi đồng nghiệp, người nhà, hoặc lãnh đạo, cấp dưới của bạn đều luyện Pháp Luân Công, thì ngôn hành cử chỉ của họ có phải là sản sinh ảnh hưởng chính diện đối với môi trường xung quanh bạn? Họ không tham lam không hối lộ, sinh hoạt nghiêm túc, làm người chính trực, cần cù cẩn thận, vô tư cống hiến, quần thể người như vậy trong các giai tầng trong xã hội, tất nhiên sẽ có hiệu quả tích cực trong việc khiến cho đạo đức được nâng cao trở lại.

7.2 Tà giáo ĐCSTQ và Giang Trạch Dân lợi dụng lẫn nhau, thách thức giá trị phổ quát

Điều đáng buồn là, tà linh cộng sản tự nhiên sẽ không khoan tay đứng nhìn. Khi nó an bài kế hoạch hủy diệt nhân loại, thì cũng lựa chọn một tên làm ra một việc ác ngu xuẩn thiên đại vào lúc này, đó chính là Giang Trạch Dân. Từng bị các nhà sử học công khai công bố là “*nhị gian nhị giả*”, ông ta ôm hận trong lòng đối với “*Pháp Luân Công*”.

Đạo đức thăng hoa trở lại, xã hội ổn định, đối với kẻ cầm quyền Giang Trạch Dân lúc đó mà nói, chẳng phải là việc tốt trời ban cho hay sao? Nhưng Giang có dục vọng quyền lực bành trướng cực độ, tâm đồ kỳ âm ám và tâm lý tiểu nhân thích trị người khác, đã được tà linh để ý và đẩy lên vị trí cầm quyền. Thế là ĐCSTQ và Giang Trạch Dân lợi dụng lẫn nhau, phát động một cuộc bức hại toàn diện đối với quần chúng Pháp Luân Công tín ngưỡng “*Chân-Thiện-Nhẫn*”.

Trong vận động trường kỳ của tà linh cộng sản, trong tâm

của người Trung Quốc bị nhồi thêm một tầng vật chất “sợ hãi”. Không cam tâm để cho việc trải đường trong mấy chục năm hóa thành hư không, nó muốn đánh thức nỗi sợ sâu sắc của người dân đối với vận động chính trị. Do vậy, ngay từ lúc đầu bức hại “*Pháp Luân Công*” đã là một cuộc phê phán lớn của dư luận toàn quốc, động viên tất cả mọi người đều phải “*biểu đạt thái độ*”, “*vạch trần*”, các cuộc họp lớn nhỏ, từ bộ chính trị cho đến tổ dân phố, từ cơ quan quân ủy cho đến trường tiểu học, tivi, báo chí, đài phát thanh, còn có cả mạng internet mà trước đây chưa có, suốt ngày đêm bịa đặt bôi nhọ. Trong một thời gian ngắn là đã che cả trời đất, hôn thiên ám địa, tái hiện một lần nữa cảnh trong thời cách mạng văn hóa. Điều mà ĐCSTQ muốn chính là hiệu quả như vậy, muốn khơi dậy ký ức mà người ta đã dần lãng quên, muốn khơi dậy ký ức gió tanh mưa máu trong mấy chục năm, muốn khơi dậy lại ký ức về đảng cộng sản giết người tàn khốc vô tình, muốn bắt cóc người ta đứng về phía đối lập với giá trị phổ quát “*Chân-Thiện-Nhẫn*”.

Trong quá trình đàn áp “*Chân-Thiện-Nhẫn*”, những chiêu số mà ĐCSTQ sử dụng đều là “*giả-ác-bạo*”. So sánh với các cuộc vận động chính trị khác trong lịch sử, thì số người liên quan là nhiều chưa từng có, lại nhắm vào những người tu luyện hòa bình nhất, có tín ngưỡng của bản thân, không có truy cầu chính trị nào. Những người có tín ngưỡng là bền bỉ nhất, hơn nữa trong khi mà ĐCSTQ mở cửa với nước khác, hi vọng mời gọi đầu tư, trở thành mục tiêu chú ý của xã hội quốc tế, thì đàn áp quần thể này là một việc rất khó. ĐCSTQ muốn đàn áp, thì phải dùng đến kinh nghiệm trị người tích lũy trong suốt mấy chục năm lịch sử cũng vẫn chưa đủ. Có thể tưởng tượng, ĐCSTQ đã vận dụng bôi nhọ bịa đặt đến cỡ nào, dùng đến thủ đoạn kích động thù hận, vận dụng nhân lực và tài lực đến cỡ nào, vận dụng hành vi xấu xa đến mức nào để lừa dối quốc dân và xã hội quốc tế! Sự đầu tư truyền máu của các tập đoàn tài chính phương Tây đối với Đại

lực đã trở thành nguồn lực để ĐCSTQ dùng cho đàn áp.

Trước mắt người ta vẫn không cách nào đánh giá được trường vận động tội ác bức hại lương tri của thể nhân này của ĐCSTQ đã tạo thành tổn thất cực đại như thế nào đối với nhân loại. Nếu như một ngày trong tương lai, có người bước ra vạch trần, Giang Trạch Dân từng lợi dụng quân cảnh tập trung 500 học viên Pháp Luân Công rồi dẫn vào lò luyện thép của một xưởng thép, rồi để cho thép lỏng nóng chảy thiêu chết, thì mọi người có kinh ngạc không? Không cần kinh ngạc, dựa vào bản tính tà ác chí cực của Giang Trạch Dân, thì việc làm ra tội ác tà trời, người và Thần đều phần nộ như vậy, thì chỉ có là con người không tưởng tượng ra được, chứ không có chuyện ông ta không thể làm.

Trong gần 20 năm qua, cuộc bức hại thảm khốc khiến người ta không dám tiếp cận Pháp Luân Công hay tán đồng với “*Chân-Thiện-Nhẫn*”, lừa dối lừa gạt khiến cho thể nhân coi “*Chân-Thiện-Nhẫn*” là hồng thủy mãnh thú, trốn tránh e sợ. Nếu bạn mặc áo phông có ba chữ lớn “*Chân-Thiện-Nhẫn*” đến đi bộ ở quảng trường Thiên An Môn, thì chờ đợi bạn chính là cảnh sát hùng hổ như gặp đại địch và xe cảnh sát lao tới với còi hú inh ỏi. Nếu bạn lên mạng internet để tìm kiếm “*Chân-Thiện-Nhẫn*” thì toàn tìm được kết quả phê phán. “*Chân-Thiện-Nhẫn*” đã trở thành những từ bị ĐCSTQ phong tỏa nghiêm trọng nhất trên mạng. Vì mạng Internet loại bỏ nên trong cuộc sống người ta cũng không thể dùng ba chữ “*Chân-Thiện-Nhẫn*” một cách chính thường. Vì các nhãn văn hóa đảng như “*mê tín*”, “*ngu muội*”, “*làm chính trị*” khiến cho người ta không dám nghĩ đến hàm nghĩa chân chính của ba chữ “*Chân-Thiện-Nhẫn*”.

Tác dụng của giá trị phổ quát là chỉ đạo hành vi của con người. Khi người ta vì bức hại, hoặc vì từ ngữ phong bế, hoặc vì văn hóa đảng dán nhãn mà không thể suy xét và tiếp xúc với giá trị phổ quát “*Chân-Thiện-Nhẫn*” trong những giao lưu thông

thường, thì trên thực tế chính là đoạn tuyệt bản thân mình với giá trị phổ quát. Điều này là vô cùng nguy hiểm.

7.3 Dùng “dục vọng” thay thế giá trị phổ quát

Khi đảng cộng sản có ý đồ yêu ma hóa và bức hại giá trị phổ quát “*Chân-Thiện-Nhẫn*”, thì tên Thần giả tà linh cộng sản cũng không được người Trung Quốc tin tưởng, thế là tà linh cộng sản không ngừng dùng “*dục vọng*” để bù vào khoảng trống tín ngưỡng. Lời tuyên truyền “*Im lặng phát tài lớn*”^[24] của Giang Trạch Dân chính là lời tự bạch của tên trùm sỏ tà giáo cộng sản. Trong lịch sử nhân loại, coi “*dục vọng*” là tín ngưỡng của quốc gia, trở thành quốc giáo rồi nhồi nhét cho bách tính, thì ĐCSTQ là kẻ đầu tiên. Có người nói một cách hình tượng rằng, trong không khí của Trung Quốc Đại lục, ngoại trừ sương mù ra thì toàn là dục vọng. Trung Quốc bước vào thời đại toàn dân giành giật tiền, thời đại phóng túng tính dục, thời đại hủ bại hoàn toàn.

Khi tâm linh của người ta bị ĐCSTQ dùng “*dục vọng*” để chiếm lĩnh, thì làm sao còn chỗ đứng của “*Chân-Thiện-Nhẫn*” được? Khi mối liên hệ giữa người và Thần bị cắt đứt, thì tương lai của dân tộc Trung Hoa sẽ đi về đâu?

Trong tâm người ta luôn có một niệm hướng thiện bẩm sinh, đây là một hạt giống quý mà Thần đã gieo khi tạo ra con người. Trong khi lẫn lộn tại nhân thế, có người mà vì bụi trần tham ác cá nhân quá dày, hoặc bị văn hóa bại hoại ngăn cách quá sâu mà khi Thần quay lại cứu người, thì từ bi cam lộ của Thần cũng không động đến được cái hạt giống trân quý kia, để cho nó nảy mầm trưởng thành. Khi một người nghe không lọt tai chân lý cứu người, nghe mà không hiểu, nghe mà cự tuyệt tiếp thụ, thì không có cách nào được cứu độ.

Văn hóa truyền thống thông thiên mà Thần lưu lại cho con người, có thể liên tục thanh tẩy cái hạt giống hướng thiện kia ở trong tâm người ta, đợi sự quay lại cuối cùng của Thần. Tà linh phá hoại văn hóa Thần truyền, khiến cho người ta rời xa giá trị

phổ quát “Chân-Thiện-Nhẫn”, chính là muốn hạt giống trên quý kia vĩnh viễn cách biệt với chân lý, đồng thời bại hoại nhân tâm, khiến cho hạt giống kia bị mục nát, vĩnh viễn mất đi cơ hội sống.

7.4 Bức hại của tà linh cộng sản đối với chính tín nhất định sẽ thất bại

Trong lịch sử, ĐCSTQ muốn đàn áp ai, thì chỉ ba ngày là đổ. Nhưng lần bức hại đối với “*Chân-Thiện-Nhẫn*” này, thì ĐCSTQ nhất định thất bại. Những người tu luyện Pháp Luân Công từ trước tới giờ chưa hề vút bỏ nỗ lực phản bức hại. Chiều theo “*Chân-Thiện-Nhẫn*” làm người tốt, tu thân dưỡng tính, không hề sai.

Hàng nghìn vạn người tu luyện được “*Chân-Thiện-Nhẫn*” tẩy tịnh lại từ đầu và thăng hoa cảnh giới đạo đức. Đây là điều mà Giang Trạch Dân và ĐCSTQ từ trước đến giờ không lý giải được, cũng là nguyên nhân vì sao người tu luyện Pháp Luân Công bất kể là thế nào cũng không bị đả đảo. Kỳ thực, đây cũng là điều mà Thần an bài, vì thế nhân hôm nay mà lưu lại một bằng chứng, khiến con người nhìn thấy, con người chỉ cần kiên trung tín ngưỡng vào Thần, thì có thể khiến cho ma quỷ trông có vẻ ngông cuồng cũng không có cách nào thi triển được âm mưu.

Lời kết

Sáng Thế Chủ vì để cứu độ chúng sinh lúc cuối cùng, mà đích thân đặt định văn hóa truyền thống Trung Hoa bác đại tinh thâm, cao sơn ngưỡng chỉ ^[27] tại Trung Quốc. Thiên hà xán lạn cũng không đẹp bằng, sen tuyết chốn núi cao cũng không tinh khiết bằng, vũ trụ mệnh mông cũng không to lớn bằng, đại dương cuộn cuộn cũng không sâu thẳm bằng.

Hệ thống tín ngưỡng, ngôn ngữ văn tự, văn hóa tu luyện, cái đạo của vương giả, các tấm gương đạo đức trong văn hóa

27. Cao sơn ngưỡng chỉ: dừng lại ngẩng nhìn núi cao.

truyền thống, nghệ thuật thẩm mỹ, v.v... đều là để tạo ra năng lực cho con người có thể nghe hiểu được Pháp mà Thần truyền. Nếu con người có năng lực lý giải đối với văn hóa Thần truyền, thì có thể đắc được những tín tức trên trời dưới đất, vạn vật của vũ trụ, thị phi thiện ác đều bao hàm ở trong; thì có thể đọc hiểu Thiên tượng, minh bạch Thiên lý của vũ trụ, yêu cầu tiêu chuẩn của Thiên đạo. Điều này khiến cho đạo đức của xã hội nhân loại duy trì ở một mức độ nhất định, không đến mức trượt dốc quá nhanh. Đồng thời trong thời kỳ loạn thế cuối cùng, để cho những người có thiện niệm có tham chiếu, dùng huệ nhãn để phân biệt rõ chính tà, không bị mất đi cơ duyên đắc cứu.

Mục đích cuối cùng của tà linh cộng sản là hủy diệt nhân loại. Sau khi nó chiếm vị trí của Thần, thì ngang ngược tàn phá văn hóa truyền thống, chỉ trong vài chục năm, mà quét sạch nền văn hóa trân quý có một không hai ấy. Tà đảng lợi dụng sự trống rỗng về tín ngưỡng và đạo đức suy đồi, giá trị hỗn loạn sau khi văn hóa bị tiêu vong, cũng lợi dụng “*kinh nghiệm*” tà ác tích lũy trong quá trình phá hoại văn hóa, thăm sát quốc dân trong gần 100 năm qua, để ngang ngược phát động cuộc bức hại đối với những người tu luyện tín ngưỡng vào giá trị phổ quát “*Chân-Thiện-Nhẫn*”.

Nhưng điều mà tà linh không hề mảy may ngờ tới là: “*Ma cao một thước, Đạo cao một trượng*”. Thần sẽ không dung nhẫn cho tà linh phá hoại văn hóa Thần truyền, bức hại con dân của Thần và người tu luyện đang bước đi trên con đường của Thần một cách không chút kiêng kỵ gì.

Trong vũ trụ rộng lớn, bất kể sinh mệnh nào cũng không thể thoát khỏi bàn tay của Thần. Thần đang dõi theo tất cả, những gì mà tà linh ĐCSTQ và Giang ma đầu đã làm, đều khiến cho trời đất và chúng Thần phẫn nộ! Pháp võng đang thu lại. Trong quá trình này, [hỡi] những người Trung Quốc đáng quý, từng tư từng niệm của các vị, đều vô cùng trọng yếu.

Chương VI

DỪNG ‘HẬN’ ĐỂ LẬP QUỐC — ĐẤT NƯỚC ĐÃ KHÔNG CÒN LÀ ĐẤT NƯỚC

Mục lục

Lời dẫn

1. Bộ máy khuếch trương tà ác siêu cấp
2. ĐCSTQ biến người ta thành không còn là người
3. ĐCSTQ tạo nên một thế giới tàn ác
4. Cảnh tượng ngày tận thế

Lời dẫn: Đảng cộng sản dùng “hận” để lập quốc

Tà linh cộng sản chủ yếu là do “hận” cấu thành. “Hận” là một chủng vật chất, nó có sinh mệnh, hoặc có thể nói “hận” chính là một chủng sinh mệnh, chính là nhân tố căn bản cấu thành nên tà linh cộng sản.

“Hận” và “thù hận” là khác nhau. Thù hận là vì thù mới sinh ra hận, nhưng hận là vô duyên vô cớ. Giống như hận của quỷ Satan với Thiên Chúa, hận của Marx đối với Thần, là một loại hận hết sức tà. Đó là vật chất bại hoại và cảm tình hung ác mà tà ác dựa vào để duy trì sự tồn tại của sinh mệnh, đổ kỵ, thù hận và

khao khát đánh đổ Sáng Thế Chủ.

“Hận” tạo thành sự chống đối và bài xích Thần. Chỉ khi thừa nhận sinh mệnh trong vũ trụ tồn tại tại các tầng khác nhau, thừa nhận Thần là sinh mệnh cao cấp mới có thể kính Thần, nhưng Satan là xuất phát từ hận và tật đố, không muốn thừa nhận rằng Thần cao hơn hẳn, vì vậy muốn khiêu chiến với Thần, bị Thần đánh hạ xuống.

Tà linh cộng sản do hận cấu thành, nó còn dốc toàn lực để rót hận vào tâm lý con người, quán nhân tố vật chất hận vào một tầng vi quan của thân thể, làm nó trở thành một bộ phận cấu thành nên sinh mệnh con người, để nó kích phát những thứ xấu ác của nhân tính, như tật đố, tranh đấu, bạo lực, khát máu, v.v. Bởi vậy, trong trường vật chất của cộng sản Trung Quốc, dường như mỗi người đều bị nhuốm trong hận, hầu như đều có một loại hận vô duyên vô cớ. Chỉ cần tà linh cộng sản kích động quá nhiều, thì loại vật chất này sẽ phun ra như chai champagne bị lắc mạnh, sẽ tạo thành trường năng lượng phụ diện khổng lồ, nhanh chóng bao phủ phạm vi sinh tồn của con người.

“Hận” tạo thành nguồn lực sản sinh ra bạo lực, tàn sát. Những năm 70 của thế kỷ 19, công xã Paris xuất thân từ lưu manh lần đầu tiên thực tiễn hóa lý luận của chủ nghĩa cộng sản là sử dụng bạo lực để đoạt lấy chính quyền, được Marx, Engels cùng những lãnh tụ cộng sản khác như Lenin, Stalin và Mao Trạch Đông ca ngợi nhiều lần. Marx đã tổng kết “*kinh nghiệm*” của công xã Paris, cho rằng sự thất bại của công xã Paris chính là do không sử dụng bạo lực của giai cấp vô sản để đánh sập bộ máy quốc gia, “*Giai cấp vô sản không thể chỉ đơn thuần nắm được chính quyền, mà phải thông qua bạo lực để phá hủy hết thủy chế độ đang tồn tại.*” Về sau, điều này được tôn thành học thuyết giai cấp vô sản chuyên bạo lực của lập trường căn bản của chủ nghĩa cộng sản. Do “hận” thúc đẩy, ĐCSTQ còn muốn “*dưới điều kiện chuyên chính của giai cấp vô sản mà tiếp tục cách mạng*”.

Loại “*hận*” này là nguồn nguyên lai căn bản của chủ nghĩa cộng sản. “*Hận*” và tâm tật đồ có sự liên kết mật thiết, tâm tật đồ sinh ra chủ nghĩa bình quân tuyệt đối, chính là không cho phép bất cứ ai giỏi hơn, tài phú hơn bản thân, hận tất cả những người ưu tú và những việc xuất sắc. “*Người người bình đẳng*”, “*thiên hạ đại đồng*” mà chủ nghĩa cộng sản cổ xúy chính là một loại biểu hiện của cái “*hận*” này. Rất nhiều người Trung Quốc khi giáo dục trẻ nhỏ và khuyến khích chúng “*tiến lên*”, đều là vận dụng xúi giục phương thức khiêu khích tâm tật đồ, lấy việc “*đánh bại người khác*” để làm động lực tiến lên.

Đảng cộng sản dùng “*hận*” để lập quốc, dùng ác để trị quốc, cái “*chủ nghĩa ái quốc*” được tuyên truyền mạnh mẽ ấy, kỳ thực là “*chủ nghĩa của hận*”. Trong từ điển của đảng, “*ái quốc*” mang ý vị là hận nước Mỹ, hận Tây phương, hận Nhật Bản, hận Đài Loan, hận Tây Tạng, hận xã hội tự do, hận giá trị phổ quát của thế giới, hận những người tốt tu luyện “*Chân-Thiện-Nhẫn*”, hận tất cả những người bị cho là “*kẻ địch*” của ĐCSTQ; “*yêu đảng*” chính là hận tất cả những người và những gì mà đảng cho rằng có thể tạo thành chướng ngại đối với bản thân đảng.

Con người không biết rằng “*hận*” là nhân tố vật chất cấu thành tà linh, là tà linh cưỡng chế rót vào thân thể con người, còn ngộ nhận rằng loại “*hận*” không rõ nguyên do này là cảm tình của bản thân. Loại vật chất “*hận*” này khiến rất nhiều người Trung Quốc ngày nay mang theo đầy bạo lực, bất cứ lúc nào, bất cứ là trong trường hợp nào đều có thể bộc phát ra ngoài. Cường độ của nó rất lớn, phương thức biểu hiện rất ác độc, thậm chí còn khiến người trong cuộc cảm thấy kinh hoàng không lý giải nổi.

ĐCSTQ lợi dụng các thủ đoạn như giáo dục, truyền thông, nghệ thuật, v.v.. quảng bá truyền phát loại vật chất “*hận*” này, biến học sinh cùng quần chúng thành những con sói tham lam độc ác, không còn giữ được ngay cả ranh giới thấp nhất.

Sau sự kiện thảm sát tại Thiên An Môn năm 1989, kẻ lên nắm quyền Giang Trạch Dân lại càng là hóa thân của “*hận*”. Cuốn sách “*Con người của Giang Trạch Dân*” đã phơi bày nguồn gốc của Giang. Năm đó, em trai Lý Nguyên Cát và anh trai Lý Kiến Thành của Tần Vương Lý Thế Dân (chính là Đường Thái Tông sau này) âm mưu sát hại Lý Thế Dân tại cửa Huyền Vũ nhưng không thành. Sau cái chết của Lý Nguyên Cát, ác linh [của Lý Nguyên Cát] hạ địa ngục hoàn trả nợ nghiệp, bị đả nhập vào cửa vô sinh, hạ vào ngục vô gián, trải qua hàng nghìn năm, cuối cùng cũng không còn hình hài sinh mệnh như ban đầu nữa, tư tưởng không hoàn chỉnh, phần còn lại chỉ là một khối khí hận thù tạt đổ. Chính khối khí hận thù tạt đổ này qua nghìn năm chờ đợi, cuối cùng đã được tà linh tuyển chọn, để cho nó chuyển sinh thành Giang Trạch Dân đầu sỏ của ĐCSTQ, và còn trở thành kẻ tội phạm đầu sỏ bức hại Pháp Luân Đại Pháp “*Chân-Thiện-Nhẫn*”.

“*Hận*” là một chủng vật chất. Hành vi do “*hận*” tạo thành là hỗn loạn, không có lý tính, không có đạo đức, điên rồ, không sợ bất cứ hậu quả gì. Đảng cộng sản muốn dùng “*hận*” để chinh phục thế giới, hủy diệt mọi thứ bao gồm cả nhân loại, và trong quá trình đó bản thân nó tất nhiên cũng sẽ bị hủy diệt. Đây cũng chính là mục tiêu cuối cùng và phương thức thực hiện của chủ nghĩa cộng sản.

1. Bộ máy khuếch trương tà ác siêu cấp

Trong mấy chục năm vận động chính trị lấy “*hận*” làm cốt lõi – tuyên truyền “*vô Thần luận*”, “*đấu trời đấu đất*”, “*lấy đấu tranh giai cấp làm cương lĩnh*”, “*phấn nộ tố cáo*”, “*phê bình chỉ trích*”, hôm nay đả đảo thứ này, mai lại đả đảo thứ khác, đối kháng với giá trị phổ quát Chân-Thiện-Nhẫn... để lại cho Trung Quốc vết thương như thế nào đây? Điều người ta thấy là thành tín không còn tồn tại, nhân tâm bất thuần, môi trường ô nhiễm, đạo đức

thoái hóa. Nhưng mà, điều con người vẫn luôn không nhìn thấy được là, ĐCSTQ đã chế tạo cho Trung Quốc một cơ chế đáng sợ làm bại hoại đạo đức, hay có thể nói là “*bộ máy khuếch trương tà ác*”, chính là bộ máy có thể khuếch đại tà ác. Cơ sở của bộ máy này chính là “*vô Thần luận*”, không tin “*thiện ác hữu báo*”, bài xích giá trị quan truyền thống, cổ xúy “*dục vọng*”. Chúng ta sẽ miêu tả một chút về cơ chế hoạt động của bộ máy khuếch đại này.

Thứ nhất là nói về công năng thâm nhập của bộ máy khuếch đại này. ĐCSTQ biến Trung Quốc thành lòng chảo đạo đức của thế giới, hay có thể nói là cái phễu đạo đức, chính là chỗ thấp nhất của đạo đức. Không chỉ là chính mảnh đất đó sản sinh ra đạo đức sa đọa, mà những thứ không tốt trên toàn thế giới đều đổ cả vào Trung Quốc, y như một chiếc thùng rác lớn của quốc tế. Độc giả có thể cảm thấy nói như vậy có chút không quen, nhưng, đây chính là hiện thực do ĐCSTQ tạo thành. Sau khi mở cửa đất nước, ma túy, tình dục hỗn loạn, đồng tính, các loại biến dị của tư tưởng và hành vi, ùn ùn đổ vào Trung Quốc. Tại mảnh đất đó ĐCSTQ đã tạo nên các chủng loại đạo đức suy đồi, lại thêm những thứ rác rưởi từ bên ngoài, hình thành nên sự hỗn loạn đạo đức trong xã hội Trung Quốc.

Thứ hai là nói về tác dụng phóng đại công suất của bộ máy này. “*Bộ máy khuếch trương tà ác*” mà ĐCSTQ chế tạo sẽ làm cho các dạng hỗn loạn về đạo đức phóng đại, rồi lại phóng đại hơn nữa. Bởi vì không có sự ước thúc của “*Thần*” bắt nguồn từ văn hóa truyền thống, lại càng không có tinh thần cai trị theo pháp luật trong xã hội hiện đại, tất cả đều do “*dục vọng*” chi phối, tự nhiên sẽ bị sa đọa một cách nghiêm trọng. Ví như giải phóng tình dục bản thân nó là một loại biến dị về tư duy xuất phát từ xã hội phương Tây trong những năm 1960, nhưng do chịu sự ước chế của chủ nghĩa bảo thủ tôn giáo, vậy nên không hề đến mức bùng phát lên và hoàn toàn mất kiểm soát. Sau khi ĐCSTQ

mở cửa đất nước, giải phóng tình dục du nhập vào Trung Quốc, đúng là phóng đại vô số lần, trở thành trào lưu của xã hội, có thể nói mại dâm ở khắp mọi nơi, chê cười kẻ nghèo chứ không cười phường kỹ nữ, bất kể là bao hai tình nhân, ba tình nhân, tình nhân trở thành vốn liếng để quan lại khoe khoang với nhau, xã hội trên dưới cạnh tranh với nhau, mảnh đất rộng lớn Trung Hoa bị làm cho ô yên chướng khí. Tại sao ĐCSTQ lại triệt để mở cửa quốc gia như vậy? Không phải vì kinh tế, tất nhiên lại càng không phải là chính trị, chỉ một chữ, chính là “*tính*” (tính dục), ba mươi năm đã hoàn thành được sự chuyển biến triệt để từ “*tính cách mạng*” sang “*cách mạng tính*”.

Nói đến “*bộ máy khuếch trương tà ác*” này, “*tham nhũng*” cũng là một ví dụ điển hình. Quốc gia nào cũng có tham nhũng, điều này không phải là giả, có thể nói rằng nơi nào có người nơi đó có tham nhũng. Nhưng, sự tham nhũng dưới thống trị của ĐCSTQ, thì đến hôm nay trên thế giới không có cái thứ hai, lịch sử của nhân loại cũng không có cái thứ hai. Tham nhũng của ĐCSTQ là toàn đảng tham nhũng, là tham nhũng của chế độ. Có người nói Ấn Độ cũng tham nhũng, nhưng từ tổng thống Ấn Độ trở xuống thì các quan chức đều gần như đi cùng một loại xe sản xuất trong nước, cùng màu sắc, cùng kiểu dáng, cùng biển hiệu. Căn nhà đẹp nhất của Ấn Độ luôn là trường học, chứ không phải là toà nhà của chính phủ. Ấn Độ cũng không có kinh phí công để ăn uống thỏa thích du lịch nước ngoài. Đây không phải do Ấn Độ quá nghèo, mà là quốc hội không chấp nhận chi tiêu theo cách như vậy. Ấn Độ càng không có cái gọi là “*Những vụ tham nhũng tày trời*”.

So với các quốc gia khác “*hủ nhưng không bại*”, hủ bại của ĐCSTQ là loại hủ bại thối nát kinh hoàng. Tham nhũng trở thành một phần quy tắc sinh tồn của xã hội Trung Quốc, và trong tâm người dân đành phải âm thầm tiếp nhận.

Cơ chế “*phóng đại*” của bộ máy này khởi được tác dụng như

thế nào? Xem cách ĐCSTQ quét sạch đồi trụy và chống tham nhũng, thì càng quét càng đồi trụy, càng chống tham nhũng thì càng tham nhũng. Bởi vì chỉ cần không uy hiếp đến sự thống trị của ĐCSTQ, nó căn bản sẽ không tiêu trừ. Chính vì chìm đắm trong biển dục vọng của các loại đạo đức sa đọa như “*cách mạng tình dục*” và “*tham nhũng*” do quan chức ĐCSTQ và nhân dân xúi giục nhau từ trên xuống dưới, tà linh ĐCSTQ mới thành công trong việc dịch chuyển góc nhìn của người dân đối với ĐCSTQ sang một hướng khác, ĐCSTQ tà ác mới có thể tùy ý làm điều xấu trên mảnh đất này, mới có thể đàn áp quần thể những người này, bức hại đoàn thể kia, đẩy đạo đức người Trung Quốc từng bước từng bước hướng đến bại hoại tột độ.

Thứ ba là nói về năng lực tổng hợp lên men của bộ máy khuếch trương này. Nó có thể tổng hợp các dạng các loại nhân tố bất hảo, khiến vật chất bại hoại phát tác lên men mà tạo ra vật chất và hiện tượng càng tà ác hơn. Lấy rối loạn tình dục và tham nhũng nêu trên để phân tích, rất nhiều tham nhũng và mại dâm là có liên quan. Nuôi dưỡng tình nhân, sẽ thúc đẩy quan lại tham nhũng; ngược lại tham nhũng sẽ có tiền, cũng sẽ kích thích quan chức “*tìm hoa hỏi liễu*” gây rối phụ nữ. Hai thứ này đặt cạnh nhau, sẽ phát huy tác dụng mạnh mẽ, trên mảnh đất Trung Quốc diễn xuất ra từng cảnh “*quyền, tiền, tình dục*” hủ bại dơ bẩn, màn xú kịch chôn vùi nhân luân.

Thứ tư, bộ máy khuếch trương này còn có chức năng tẩy sạch và hợp lý hóa, bình thường hóa cái ác. Đầu tiên là che đậy sự thật, vì vậy kẻ vốn tự xưng là lớn mạnh như ĐCSTQ nhất định phải phong tỏa Internet, phong bế sự thật, cũng không để nhân dân có được tự do ngôn luận truyền thông. Sau đó, “*nhất ngôn đường*”^[28] của ĐCSTQ sẽ dùng tà thuyết oai lý để tô son trát phấn cho sự hỗn loạn về đạo đức. “*Thiên hạ ô nha nhất bàn hắc*”^[29] là

28. **Nhất ngôn đường:** Chỉ sự độc đoán, tuyên truyền một chiều, lãnh đạo thiếu tính dân chủ, không tiếp thu ý kiến của quần chúng, đặc biệt không thể nghe những ý kiến trái ngược.

29. **Thiên hạ ô nha nhất bàn hắc:** Trên đời này quạ nào chẳng màu đen.

cụm từ mà ĐCSTQ thường dùng để tẩy não người dân. “*Tham nhũng, quốc gia nào mà không có tham nhũng?*” “*Hàng nhái, ăn cắp ý tưởng, thời kỳ đầu nhằm thúc đẩy kinh tế thì quốc gia nào mà không từng ăn cắp ý tưởng?*” “*Rối loạn tình dục, quốc gia nào mà không có quan chức như vậy?*” “*Mại dâm, có những quốc gia còn là hợp pháp!*” “*Tự do ngôn luận, có quốc gia nào là cho bạn muốn nói gì thì nói đâu? Chẳng phải còn có tội phỉ báng sao?*”

Bởi vì người dân không thấy được sự thật, dưới “*nhất ngôn đường*”, qua một thời gian dài họ dần dần tiếp thụ sự giáo biện vô lý méo mó này, chính là cho rằng những sự loạn lạc đạo đức là không thể làm gì khác, mỗi quốc gia đều không tránh khỏi được việc này. Một khi bình thường hóa, hợp lý hóa tà ác và sự suy đồi đạo đức, sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội để sửa sai tiến bộ. Xã hội Trung Quốc mỗi năm đều hô hào về “*khủng hoảng niềm tin*”, nhưng tại sao càng ngày càng khủng hoảng? Đây chính là nguyên nhân.

ĐCSTQ còn thường mượn lời rằng giải quyết bất cứ việc xấu nào đều “*cần một quá trình*”, lừa dối rằng sự việc nào rồi cũng sẽ dần dần tốt lên. Năm đó rất nhiều quan chức cao cấp của ĐCSTQ phản đối Giang Trạch Dân bức hại Pháp Luân Công, nói rằng Pháp Luân Công đề cao đạo đức con người, ổn định xã hội, nhưng Giang áp chế tất cả và nói: “*Kinh tế phát triển mạnh lên, thì đạo đức tự nhiên cũng tốt lên.*” Chúng ta hãy quay đầu lại nhìn xem, trong “*biến dục vọng*” phát triển kinh tế thì đạo đức suy đồi còn nhanh hơn. Cái “*quá trình này*” mà ĐCSTQ nói, chính là quá trình dùng tà thuyết oai lý để hợp lý hóa, bình thường hóa tà ác đó, chỉ có thể khiến tà ác trở thành càng ngày càng tà ác.

Chỉ biến những thứ phản bình thường thành bình thường vẫn chưa đủ, sự tẩy não dư luận của ĐCSTQ còn khiến những thứ bình thường làm thành phản bình thường. Tốt đem nói thành xấu, thiện nói thành ác, triệt để đạt được mục đích chính là nghịch đảo tiêu chuẩn thiện ác.

Đây chính là bốn cơ chế lớn của nguyên lý hoạt động cơ bản của “*bộ máy khuếch trương*” của ĐCSTQ. Đầu tiên là khiến đạo đức trở nên thấp kém, khiến vùng đất Trung Quốc này trở thành nơi tụ hợp, là thùng rác của nhân loại về đạo đức bại hoại; sau đó ĐCSTQ phóng đại hiệu ứng đạo đức bại hoại này, những hành vi biến dị bại hoại chỉ cần không ảnh hưởng đến sự lãnh đạo của đảng thì đảng đều chỉ dọa rồi cho qua, hơn nữa còn thúc đẩy; lại cộng thêm vật chất bại hoại, chúng thúc đẩy lẫn nhau, khiến người tà càng tà, người ác càng ác, không ngừng phá vỡ ranh giới cuối cùng của đạo đức, phóng đại cường độ suy đồi đạo đức, đây cũng chính là thể hiện cụ thể việc hủy diệt đạo đức nhân loại của tà linh cộng sản; cuối cùng là lợi dụng tà thuyết oai lý hợp lý hóa những việc tà ác, bình thường hóa, đồng thời đem biến điều bình thường thành phản bình thường, thậm chí biến thành yêu ma.

2. ĐCSTQ biến người ta thành không còn là người

ĐCSTQ không ngừng tẩy não và lừa dối, bại hoại và biến dị, khiến những người trẻ tuổi hiện nay không có văn hóa, không giảng đạo đức, có những người không khác gì sói đội lột người.

Bắt đầu từ năm 2004, Trung Quốc Đại lục lưu hành “*văn hóa lang sói*”, từ tiểu thuyết, phim ảnh đến sổ tay đào tạo công ty, tất cả đều sùng bái “*văn hóa lang sói*”. Người sùng bái cổ xúy sói tính hoang dã, tàn bạo, tham lam, bạo ngược, vận dụng vào trong công việc, gọi là “*tinh thần chiến đấu*”. Nhiều người cho rằng đây là văn hóa “*tiên tiến*” trong cạnh tranh sinh tồn để giành chiến thắng. Nói cách khác, họ cho rằng con người không cần quan niệm đạo đức, trong cạnh tranh không từ thủ đoạn nào để chiến thắng mới là tiêu chuẩn để hành xử giữa con người với nhau. Có câu nói quen thuộc: “*Độc như rắn rết bò cạp, ác như lang sói*”, rắn, bọ cạp, sói đều không có tình thân, thậm chí có thể cắn xé,

nước cả cha mẹ chúng. Hiện nay rất nhiều thanh niên không có chút quan niệm truyền thống nào, hành động không có giới hạn, ở nhà thì coi mình là nhất, tại nơi công cộng thì đánh chửi cha mẹ, hơn nữa coi cha mẹ như kẻ thù, một khi không hợp ý mình thì ra tay đánh đập tàn nhẫn, dạng người như vậy thì gọi chúng là “*lũ sói con*”, thật chính xác lắm thay.

2.1. Tư tưởng

(1) Không biết gì về văn hóa truyền thống, trống rỗng về đạo đức

Sau khi thành lập chính quyền, ĐCSTQ đã truyền bá lịch sử sai lệch cho mấy đời người Trung Quốc, dùng vô Thần luận và triết học đấu tranh để tẩy não, khiến cho rất nhiều người Trung Quốc ngày nay không biết gì về văn hóa truyền thống, bởi vậy dẫn đến việc giá trị truyền thống trong lòng người bị phá vỡ, đạo đức trống rỗng.

Rất nhiều người khi vừa nói đến lịch sử thượng cổ, viễn cổ của Trung Quốc, trong tâm lập tức nghĩ đến “*mê tín*”. Lọt tai hơn một chút thì nói thành “*người viễn cổ xuất phát từ nhận thức đối với hiện tượng tự nhiên và nguyện vọng tốt đẹp chinh phục tự nhiên*” mà sáng tạo ra “*Thần thoại*”. Cứ như vậy, như câu chuyện Đại Vũ trị thủy từ xưa đến nay trong lịch sử Trung Quốc bị biến thành “*truyện tưởng tượng thần kỳ*”. Nói đến các vị đế vương thời cổ đại, trong lòng họ liền nghĩ đến “*chuyên chế phong kiến*”, có quyền lực tuyệt đối “*vô pháp vô thiên*” giống như ĐCSTQ. Họ không biết rằng “*Thiên tử*” trong văn hóa Thần truyền được coi là “*con trời*”, cần tự thực hành đạo đức, thuận với trời đất. Nếu không, trời cao sẽ trừng phạt ông ta, an bài một người có đức hạnh hơn tới thay thế. Dựa theo đó, người dân có thể theo “*Thiên lý*” mà phê bình đế vương. Xưng hô “*Thiên tử*” cũng không phải là coi đế vương cao bằng trời, chính là muốn nhấn mạnh quyền lực kia là Thần trao cho và cũng chịu ước chế của Thần.

Truyền thống Trung Hoa coi “*cung kính, lương thiện, ôn hòa, tiết kiệm*” là mỹ đức. Người ngày nay coi đấu tranh, thù hận là “*cao thượng*”, thậm chí cho rằng người Trung Quốc từ xưa đến nay đều là “*đấu với trời, đấu với đất*”, bình thường vì một chút chuyện nhỏ mà đánh nhau vỡ đầu chảy máu, đã trở thành “*Thiên kinh địa nghĩa*”. Trên thực tế dựa vào lễ tôn kính Thần, dùng sự cung kính đối đãi với người mới là “*Thiên kinh địa nghĩa*” chân chính. Tới Nhật Bản du lịch, rất nhiều người Trung Quốc kinh ngạc về thái độ lịch thiệp khiêm tốn giữa người với người. Kỳ thực đây chính là truyền thống Trung Hoa bị ĐCSTQ tại quê nhà phá hoại nhưng lại được Nhật Bản bảo tồn cho đến hôm nay.

(2) Con người đối với nhau như lang sói, làm ra đủ loại chuyện xấu

Người Trung Quốc từ nhỏ đã bị rót vào đầu triết học đấu tranh vô Thần luận và mệnh ăn hiếp yếu, tận mắt chứng kiến sự bạo ngược vô đạo và ngang ngược vô lý của chính quyền ĐCSTQ. Sau khi lớn lên tất sẽ sùng bái vũ lực, tư tưởng và hành vi chứa đầy sự thô bạo và công kích. Các trang web tin tức của Trung Quốc Đại lục hằng ngày có không ít những câu chuyện nhìn thấy mà kinh tâm như thế này: giết cả nhà, giết cha (mẹ), giết vợ, đầu độc, gây nổ, chém người, giáo viên nhà trẻ hành hạ các cháu bé một cách vô nhân tính, côn đồ đến nhà trẻ đại khai sát giới, cưỡng hiếp bé gái; cưỡng chế dỡ bỏ nhà, nhân viên trị an đô thị đánh người, đều không phải là trường hợp gì cá biệt.

Trong năm 2004, ĐCSTQ ủy thác cho trang web sina.com tiến hành một cuộc khảo sát trực tuyến quy mô lớn về câu hỏi “*Trong chiến tranh thì có nên nổ súng vào phụ nữ và trẻ em hay không?*”. Trong hơn 3 vạn thanh niên thì có hơn 82,6% số người trả lời là có. Sau nhiều vụ tấn công khủng bố bao gồm cả vụ “*11 tháng 9 [ở Mỹ]*”, đều có rất nhiều dân mạng Trung Quốc hoan hô chúc mừng. Máu lạnh tàn nhẫn như vậy thực sự khiến cho người ta không rét mà run.

Năm 2011, sinh viên Học viện Âm nhạc Tây An - Dược Gia Hâm lái xe đâm phải một phụ nữ đi xe đạp điện, Dược Gia Hâm xuống xe xem xét, phát hiện ra người phụ nữ bị đâm ngã trên mặt đất đang ghi lại biển số xe của anh. Dược Gia Hâm quay trở lại trong xe lấy ra con dao găm mang theo, đâm xối xả 6 nhát dao vào người phụ nữ kia, giết chết người đó. Người học khóa sau của Dược Gia Hâm là Lý Mỗ đăng trên mạng Internet: *“Nếu tôi là anh ấy thì tôi cũng đâm... sao lại không nghĩ đến người khác, lại không biết xấu hổ mà đi ghi biển số xe?”* Thù máu lạnh tàn khốc kia thật khiến người ta phẫn nộ.

Năm 2013, Lâm Sâm Hạo, một nghiên cứu sinh thạc sỹ năm 2010 ở Viện y học Thượng Hải thuộc Đại học Phục Đán vì chuyện vặt mà phát sinh mâu thuẫn với Hoàng Dương, người ngủ cùng phòng. Lâm Sâm Hạo đem chất hóa học kịch độc lấy từ phòng thí nghiệm bỏ vào trong ấm đun nước. Hoàng Dương sau khi uống nước đã tử vong.

Tháng 7 năm 2013, ở gần một trạm xe buýt quận Đại Hưng thành phố Bắc Kinh, chỉ vì tranh chấp chỗ đỗ xe mà một người đàn ông lôi đứa bé 2 tuổi của đối phương từ trong xe lôi ra, giơ qua đầu và ném xuống đất. Bé gái được đưa đi cấp cứu không qua khỏi và tử vong. *“Sự việc ném chết bé gái 2 tuổi trên đường phố Bắc Kinh”* khiến xã hội chấn động.

Trong sinh hoạt thường ngày, vì một chút việc vặt mà đánh đập tàn nhẫn đã trở thành tình trạng phổ biến. Người lớn tuổi không thể giải thích được: Người Trung Quốc rất cuộc làm sao vậy? Tra xét căn nguyên, đây chính là vì đảng cộng sản tôn sùng bạo lực đã lấy nhân tố “hận” đưa vào trong máu người Trung Quốc.

(3) Con người lừa dối lẫn nhau

“Khủng hoảng niềm tin” có lẽ là chủ đề đạo đức được người Trung Quốc chú ý đến nhất. Bởi vì *“khủng hoảng niềm tin”* trực tiếp làm tổn hại tới lợi ích thiết thân của mỗi cá nhân trong xã

hội. Từ “thuốc lá giả”, “rượu giả”, “hóa đơn giả”, lợi dụng quyền chức buôn bán của công của những năm 80, người Trung Quốc bắt đầu kêu gọi “thành tín”, kêu gọi chống làm giả. Đến đầu thiên niên kỷ này thì lừa dối đã sớm len lỏi vào mọi phương diện của sinh hoạt xã hội, “khủng hoảng niềm tin” khiến cuộc sống từng bước sa vào ngõ cụt, khiến cho người Trung Quốc mệt mỏi cả tâm lẫn thân.

Đến hôm nay, hiện tượng hàng giả chất lượng kém phổ biến tràn lan: từ thực phẩm tới nhà ở, từ hàng hóa đến sửa chữa, đến khám bệnh cầu thầy thuốc, tới cho thuê vợ chưa cưới hoặc chồng chưa cưới để ra mắt cha mẹ, không chỗ nào là không có khủng hoảng niềm tin. Người Trung Quốc ngày nay [sống] thật không dễ dàng, mua rau mua thịt cần có đầy đủ năng lực phân biệt có độc hay không, mua nhà cần phải trở thành chuyên gia phân biệt chất lượng nhà ở, tiêm vắc-xin cho trẻ nhỏ cần có khả năng phân biệt vắc-xin thật giả, thậm chí quyên tiền cho hội chữ thập đỏ đến các loại đơn vị từ thiện cũng cần có khả năng đánh giá tính chân thực của đơn vị đó.

Thuốc ngừa thai con cua, trứng gà giả, thuốc tăng độ nạc, phẩm màu đỏ, bao con nhộng độc, sữa bột độc, luận văn giả... tất cả những thứ sao chép làm giả của các ngành nghề hiện nay được gọi là “hàng nhái”, người ta nhìn mãi đã thành quen mắt. Do lượng lớn thuốc trừ sâu, thuốc kích thích, thuốc diệt cỏ, thuốc sát trùng, thuốc tăng trưởng, thuốc bảo quản, v.v.. còn sót lại nơi các loại thực phẩm độc hại, giả mạo, kém [chất lượng] mà dẫn đến các hiện tượng nam giới bị nữ tính hóa, rối loạn chức năng sinh sản, nữ giới bị rối loạn chức năng sinh lý, khả năng sinh sản thấp, trẻ nhỏ bị dậy thì sớm, trẻ sơ sinh dị dạng bất thường... trở thành vấn đề xã hội càng ngày càng nghiêm trọng. Chuyên gia y học nổi tiếng ở Trung Quốc khẳng định, trong vài thập niên tới thì nam giới Trung Quốc sẽ không còn khả năng sinh sản.

Đối với “khủng hoảng niềm tin”, có người đề xuất, mấu chốt

vẫn là sự thành tín của chính phủ. Điều này cũng không sai, “*thượng bất chính, hạ tắc loạn*” mà. Nhưng đảng cộng sản có thể thành tín sao? Yêu cầu tham quan từ bỏ mua bán chức tước tiền bạc chẳng? Hủy bỏ phong tỏa mạng lưới Internet để cho mọi người đọc quyển sách này liễu giải chân tướng chẳng? Thừa nhận đảng đã làm giả lịch sử chẳng? Điều này cũng không khác gì bảo hổ tự lột da.

Có người đề xuất, cần tăng cường pháp chế, để những người làm giả chịu trừng phạt nghiêm khắc không dám làm giả nữa. Nhưng vấn đề là ai sẽ đến giám sát, chấp hành pháp luật? Ai sẽ giám sát nhân viên tư pháp chấp pháp? Ai có thể bảo đảm sự liêm khiết của quan chức Cục Giám sát?

Cuối cùng, cũng có người kêu gọi quay về văn hóa truyền thống. ĐCSTQ cũng đang giảng giáo dục văn hóa truyền thống. Nhưng lấy cơ sở vô Thần luận mà giảng về văn hóa truyền thống và việc để ĐCSTQ [kẻ] đã phá hoại đạo đức đi thuyết giáo thì có gì khác nhau? Bảo cho người ta về các lời của Khổng Tử, các lời dạy trong thư, người ta sẽ kiên trì thành tín sao?

Lấy ví dụ, khi toàn bộ ngành công nghiệp bổ sung Melamine vào các sản phẩm sữa mà không phải gánh chịu bất kỳ trách nhiệm nào, thì các công ty muốn buôn bán làm ăn chân chính sẽ đối mặt với việc không cạnh tranh được về giá thành mà bị đào thải. Lúc này thách thức mà mọi người phải đối mặt chính là, lựa chọn việc dù có lỗ cũng vẫn phải kiên trì thành tín hay là thuận theo dòng chảy kiếm tiền?

Đối diện với xã hội mà những người tốt một cách đường hoàng phải chịu thiệt, cái gọi là “*văn hóa truyền thống*” của đảng vốn bị ĐCSTQ tước đoạt nội hàm Thần tính, không đưa ra được lý do nào để con người kiên trì thành tín.

Trên thực tế, nếu như chúng ta tìm lại được nội hàm của văn hóa thần truyền bị ĐCSTQ tước đoạt, thì vấn đề này sẽ rất đơn giản. Đối với những người trong tâm luôn tin rằng “*trên đầu ba*

thước có Thần linh”, làm người tốt một cách thực chất, thành thật kiên tín là cơ sở căn bản để làm người mà Thiên thưởng giao phó. Ví như quá khứ trong các đền miếu rất dễ bắt gặp các câu như: *“Bạn lừa tôi nhưng tôi không lừa bạn; người phụ người nhưng trời sao có thể phụ người.”* Tuy rằng không phải ai cũng đều thản đẳng như vậy, trong xã hội truyền thống cũng là vừa có quân tử vừa có tiểu nhân, nhưng trong xã hội mà *“người hại ta, ta hại người”* như ngày nay, chỉ cần có một bộ phận người cam tâm tình nguyện chịu thiệt, kiên trì đạo đức lễ nghĩa, thì lập tức có thể khơi dậy sự thiện lương của nhiều người hơn nữa.

“Khủng hoảng thành tín” của Trung Quốc, đã được hô hào cảnh báo trong dân gian từ những năm 80, đến đại hội thiên niên kỷ, báo cáo của chính phủ tập trung đề xuất xây dựng một xã hội thành tín, đến nay các ngành xã hội học, tâm lý học, pháp luật học, v.v.. cùng các lĩnh vực khác đều đang nghiên cứu. Trong mấy chục năm qua, niềm tin ngược lại càng ngày càng khủng hoảng, tất nhiên đây không phải là một vấn đề đơn giản trong *“phát triển”*.

Do người Trung Quốc bị đảng cộng sản nhồi nhét bằng giáo dục về đấu tranh và lừa dối, khiến quần thể rộng lớn nhân dân trong tâm luôn phong bế, bảo vệ bản thân. Họ rất khó tin tưởng người khác, tạo thành một loại tâm thái kỳ dị đề phòng người khác, cho rằng thế giới rất nguy hiểm, giữa người với nhau đều là giả dối lừa lọc. *“Kháo sơn sơn đảo”* ^[30] bị con người cho là chân lý, *“Kiến nhân thuyết nhân thoại, kiến quỷ thuyết quỷ thoại”* ^[31] trở thành bình thường trong xã hội, con người xử lý quan hệ đã biến dạng giữa người với người một cách rất khổ rất mệt, không cách nào tự vực dậy, con người bị sóng cuốn theo dòng, khiến xã hội trở nên càng tồi tệ xấu xa hơn.

30. **Kháo sơn sơn đảo**: dựa vào núi thì núi đổ, ý nói rằng không thể dựa dẫm tin tưởng người khác.

31. **Kiến nhân thuyết nhân thoại, kiến quỷ thuyết quỷ thoại**: gặp người thì dùng lời của người để nói chuyện, gặp quỷ thì dùng lời của quỷ để nói chuyện, ý nói rằng dựa theo tình huống mà nói chuyện, không nói lời chân thật

Sau mấy chục năm kêu gọi không ngừng, vấn đề niềm tin vẫn không ngừng khủng hoảng, là do giá trị truyền thống bị ĐCSTQ làm điên đảo, là giá trị quan *“Im lặng phát đại tài”* mà ĐCSTQ cổ xúy, là do con người ta không tin tưởng lẫn nhau, vạch trần lẫn nhau trong cái đấu tranh quần chúng do ĐCSTQ khơi lên. Khi người ta giải quyết vấn đề, phát hiện tất cả nỗ lực khi gặp phải ĐCSTQ đều trở thành vấn đề khó khăn không cách nào giải quyết được, bởi vì vấn đề là do ĐCSTQ tạo ra.

(4) Vượt xa mức độ “chỉ vì lợi”

Những năm gần đây, liên quan đến hàng loạt báo cáo về *“Huyền phú nữ”*^[32], *“Bái kim nữ”*^[33] khiến xã hội liên tục bàn tán sôi động không ngừng. Một số phụ nữ trẻ, thông qua các phương tiện truyền thông trực tuyến, cao giọng khoe khoang thân thể, tiền bạc, thủ đoạn, biệt thự, xe sang, túi hàng hiệu, đồng hồ, trang sức, v.v.. Trong một chương trình hẹn hò nào đó, có một vị khách mời nam có sở thích đi xe đạp nhưng thất nghiệp hỏi một người mẫu: *“Bạn có thích cùng tôi đi xe đạp dạo phố không?”* Người phụ nữ buột miệng đáp: *“Tôi thà khóc trong chiếc BMW, chứ không muốn ngồi sau chiếc xe đạp mà vui vẻ.”* Một số người còn nói trắng ra với khẩu hiệu *“Hãy để vật chất đến càng mãnh liệt hơn nữa”*.

Những người ngang nhiên sùng bái chủ nghĩa kim tiền này dẫn khởi xôn xao trong dư luận, cũng khiến cho rất nhiều người ngưỡng mộ. Đây chính là bệnh trạng của xã hội, là đặc điểm chủ yếu khi mà các giá trị quan bị điên đảo, đây là biến thể dưới điều kiện lịch sử mới của văn hóa đảng của ĐCSTQ. Từ ông tổ chủ nghĩa duy vật của đảng cộng sản đến việc sùng bái kim tiền ngang nhiên hiện nay, thực tế cách nhau chỉ một bước.

(5) Thời đại biến đổi thành xấu xa

Gu thẩm mỹ và thước đo đạo đức của con người có quan

32. **Huyền phú nữ**: phụ nữ khoe khoang tiền bạc.

33. **Bái kim nữ**: phụ nữ sùng bái kim tiền.

hệ mật thiết với nhau. Nhân loại chính thường là thưởng thức chủng loại nghệ thuật tốt đẹp, thuần chính, thiện lương, quang minh. Khi đạo đức con người bị tuột dốc nghiêm trọng, người ta sẽ bắt đầu yêu thích những thứ xấu xa, thậm chí coi những thứ xấu xa là nghệ thuật mà ca tụng. Cái được gọi là nghệ thuật này ngược lại sẽ kéo đạo đức của con người hạ xuống thêm một bước nữa, cuối cùng khiến người ta không còn giống con người nữa.

Xã hội Trung Quốc trong khoảng hai, ba chục năm gần đây, thối phồng những thứ thấp kém thành thời thượng, coi những thứ xấu ác là nghệ thuật. Trung Quốc có một vị được gọi là nghệ thuật gia ăn thịt xác trẻ con, thân thể trần truồng thoa mật ong khắp người rồi ngồi trong nhà vệ sinh để thu hút ruồi nhặng được gọi là “nghệ thuật hành động”. Rất nhiều người kêu than rằng Trung Quốc đã tiến nhập vào thời đại xấu xa!

Đồ chơi của trẻ em trước kia, người ta đều thích thứ đẹp để ưa nhìn. Đồ chơi ngày nay càng xấu càng quái dị thì bán được càng nhanh.

Một số người nổi tiếng trên Internet vì để giành được vị trí vượt trội mà lấy xấu làm đẹp. Họ dựa vào ngôn luận và hành vi nhiễu loạn lòng người, phá vỡ ranh giới cái xấu đẹp trong nhận thức của con người, không cho cái xấu là nhục nhã, ngược lại cho là quang vinh. Rất nhiều thanh niên thậm chí còn hâm mộ hiện tượng “*nhất cử thành danh*”^[34] của họ.

Còn có điều khó chấp nhận hơn nữa là, tại nhiều thành thị ở Trung Quốc, xuất hiện nhiều nhà hàng lấy nhà vệ sinh làm chủ đạo, sửa sang nhà hàng theo phong cách nhà vệ sinh, dùng dụng cụ giống bồn đi tiểu để đựng đồ ăn, hơn nữa còn bán kem hình dáng giống bãi đại tiện. Nghe nói khách hàng đa số là thanh niên.

2.2. Ngôn ngữ

34. **Nhất cử thành danh:** chỉ qua một hành động mà trở nên nổi tiếng.

(1) Ngôn ngữ của đảng giống như xác chết

“*Giải thể văn hóa đảng*” – một cuốn sách đã từng phân tích một cách có hệ thống tình huống ngôn ngữ đảng tràn lan dưới sự cai trị của ĐCSTQ. Ví như gọi nhau là “*đồng chí*”, còn có từ ngữ điển hình dập khuôn văn phong đảng, chịu nhận sự vận chuyển thời gian dài của trường vật chất ma tính văn hóa đảng, ví dụ như:

- a. “*Tinh thần hội nghị, đường lối, nhận thức, báo cáo tư tưởng*” – thủ đoạn khống chế tinh thần của tà giáo ĐCSTQ;
- b. “*Lãnh đạo, đơn vị, tổ chức, hồ sơ, thẩm tra chính trị, hộ khẩu*” – hình thức tổ chức giám sát nghiêm mật;
- c. “*Tuyên truyền, quán triệt, chấp hành, kêu gọi, chiến sĩ thi đua, cấp trên, đại biểu, ủy ban*” – kết cấu tổ chức nhiều tầng cấp;
- d. “*Phấn đấu, tự kiểm điểm, đấu tranh, phê bình và tự phê bình*” – phiên động đấu tranh để nạp điện cho “*đảng*”.

Từ nhà trẻ đến tiểu học, trung học, đại học, ngay từ nhỏ người Trung Quốc đã thấm nhuần ngôn ngữ đảng. Học sinh tiểu học làm văn cần phải viết “*Khẩn trương đồ vĩnh viễn đi theo đảng*” “*Tôi yêu đảng XX*” “*Nghe theo đảng, đi theo đảng*”, một mạch cho đến khi trưởng thành rồi vẫn còn phải viết báo cáo thu hoạch sau khi học tập “*Đại XX*”^[35]. Đi qua các ngõ nhỏ phố lớn tại Trung Quốc, suốt từ thời Diên An đến “*tiến nhập thời đại mới*”, các bài nhạc đỏ của các thời đại vẫn có mặt ở khắp nơi.

Có thể có người không đồng ý, cảm thấy thời đại thay đổi rồi, hiện tại người ta có dùng những ngôn từ này thì cũng sẽ không thật sự tin tưởng nữa. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ: Ngay cả khi không thật sự tin, tuyệt đại đa số vẫn đang sử dụng những từ ngữ này! Điều này chỉ ra rằng: Ngôn ngữ đảng đang là phụ thể trên ngôn ngữ dân tộc, giống như một khối u ác tính, càng ngày càng to, thể sinh mệnh bị phụ thể [bám lên ấy] thậm chí ngược

35. **Đại XX**: ý nói Đại hội thứ bao nhiêu của ĐCSTQ.

lại còn lệ thuộc vào cái khối u này, càng không có khả năng cắt bỏ nó hoàn toàn.

(2) Mở miệng là nói dối

Làm người lấy sự chân thành làm gốc. Đảng cộng sản dựa vào bạo lực và dối trá để duy trì thống trị, nói dối là tổ chất tất yếu và kỹ năng của quan chức ĐCSTQ. Sau cuộc thăm sát Lục Tứ, người phát ngôn tin tức đối diện với câu hỏi của các ký giả trong và ngoài nước, mặt không biến sắc, bình thản đáp: *“Không có người nào chết ở quảng trường Thiên An Môn cả.”* Mười mấy năm sau, khi ĐCSTQ tận lực quốc gia bức hại Pháp Luân Công, vị phát ngôn viên kia lại nói lớn không chút xấu hổ: *“Tình hình nhân quyền của Trung Quốc đang ở vào thời kỳ tốt nhất trong lịch sử.”*

Trẻ em từ nhỏ đã được dạy nói dối, các bài học chính trị, bài học lịch sử, bài tập ngữ văn đầy những lời nói dối, khi làm bài kiểm tra tuyệt đối không cho phép nói khác đi. Sau khi những đứa trẻ này trưởng thành, mở miệng liền nói dối mà không hề có cảm giác tội lỗi. Từ người phát ngôn tin tức của chính phủ tới các chương trình *“phát thanh tin tức”*, *“phỏng vấn tiêu điểm”* của cơ quan truyền thông, từ báo cáo của các cấp quan chức đảng tới nghiên cứu học thuật về văn học lịch sử, từ lĩnh vực công cộng đến sinh hoạt gia đình, xã hội Trung Quốc ngập tràn vô số lời dối trá. *“Nhân dân nhật báo chỉ có [thông tin] ngày tháng là thật, còn lại đều là giả.”* Đây đều là nhận thức của mấy chục năm trước. Trung Quốc đã trở thành một quốc gia nói dối chính cống. Người dám nói lời thật việc thật vô cùng hiếm, bị cho là khác người, thậm chí bị tấn công hội đồng. Đây là một trong những hậu quả xấu trực tiếp do ĐCSTQ làm bại hoại toàn diện đạo đức xã hội gây ra.

(3) Phổ biến ngôn từ lưu manh

Trung Quốc cổ đại có thể là quốc gia có trình độ văn hóa giáo dục quan viên cao nhất trong lịch sử thế giới. Từ thời Hán,

Trung Quốc đã bắt đầu có chế độ tuyển chọn quan viên tương đối hoàn thiện. Bắt đầu từ nhà Tùy kéo dài một mạch đến chế độ khoa cử cuối nhà Thanh, đã tuyển chọn được một lượng lớn nhân tài ưu tú tham gia vào triều chính, phụ giúp hoàng đế quản lý đất nước. Từ việc xem các câu chuyện chính sử được truyền lại và các loại tư liệu lịch sử, có thể thấy trình độ văn minh chính trị và xã hội của Trung Quốc cổ đại khiến người hiện đại kinh ngạc mãi không thôi. Giáo dục thơ ca ôn nhu đôn hậu, lời giáo huấn "*ôn [hòa], lương [thiện], cung [kính], [cần] kiệm*" của người xưa, đều khiến người xưa nói chuyện bình hòa, khoan hậu, khiêm nhường, lễ phép; từ ngữ lưu manh chưa bao giờ được đăng tải đường hoàng nơi thanh lịch.

Tới thời đảng cộng sản thì tất cả những điều này đã triệt để khác biệt rồi. Khi khởi nghiệp thì ĐCSTQ chính là vô sản lưu manh, lời nói lưu manh của thủ lĩnh ĐCSTQ được đường hoàng đưa vào trong văn kiện, báo chí, văn tập thậm chí cả thơ ca, trở thành đối tượng mà dân chúng noi theo. "*Lý luận chủ nghĩa Marx, đủ thứ rối rắm, xét cho cùng chỉ là một câu: Tạo phản có lý.*" "*Vì thắng lợi của cách mạng thế giới, chúng ta chuẩn bị hy sinh 300 triệu người Trung Quốc.*" "*Bên trên đánh rắm không hoàn toàn là thom, ở đây cũng có đối lập, có thom cũng có thối, nhất định phải gửi một cái.*" Sau này, mỗi đời lãnh tụ đảng cộng sản lại bắt chước làm theo, buông lời dọa nạt, nói oai lý. Ví dụ câu nói "*Học sinh con nít không nghe lời, một cái súng máy là có thể giải quyết xong*" của Đặng Tiểu Bình, hay như lời của Giang Trạch Dân "*Im lặng phát đại tài*", "*Bôi nhọ thanh danh, vắt kiệt tài chính, hủy hoại thân thể*" nhằm vào học viên Pháp Luân Công, không kể nội dung hay phương thức biểu đạt, đều vô cùng tà ác. Trên làm dưới theo, khí thế hung ác quét sạch toàn xã hội.

(4) Lời lẽ thô tục phô thiên cái địa

Sự sa đọa của ĐCSTQ không có giới hạn, sự sa đọa mà ĐCSTQ gây ra cho người Trung Quốc cũng không có biên giới. Hiện tại

rất nhiều người Trung Quốc trống rỗng, đồi bại, buộc lòng dựa vào việc mắng chửi người để duy trì tâm lý cân bằng, dùng lời lẽ thô tục để hạ những phần uất trong lòng, dùng sự sỉ nhục bản thân để biểu hiện ra cảm giác tồn tại thấp kém. Tình cảnh vài vạn người cùng lúc hô lớn những lời thóa mạ đã trở thành hoàn cảnh thông thường ở trên khán đài sân bóng đá ở Trung Quốc. Các loại từ ngữ sỉ nhục bản thân đã trở thành từ ngữ thông dụng, được dân mạng sử dụng hằng ngày rất nhiều.

Trên mạng Internet tiếng Trung tràn ngập các loại từ ngữ thô tục khó có thể trích dẫn. Trong đời sống thực tế, thậm chí một thiếu nữ cũng có thể nói tục trước mặt mọi người không một chút kiêng kỵ. Người sử dụng ngôn từ thô tục như vậy, thế giới tinh thần của họ dơ bẩn và hoang tàn biết bao!

2.3. Hành vi thấp kém

Trung Quốc được biết đến là một đất nước lễ nghi. Triều Tiên Tần, trong «Tam Lễ» (Chu Lễ, Nghi Lễ, Lễ Ký) có ghi chép tỉ mỉ về lễ nghi cực kỳ phong phú và ưu mỹ của cổ nhân Trung Quốc, cũng thảo luận về căn nguyên thiên đạo của lễ và triết lý đằng sau lễ. Chúng tinh thần lễ này liên tục kéo dài đến ngay trước khi ĐCSTQ thành lập chính quyền. Có người có lẽ còn nhớ rõ sự nho nhã lễ độ của người cao tuổi được học trước năm 1949. Đáng buồn là, sau vài chục năm thống trị của ĐCSTQ, tất cả những điều này đã bị hủy rồi.

Lễ tất phải có tiết, tiết chính là “*tiết văn*”, tức là “*quy củ*”. Thời xưa trẻ nhỏ học vỡ lòng, đầu tiên được dạy chính là những phép tắc cơ bản trong sinh hoạt như “*vẩy nước quét nhà, đối đáp, tiến thoái*”. Người thời trước thường nói: “*Làm người phải cho ra dáng người*.” Bên trong câu nói đơn giản này bao hàm đạo lý rất thâm sâu. Thần quy định, quy phạm hành vi cho con người, hơn nữa còn truyền thừa nhiều đời thông qua sách cổ, lễ nghi, tập tục, v.v..

Gia quy, gia huấn là bộ phận tổ thành quan trọng của văn

hóa truyền thống Trung Quốc. Gia quy, gia huấn của Trung Quốc kéo dài mấy nghìn năm, nói lên rằng sự tồn tại của nó xác thực vốn có ý nghĩa trọng yếu đối với gia đình và xã hội. Thời Tam quốc có «Giới Tử Thư» của Gia Cát Lượng, «Giới Hoàng Chức» của Đường Thái Tông, «Đình Huấn Cách Ngôn» của hoàng đế Khang Hy, thời kỳ Nam Bắc triều có «Nhan Thị Gia Huấn» của Nhan Chi Thôi... đều là quy phạm làm người và duy trì sự yên ổn trong gia tộc. Trong việc giáo dục đời sau đều phát huy tác dụng tích cực đối với các phương diện luân lý gia đình, công việc trong gia tộc, tu dưỡng tự thân, đối nhân xử thế, hưng gia lập nghiệp, đền đáp quốc gia... Mãi cho đến trước khi ĐCSTQ cướp chính quyền, dân gian Trung Quốc vẫn còn lưu truyền một số lượng lớn gia quy gia huấn, trở thành cơ sở lập thân xử thế của mọi người, có người đã tổng kết 30 điều gia huấn được lưu truyền rộng rãi. Trong đó bao gồm: *Không được phép xưng hô bất kính với người lớn tuổi; không được phép rung chân; không được phép không gọi tôn xưng hoặc tên mà đã nói chuyện; không được hô hoán ồn ào chỗ đông người; không nói lời bịa đặt; khi ăn cơm phải đợi chủ nhà động đũa trước thì khách mới được động; về nhà cần chào hỏi trưởng bối, v.v..*

Tuy nhìn có vẻ là những hành vi nhỏ bé vụn vặt, nhưng lại vô cùng quan trọng đối với quy phạm hành vi cá nhân, dung hòa quan hệ với mọi người.

Hành vi cử chỉ của con người thể hiện ra sự giáo dục, đức hạnh và sự hiểu biết của người ta. ĐCSTQ phá hoại đạo đức, khiến cho lời nói cử chỉ của con người trở nên tùy tiện, không có quy củ, hành vi hèn hạ, biến rất nhiều người trở thành hạ đẳng.

Người Trung Quốc xưa coi trọng dáng vẻ, khuyên con người “*Trạm như tùng; Tọa như chung; Hành như phong; Ngọa như cung*”.^[36] Người Trung Quốc ngày nay rất nhiều người lưng còng, thế đi dáng đứng hình thù kỳ quái, tư thế bất nhã, khí chất không

36. Đứng thẳng như cây tùng; Ngồi vững vàng như chuông; Đi khỏe khoắn, nhanh nhẹn như gió; Ngủ như cây cung, ý chỉ nằm nghiêng người, tốt nhất là nghiêng sang phải.

tốt.

Trên quốc tế, hành vi của du khách Trung Quốc thường khiến người ta phải để ý. Họ lớn tiếng làm ồn, hút thuốc tại thắng cảnh du lịch, tùy ý khắc nhổ, chen ngang, trèo lên danh lam thắng cảnh. Lượng du khách Trung Quốc tăng nhanh nhưng lại không coi trọng văn minh, khiến người Thụy Sĩ cảm thấy “*bị áp lực*”, có du khách phàn nàn về việc người Trung Quốc tùy tiện khắc nhổ trên xe và nhổ cả lên giày của du khách khác. Để giải quyết vấn đề này, người Thụy Sĩ đã mở thêm một chuyến xe riêng cho người Trung Quốc.

Tệ hơn nữa, năm 2015, một phụ nữ Trung Quốc đã cho con đi đại tiện ngay trước mặt tiền cửa hàng thời trang nổi tiếng Burberry tại Anh. Ngày 02 tháng 08 năm 2016, trong đoàn du khách Trung Quốc đi tham quan St.Petersburg, có một người mẹ vì con muốn đi vệ sinh, đã để cháu đi tiểu ngay trên sàn gỗ cứng lịch sử của cung điện Nga Ekaterina Palace. Sự kiện này đã gây sốc cho tất cả nhân viên làm việc tại cung điện Ekaterina, từ người quản lý đến nhân viên phục vụ nói chung đều chạy nhanh tới hiện trường để xem xét và xử lý. Nhân viên làm việc ở đây nói rằng đây là lần đầu tiên trong lịch sử phát sinh sự việc kiểu này.

Tổ chất của người Trung Quốc thực sự kém như vậy sao? Kỳ thực không phải là từ xưa đã như vậy. Tổ chất của người Trung Quốc thấp kém như hiện nay là kết quả của hàng thập kỷ phá hoại văn hóa truyền thống của đảng cộng sản.

2.4. Người giống quái vật, không giống người

Tướng do tâm sinh, sự thay đổi của nhân tâm sẽ ảnh hưởng tới ngoại hình và biểu cảm bên ngoài của người ta. Dưới sự tàn phá và biến dị của ĐCSTQ, người Trung Quốc không chỉ có tâm hồn trở nên nghèo nàn, thô tháo, mà cả ngoại hình lẫn biểu cảm đều trở nên không giống như trước nữa rồi.

Những năm gần đây ở xã hội có lưu hành những bức ảnh thời xưa, người Trung Quốc hiện tại bắt đầu hoài niệm về sự

chất phác và thuần chân của tiền nhân. Người trên tấm ảnh chụp vào cuối triều Thanh, trong thời kỳ Dân Quốc có hình tượng và khí chất con người, nam nhân ra dáng nam nhân, nữ nhân ra dáng nữ nhân, có thể thể hiện ra dáng vẻ ưu mỹ và sự tích lũy văn hóa truyền thống của con người. Rất nhiều người xem được những tấm ảnh chụp ông cha của mình vài thập niên trước, đều cảm thán sự thuần tịnh và thiện lương trong ánh mắt của người thời đó.

Bất kể trong tác phẩm điện ảnh truyền thống Đông hay Tây phương, hình tượng nhân vật chính diện đều rất tốt đẹp, để cho người khác hướng đến, cử chỉ hình tượng nhân vật phản diện tương đối tiêu cực, xấu xí và thấp hèn. Con người ở vào thời kỳ trước khi ĐCSTQ thành lập chính quyền là trưởng thành trong văn hóa chính thường, nhân tố chính chiếm đa số, vậy nên ngoại hình và biểu cảm đều tràn đầy chính khí. Diễn viên đóng vai người xấu thường xuyên phải suy ngẫm xem “*biến*” thành xấu như thế nào, vẫn rất khó bắt chước giống. Hiện tại diễn viên ở Trung Quốc Đại lục trưởng thành trên vùng đất bị nhiễm độc tính của văn hóa đảng của ĐCSTQ, ngoại hình và biểu cảm không có đủ nhân tố chính, gian trá vô lại ngang ngược, dáng vẻ lưu manh không đứng đắn, diễn người tốt cần phải học, còn không học giống được; diễn người xấu không cần học, một cách tự nhiên đã diễn rất giống rồi.

Người quá khứ dùng từ “*yêu khí*”, “*ma tính*” để chỉ nghĩa xấu, thuận theo sự gia tăng của nhân tố phụ diện trong xã hội, hiện nay thậm chí có người dùng từ “*có yêu khí*” để ca ngợi diễn viên có khí chất, có tài hoa, có sáng tạo. “*Ma tính*” đã trở thành một hình dung từ chính diện, dùng để hình dung người, sự việc, sự vật cổ quái có nhiều điều thú vị. Thanh niên thường sử dụng câu “*Người này thật là quá ma tính rồi*”, “*tiếng cười ma tính*” v.v.. để biểu đạt sự khen ngợi. “*Có yêu khí*” biến thành tên của một trang web truyện tranh, “*Cục quản lý yêu quái*” trở thành tên của một

bộ phim truyền hình, đoàn làm phim lấy chủ đề “*Có một con yêu quái trong lòng mỗi cá nhân*” để chiêu mộ diễn viên “*có yêu khí*” trên toàn cầu. Từ khía cạnh này thấy rõ, trải qua sự phá hoại văn hóa, quan niệm thẩm mỹ của người ta phát sinh biến đổi lớn như thế nào.

Rất nhiều người Trung Quốc trong xã hội hiện nay có khí chất và hình tượng dung tục, xấu xí, lời thô lếch thếch, giả hoạt bĩ ố, mặc quần áo lòe loẹt, quần áo ngủ ra đường đã trở thành hình thái bình thường của xã hội. Hiện tại rất nhiều đàn ông không có sự cứng cỏi. Nói năng nhỏ nhẹ, ẻo lả, coi đáng người thanh mảnh là đẹp, nhuộm tóc, ánh mắt mờ mờ mịt mịt, động tác ẻo ẹo, nam không ra nam, nữ không ra nữ. Y phục bó chặt, mặc quần cộc, tóc thì cắt giống cái nấp ẩm trà hoặc giống như tổ chim, hoặc là giữ lại một chùm rất lớn như tóc giả treo trên đầu. Nữ giới ăn mặc trung tính, đầu tóc kỳ quái, mặt không có chút biểu cảm, ánh mắt lạnh lẽo, chịu nhận ảnh hưởng của triết học đấu tranh, sự ôn nhu hiền huệ truyền thống bị thay thế bằng cường bạo hung mãnh, càng ngày càng không giống nữ nhân. Ở xã hội thì lưu hành kiểu “*ra vẻ dễ thương*”, “*ra vẻ ngây thơ*”, “*ra vẻ lạnh lùng*”, người trưởng thành thì hành vi lại hướng đến giống như trẻ con, làm nũng, liếc mắt đưa tình ở hoàn cảnh không thích hợp.

Không cần phải so sánh với cổ nhân, chỉ cần so với người của vài chục năm trước thì người dạng này đã ở thấp hơn quá nhiều so với quy phạm về dáng vẻ và hành vi mà Thần quy định cho con người. Hình tượng bên ngoài giống như quái vật, đây còn có phải là người do Thần tạo ra hay không? Thần còn có thể thừa nhận người như thế này là người không? Người như thế này chẳng phải là gặp nguy hiểm hay sao?

3. ĐCSTQ tạo nên một thể giới tàn ác

3.1. Những người già không đáng kính trọng

Khổng Tử viết: “...50 tuổi mà thông hiểu thiên mệnh, 60 tuổi mà tai nghe được những lời bất đồng ý kiến, 70 tuổi mà muốn sao làm vậy nhưng không vượt quá khuôn phép”. Theo truyền thống Trung Quốc, người cao tuổi nhờ có trí huệ và kinh nghiệm, giàu lòng tự trọng và nhân hậu, nên họ là những người được kính trọng nhất trong xã hội.

Hoàng đế Khang Hy thời nhà Thanh từng hai lần mở yến tiệc tại vườn Sướng Xuân và cung Càn Thanh để thiết đãi những đại thần văn võ và các trí sĩ người Mông, Mãn, Hán 65 tuổi trở lên, số lượng lên đến hơn nghìn người. Trong hai lần tiệc rượu ở cung Càn Thanh, Khang Hy và các bậc lão nhân ăn uống tiệc tùng, các hoàng tử, hoàng tôn đứng hầu dự lễ và rót rượu cho các lão nhân. Để kỷ niệm hai lần thịnh hội này, hoàng đế Khang Hy đã làm bài thơ “*Thiên Tấu Yến*” ngay trên bàn tiệc và lệnh cho các đại thần “*làm thơ ghi chép lại sự việc*”.

Ngày nay, rất nhiều hành động của người già thường xuyên khiến người ta ngửa mắt. Những hoạt động gây náo loạn, phản cảm nơi công cộng như “*thể dục đường phố*”, “*chạy bộ giữa đường*” đã không còn là chuyện giật gân nữa. Tháng 6 năm 2017 tại quảng trường Lạc Dương, các bà già tập thể dục đường phố đã tranh giành sân bóng rổ với các thanh niên, họ hùng hổ giơ tay chỉ trích các thiếu niên đang chơi bóng rổ. Những chiêu trò “*đụng độ*” (ăn vạ đòi tiền) cũng muôn hình vạn trạng, người bị hại oan ức, khổ sở mà không biết giải bày ra sao, khiến cho xã hội hiện nay xuất hiện hiện tượng “*thấy người già mà không dám giúp đỡ, thấy trẻ em mà không dám bảo vệ*”. Một người già cố ý lao vào chiếc xe ô tô để đòi bồi thường, lại còn lý lẽ hùng hồn rằng: “*Tôi là người già mà*”, họ cho rằng mình tuổi tác đã cao, làm việc khác thì không làm nổi nên đành phải làm cái việc hèn hạ này để kiếm tiền nuôi bản thân, họ còn cảm thấy lý do này rất chính đáng. Một bà già ở Tây An khi đi trên xe buýt có

một cô gái không chịu nhường ghế, bà bèn ngồi cả cái mông lên người cô gái. Một số nơi thậm chí còn xuất hiện những cảnh tượng không chấp nhận được như các ông già rủ nhau ra ngoài mua dân tập thể.

Có người châm biếm rằng: *“Không phải người già trở nên xấu đi, mà là người xấu đã trở nên già đi.”* Những sự việc như vậy không hề ngẫu nhiên. Mấy thế hệ người sinh ra sau khi ĐCSTQ lên nắm quyền đã dần dần bước vào tuổi già, những năm họ trưởng thành vừa đúng vào thời gian ĐCSTQ phát động hết cuộc vận động này đến cuộc vận động khác. Những người này không những không được kế thừa văn hóa truyền thống mà còn bị nhồi nhét vào đầu học thuyết đấu tranh giai cấp của ĐCSTQ, chữ *“hận”* của tà linh đã ngấm sâu vào tận xương tủy họ. Họ đã tận mắt chứng kiến sự phá phách, cướp bóc trong cuộc Đại cách mạng văn hóa, một số người còn tham gia *“hồng tiểu binh”*, *“hồng vệ binh”*. Những hành động vô văn hóa của họ hiện nay đơn giản là kế tục những mô thức hành vi được ĐCSTQ bồi dưỡng từ khi họ còn trẻ.

3.2. Những đứa trẻ khôn ranh già trước tuổi

Rất nhiều trẻ em ở Trung Quốc do chịu ảnh hưởng mưa dầm thấm lâu của cha mẹ và xã hội nên có biểu hiện già dặn hơn so với tuổi của chúng. Cái gì chúng cũng hiểu, nhưng lại rất gian xảo. Có đứa trẻ nói thẳng rằng: *“Lớn lên cháu sẽ làm quan tham ô.”*

Trong một bộ phim truyền hình có đoạn hội thoại giữa một đứa trẻ với người lớn. Đứa trẻ này là con của nguyên cục trưởng cục phòng chống tham nhũng, dù vẫn còn là học sinh tiểu học, cháu kể rằng môn thể dục của các cháu nếu muốn được vào đội thi đấu đá cầu thì phải sút lút, cháu đã đưa tiền rồi mà cuối cùng vẫn không được vào ngay cả làm dự bị, nên cháu rất tức giận. Bản thân cháu cũng đã biết cách kiếm tiền, nếu các bạn muốn chép bài của cháu, cháu sẽ thu mỗi lần 5 tệ, nếu bạn nào hoàn

cảnh khó khăn thì thu 3 tệ. Cháu còn nhỏ tuổi mà hoàn toàn không ngây thơ, thật thà như những đứa trẻ khác, “*không có tiền thì không làm nổi việc gì, bây giờ đều như vậy cả*”. Đây chỉ là một tình tiết trong phim, tuy nhiên những chi tiết phản ánh mặt đen tối của xã hội này lại rất ít được đưa vào nghệ thuật, giải trí, bởi “*vai diễn chính*” vẫn là ĐCSTQ, trong thực tế những câu chuyện như vậy còn tệ hại hơn.

Một cậu bé 14 tuổi tự quay một video clip và đăng trên mạng, những thứ cậu ta biểu diễn rất hạ lưu, bỉ ổi, nhưng cư dân mạng bình luận cậu ta nhảy rất “*bốc*”. Bất cứ người bình thường nào xem cậu ta “*biểu diễn*” cũng sẽ cảm thấy buồn nôn. 14 tuổi lẽ ra phải là độ tuổi trong sáng, thuần phác, phát triển cơ thể, học hỏi tri thức, vậy mà đứa trẻ này lại bị chà đạp tới mức không ra hình người nữa. Đáng sợ nhất là những thứ biểu diễn hạ lưu như vậy lại được rất nhiều người cổ xúy, khiến người ta không thể nào chấp nhận được. Đạo đức xã hội ngày càng trượt dốc, gần đây trong một chương trình truyền hình trực tiếp ở Trung Quốc có quay trực tiếp cảnh trẻ vị thành niên thoát y. Một học sinh tiểu học tự giới thiệu là sinh năm 2005, đã trả lời phóng viên trên mạng Weixin rằng sở dĩ cô bé quay trực tiếp cảnh thoát y không phải vì tiền mà là vì cảm thấy rất “*thú vị*”, cô bé còn tự hào nói rằng cô ấy có nhiều fan hâm mộ nhất trong lớp.

“*Mười năm trồng cây, trăm năm trồng người*”, ĐCSTQ cổ xúy cho ham muốn hưởng thụ vật chất, tận lực đầu độc thị hiếu xã hội, nó đã tạo nên hàng chục triệu thanh niên như vậy, liệu ai có đủ khả năng để tiêu trừ hậu quả của nó?

3.3. Đạo đức trong quan hệ tính dục sụp đổ

Đạo đức trong quan hệ tính dục dựa trên cơ sở mối quan hệ vợ chồng bình thường, đây là phần quan trọng trong phương thức sinh hoạt mà Thần đã đặt định cho con người. Trong «Trung Dung» viết: “*Quân tử chi đạo, tạo đoan hồ phu phụ, cập kỳ chí dã,*

sát hồ thiên địa." (Đạo của người quân tử bắt đầu từ quan hệ vợ chồng, từ đó mà hiểu rõ chân lý vũ trụ). Sự hỗn loạn trong quan hệ tính dục là lời dự báo cho sự suy vong của quốc gia.

Sự suy vong của đế quốc La Mã, sự sụp đổ của tòa thành cổ Pompeii đều có liên quan chặt chẽ tới sự suy đồi đạo đức giới tính. Trong Kinh thánh ghi chép hai tòa thành Sodom và Gomorrah bị Thượng đế tiêu hủy bởi chúng tràn ngập những chuyện tà dâm. 30 năm trước, ĐCSTQ đã hô hào chủ nghĩa cấm dục trong xã hội, nhưng các cán bộ lãnh đạo cao cấp của ĐCSTQ lại rất dâm loạn, theo dữ liệu, số lượng các cô gái bị Mao Trạch Đông giở trò lên đến hơn 1.000 người.

Sau những năm 1980, ĐCSTQ mặc dù vẫn nắm quyền về chính trị, nhưng trong các lĩnh vực đời sống lại cố ý phóng túng cho dân chúng sống sa đọa. ĐCSTQ biết rất rõ chỉ có biến nhân dân thành những người tự tử, lãnh đạm, tham lam, dâm loạn, họ mới không có hứng thú cũng như không có sức lực mà quan tâm đến các lĩnh vực công cộng, có như vậy ĐCSTQ mới có thể mặc sức tung hoành. Việc quan chức ĐCSTQ các cấp bao bồ nhí, nuôi nhân tình đã không còn là chuyện lạ, người dân bình thường cũng lao theo trào lưu ấy, khiến cho đạo đức tính dục sụp đổ nhanh chóng. Các loại nhà thổ mọc lên như nấm, từ các khu đèn đỏ mọc như rừng. Các tiệm mát xa, rửa chân, cắt tóc, tụ điểm hội họp... cũng trở thành nơi hoạt động mại dâm, toàn thể giới không có quốc gia nào có nhiều khu mại dâm như Trung Quốc. Theo thống kê, số lượng kỹ nữ ở Trung Quốc đã lên đến hơn 20 triệu người, trong đó kỹ nữ chuyên nghiệp có 4 triệu người. Trên các trang mạng của Trung Quốc, thậm chí là các website của chính phủ như Tân hoa xã, Nhân dân Nhật báo tràn ngập những từ ngữ, hình ảnh, video kích thích, kêu gọi, muốn tránh xem cũng không tránh nổi.

Để phản ánh mức độ thối nát trong cuộc sống dâm loạn của các quan chức ĐCSTQ hiện nay, cư dân mạng từng mở một cuộc

thi “*bao bồ nhĩ*” với đối tượng là giới quan chức toàn quốc, họ đã chọn ra 9 giải quán quân, như giải thưởng dành cho người nuôi nhiều nhân tình nhất, giải thưởng cho người có nhiều nhân tình có trình độ văn hóa nhất, ngoài ra còn có những giải thưởng học thuật, giải thưởng thanh xuân (giải cho người có nhân tình trẻ tuổi nhất), giải quản lý (giải cho người quản lý nhân tình giỏi nhất), giải vung tiền (giải cho người chi nhiều tiền cho nhân tình nhất), v.v.. Sự hoang dâm vô độ của quan chức ĐCSTQ có thể thấy là không hiếm.

ĐCSTQ khống chế xã hội rất nghiêm ngặt, nếu thực sự muốn quét sạch tệ nạn thì nó sẽ không để mặc cho tình dục tràn lan như tình trạng hiện nay. Lời giải thích duy nhất chính là nó muốn cho đạo đức tính dục của người Trung Quốc trượt dốc, đây chính là chính sách trước sau như một của ĐCSTQ, cũng là thủ đoạn quan trọng cuối cùng của tà linh để hủy diệt nhân loại.

Các nhà sử học cho rằng, xã hội dâm loạn, sự phóng túng dục vọng của người La Mã là một trong những nguyên nhân quan trọng dẫn đến sự hủy diệt của đế chế La Mã cổ đại. Ngày nay, sự dâm loạn toàn diện của xã hội Trung Quốc so với xã hội La Mã cổ đại còn hơn thế nữa. Mấy năm gần đây, tỷ lệ ly hôn ở một số thành phố lớn thậm chí đã vượt quá mức 50%. Sự lan tràn của bệnh AIDS và các căn bệnh lây lan qua đường tình dục là hậu quả trực tiếp của trào lưu giải phóng tình dục, do sự che đậy của chính quyền, người ngoài chỉ có thể biết được một phần nhỏ của tảng băng chìm. Trong khi đó, những hậu quả xấu hơn so sự dâm loạn đem đến đang nuốt chửng xã hội Trung Quốc.

3.4. Các ngành nghề tha hóa toàn diện

Có một câu nói được lưu truyền rất rộng rãi, trong xã hội thông thường có ba loại người không thể tha hóa: một là thầy giáo, hai là thầy thuốc, ba là thẩm phán. Thầy giáo là người giáo dục cho thế hệ sau biết phân biệt đúng sai, thiện ác, tốt xấu. Thầy thuốc là người nắm giữ tính mạng của bệnh nhân. Thẩm

phán là người thực thi chính nghĩa. Ba nghề này đều cần có tín ngưỡng và phẩm chất đạo đức, sự bại hoại của họ sẽ khiến xã hội bị tha hóa toàn diện.

Thực ra, một xã hội lành mạnh đâu chỉ có ba nghề này. ĐCSTQ lũng đoạn hết thầy tài nguyên xã hội, khiến toàn bộ đạo đức xã hội trượt dốc không phanh. Một chế độ hủ bại tột cùng và một chính phủ kiểu xã hội đen đã nhào nặn lên những quan chức ĐCSTQ như những thứ quái thai nhất trong lịch sử xã hội nhân loại. Các thẩm phán công khai nói trước tòa rằng: *“Các vị đừng có nói pháp luật với tôi.”* Thầy giáo lẽ ra phải là tấm gương sáng cho người khác thì giờ đây trở thành những kẻ dâm loạn, cưỡng gian các nữ sinh. Các học giả, nhà khoa học lẽ ra nên đứng ở lập trường khách quan mà tạo nên các công trình nghiên cứu thúc đẩy sự phát triển của xã hội, mang lại lợi ích cho xã hội thì lại lợi dụng sự tín nhiệm của công chúng đối với danh hiệu của mình mà bán rẻ lương tâm, trợ giúp cho cái ác. Những bác sỹ từng được mệnh danh là *“thiên sứ áo trắng”* giờ trở thành những ác quỷ mổ cướp nội tạng sống giết người kiếm lợi nhuận kếp xù.

Giới trí thức từng được mệnh danh là *“lương tri của xã hội”*, lẽ ra họ là đại biểu cho những người có đạo đức cao thượng trong xã hội, nhưng giờ đây lại trở thành tâm điểm của sự bại hoại và giả dối. Sự suy thoái về đạo đức trong lĩnh vực học thuật có thể nói đã chặn đứng con đường sáng tạo kỹ thuật của người Trung Quốc. Tháng 3 năm 2015, nhà xuất bản BMC của Anh đã thu hồi 43 bài luận văn giả, trong đó có 41 bài là của các học giả đến từ Trung Quốc. Tháng 8 năm 2015, nhà xuất bản học thuật nổi tiếng Springer Nature của Đức thu hồi 64 bài luận văn giả, toàn bộ những bài này là của Trung Quốc. Tháng 10 năm 2015, nhà xuất bản học thuật nổi tiếng Elsevier thu hồi 9 bài luận văn đăng trên 5 loại tập san, toàn bộ luận văn này cũng của học giả Trung Quốc. Ngày 20 tháng 4 năm 2017, tạp chí Springer của Đức đã tiêu hủy một loạt 107 bài viết đến từ Trung Quốc đăng

trên tập san Tumor Biology từ năm 2012 đến 2016, những bài viết này bị nghi là làm giả từ khâu đánh giá đến thẩm định, việc làm giả này là có hệ thống và có tổ chức.

Ngày nay tại Trung Quốc đột nhiên xuất hiện một số nghề nghiệp mà lịch sử thế giới chưa từng nghe nói đến, nghề “*đụng bình hoa*” (giả vờ bị tông xe để ăn vạ đòi tiền bồi thường) kể trên chỉ là một trong những nghề hạ lưu đó. Tháng 7 năm 2017, một sinh viên tốt nghiệp đại học Đông Bắc là Lý Văn Tinh bị lừa tham gia bán hàng đa cấp, sau đó qua đời tại Thiên Tân lúc mới 23 tuổi. Khi giới truyền thông chú ý đến vụ án này thì những vấn đề bạo lực và lừa gạt trong hình thức bán hàng đa cấp mới được phanh phui. Những nghề nghiệp khác như lừa đảo về công nghệ thông tin, lừa đảo về tài chính, biến đứa trẻ thành tàn tật rồi rút ra đường xin ăn kiếm tiền, sử dụng mã QR, máy thu ngân để đi xin ăn, giết người lấy nội tạng... nhiều vô số kể, những nghề nghiệp khiến người ta nghe mà kinh hãi này đã không còn là chuyện lạ.

3.5. Những kẻ bại não tập thể có tính chu kỳ

Sau năm 1989, để giải quyết nguy cơ sụp đổ có tính chu kỳ, ĐCSTQ lại diễn lại trò cũ, tự tạo kẻ thù cho mình, kích động quần chúng đấu tranh lẫn nhau, kích động tà linh khắc sâu chữ “*hận*” lên thân người Trung Quốc, nó khơi mào sự căm thù của người dân với nước ngoài, khuấy động tư tưởng bài trừ người ngoại quốc. Ví dụ ĐCSTQ lợi dụng việc lãnh sự quán Trung Quốc tại Nam Tư bị đặt bom để phát động phong trào phản Mỹ, năm 2005 phản Nhật, năm 2008 phản Pháp, năm 2012 phản Nhật, năm 2017 phản Hàn. Rất nhiều thanh niên, thậm chí dưới sự giật dây của các tổ chức cơ sở của ĐCSTQ hoặc các cơ quan mật vụ, đã được cổ động xuống đường đập phá cướp bóc, tiêu hủy các loại xe ô tô mang nhãn hiệu Nhật Bản, Hàn Quốc mà người Trung Quốc sử dụng, tấn công các siêu thị của Pháp, đập phá các cửa hàng KFC.

Những người này bị gọi là “*người yêu nước thần kinh đột phát*”, các kênh truyền thông ở Hồng Kông lại gọi họ là những kẻ “*to mồm*”, nhóm người này động một tí lại chửi người khác là “*Hán gian*”, được coi là đội quân “*hồng vệ binh trên mạng*”, họ còn mỉa mai rằng “*ĐCSTQ cuối cùng cũng nuôi nấng sâu bọ thành công*”.

Vào thời đại Internet này, ĐCSTQ vẫn muốn tiếp tục điều khiển dư luận nên nó đã làm ra những trò lố bịch hơn, nó nuôi dưỡng một lũ những kẻ gọi lại “*nhà bình luận trên mạng*”, “*người dẫn dắt thái độ của công chúng*”. Nghe nói lợi nhuận được trả cho mỗi lời bình luận là 5 hào, nên những người này còn được gọi là “*đội quân 5 hào*”. Ngoài đội quân 5 hào còn có “*đội quân tự mang theo 5 hào ăn lương khô*”, tức là những người không được trả tiền mà tự nguyện duy hộ ý chí của ĐCSTQ. Mấy năm gần đây lại xuất hiện một nhóm người mới, họ là những cư dân mạng trẻ tuổi bảo vệ một cách mù quáng cho ĐCSTQ, được gọi là “*tiểu phần hồng*” (chỉ những người tô son điểm phấn cho ĐCSTQ).

Những thanh niên đáng thương này bị ĐCSTQ cài “*hận*” vào cơ thể, và bị rót vào tai rất nhiều thuốc mê hồn, họ không thể tiếp cận được với sự thật bên ngoài bức tường đỏ, đành phải trở thành những “*kẻ bại não tập thể*”, “*kẻ yêu nước tâm thần*” có tính chu kỳ.

4. Cảnh tượng ngày tận thế

4.1. Hố phân văn hóa

Trong khi hủy hoại văn hóa truyền thống, ĐCSTQ cũng đồng thời sử dụng tà giáo được quốc giáo hóa để tẩy não người dân Trung Quốc trong hoàn cảnh bị phong bế. Sau thập niên 1980, mặc dù thực hiện cải cách mở cửa Trung Quốc nhưng ĐCSTQ vẫn không muốn cho người Trung Quốc tiếp thu nền văn hóa

chủ lưu tiến bộ ở nước ngoài, ngược lại nó du nhập vào trong nước những thứ bất hảo từ phương Tây, Nhật Bản, Hồng Kông, Đài Loan... Bằng cách phong tỏa mạng Internet, truyền hình kỹ thuật số, các loại văn hóa phẩm, ĐCSTQ khống chế những gì người Trung Quốc được xem và những gì cần che giấu. Giải phóng tình dục, xã hội đen, lối sống biến dị ở phương Tây... đều được hữu ý du nhập vào Trung Quốc, cộng thêm văn hóa đảng của ĐCSTQ, các loại “*văn hóa*” dơ bẩn này bắt đầu kết tủa lại trong một môi trường bị phong bế, tù túng, khiến cho môi trường văn hóa ở Trung Quốc giống như một hố phân lâu ngày không được cọ rửa, chứa đầy những thứ dơ bẩn. Cái hố phân văn hóa này là một hệ thống bị phong bế, thời gian trôi qua, những thứ lắng đọng trong hố phân là những giáo lý của chủ nghĩa cộng sản, văn hóa đảng sau nhiều lần thay hình đổi dạng, những thứ cặn bã trong lịch sử văn hóa Trung Quốc và lối sống biến dị ở phương Tây mà ĐCSTQ hữu ý sưu tập và truyền bá. Những thứ dơ bẩn này theo thời gian kết tủa lại và lên men ngày càng dày đặc, khiến người ta khó mà thoát ra nổi.

Cái hố phân văn hóa này có sức ăn mòn rất lớn đối với con người, chỉ có một số ít người Trung Quốc có điều kiện kinh tế có thể đích thân tìm hiểu thế giới bên ngoài, hoặc tìm hiểu sự thực thông qua các hình thức khác nhau, họ có thể bớt bị ô nhiễm đi một chút. Tuy nhiên, đại đa số người Trung Quốc không thể thoát khỏi hố phân văn hóa này, trong thời gian dài đằng đẳng từ lúc sinh ra đến khi trưởng thành, họ đều bị ép phải sống trong cái hố phân văn hóa này, không thể tiếp xúc với xã hội nhân loại bình thường và nền văn hóa truyền thống chân chính.

Điều này khiến cho năng lực phán đoán, trí tuệ, tư tưởng và tầm nhìn của rất nhiều người Trung Quốc đều không vượt qua nổi phạm vi của cái hố phân văn hóa. Người Trung Quốc ngày nay không có sự tham chiếu theo những giá trị phổ quát và văn hóa truyền thống, nên rất nhiều người mất đi khả năng

phân biệt thiện ác, đúng sai và dũng khí dám đứng từ góc độ đạo đức để suy nghĩ một cách độc lập. Hết thầy tư tưởng, hành động, giá trị quan của họ đều tham chiếu theo tiêu chuẩn trong cái hồ phân văn hóa ấy, họ không biết con người còn có phương thức sinh hoạt thực sự của con người. Nếu họ trốn thoát khỏi quốc gia, được những tình nguyện viên tiết lộ sự thật về tội ác của ĐCSTQ, khuyến khích người Trung Quốc thoát đảng, đoàn, đội, thậm chí họ còn không thể lý giải được động cơ của những người này, không tin rằng có những người không vì danh lợi, chịu đựng mưa nắng, thậm chí bị người khác khinh bỉ để truyền rộng chân tướng, hoàn toàn phát xuất từ lương tâm và lòng tin của họ.

Những thói xấu của người Trung Quốc hiện nay phần lớn là do họ bị nhiễm xú uế khi sống lâu trong môi trường hồ phân văn hóa tù đọng này. Như *“lý thuyết về bào ngư, lâu dần không người thấy mùi thối của mình nữa”*, do thời gian dài dầm mình trong hoàn cảnh như vậy, rất nhiều người hoàn toàn không có cảm giác ghê tởm, thậm chí còn tận hưởng không biết chán, họ căn bản không thể tưởng tượng được cuộc sống ở những xã hội văn minh khác, càng không cần nói đến phải tẩy sạch, phá bỏ cái hồ phân văn hóa do ĐCSTQ tạo nên nữa.

4.2. Cái xác không hồn

ĐCSTQ không chỉ yêu cầu học sinh tiểu học phải vào đội, các học sinh trung học phải vào đoàn, chúng còn yêu cầu các đảng viên không ngừng *“ôn lại lời thề khi gia nhập đảng”*, cũng chính là yêu cầu họ phải *“bái lạy tà linh”*, không ngừng bái lạy, cho đến khi họ hoàn toàn trở thành *“công cụ phục tùng theo đảng”*, không còn nhân tính nữa.

Sau khi phá hoại hết thầy tín ngưỡng, ĐCSTQ liền biến chủ nghĩa cộng sản trở thành một loại tín ngưỡng và cưỡng ép người Trung Quốc phải tin theo. Nhưng chủ nghĩa cộng sản lại là một loại tà giáo, sau ngày cải cách mở cửa, từ các đảng viên bình

thường cho đến các lãnh tụ của đảng đều không ai tin theo chủ nghĩa cộng sản nữa. Tín ngưỡng truyền thống bị lật đổ, sự giả tạo của chủ nghĩa cộng sản bị vạch trần, các loại tư tưởng thừa cơ xâm nhập vào, chiếm lĩnh tâm linh người Trung Quốc.

ĐCSTQ tiếp tục dùng chính sách và pháp luật để đả phá chút thiện tâm còn sót lại cuối cùng của người Trung Quốc. Có người có tâm muốn chăm sóc người già trẻ nhỏ, quyên tiền từ thiện, thấy việc nghĩa làm hăng hái, nhưng vì sợ bị lừa gạt tống tiền nên đành phải vờ như không thấy, khoanh tay đứng nhìn. Rất nhiều người Trung Quốc hiện nay không những không có Thần tính mà thậm chí nhân tính cũng chẳng còn.

Con người ngoài việc theo đuổi cuộc sống vật chất ra thì còn có nhu cầu tự nhiên về cuộc sống tinh thần. Dù là loại người nào, đã sống trên đời đều không ngừng tìm kiếm câu trả lời cho những vấn đề cuối cùng của cuộc đời như lý do tại sao mình phải sống, điều gì dẫn đến sinh tử, họa phúc v.v.. Con người trong xã hội tự do, dù không tín ngưỡng tôn giáo thì vẫn có thể thỏa mãn nhu cầu tinh thần của mình thông qua việc theo đuổi những giá trị thể tục bình thường như tư tưởng tự do, chính nghĩa. Nhưng trong một xã hội bị đoạn tuyệt với văn hóa truyền thống, chịu áp lực bởi chính trị, con người chỉ nhìn thấy toàn những điều giả dối, ác độc, khiến cho nhu cầu tinh thần của họ không được đáp ứng, trở nên chán chường, sa đọa. Vậy nên rất nhiều người trở thành cái vỏ vật chất trống rỗng, chỉ có hình người mà không có một chút tư tưởng, hành vi, luân lý đạo đức nào của con người. Người như vậy chỉ có thể coi là “*cái xác không hồn*”.

Đây không phải là “*vấn đề nảy sinh trong quá trình phát triển*”, cũng không thể nào “*được giải quyết khi xã hội phát triển hơn*”, đây là một phần trong âm mưu hủy diệt nhân loại của tà linh cộng sản.

4.3. Tâm thái mạt thế

Một dân tộc trong tâm không có hy vọng, hoàn toàn mất đi tín ngưỡng với Thần, mất đi niềm tin vào thiện lương, công bằng, đó là một dân tộc đang đi đến hủy diệt. Trong toàn bộ xã hội Trung Quốc hiện nay, người ta sùng bái cái tà, bài xích cái chính, dù chỉ có mấy người ngồi với nhau cũng không có ai dám nói mình tín ngưỡng Thần vì sợ bị người khác chê cười, bài xích, đá kích.

Khi không còn tín ngưỡng tinh thần, người Trung Quốc bắt đầu quay sang điên cuồng sùng bái tiền bạc, tôn giáo sùng bái vật chất trở thành một tôn giáo mới. Hàng nghìn vạn nam thanh nữ tú tự gọi thần tượng của mình là “*nam thần*”, “*nữ thần*”. Trong các buổi biểu diễn “*hoành tráng*”, các fan hâm mộ say mê điên cuồng, gào khóc thống thiết. Một số minh tinh, ca sĩ đạo đức bại hoại lại được đưa lên sùng bái như Thần. Một số thanh niên không tiếc tiền đi khắp nơi tìm thần tượng của mình. Khi người ta sử dụng từ “*Thần*” một cách phổ biến để gọi những thần tượng mà mình theo đuổi, bạn nói với họ “*Thần đến rồi*”, vậy họ sẽ nói sao?

Không chỉ điên cuồng theo đuổi tiền bạc, vật chất, rất nhiều người có biểu hiện sa đọa, chán chường, phản nghịch. Họ uống rượu, hút ma túy, đánh bạc, dâm loạn, hoặc chìm đắm trong các game online và mạng xã hội, đam mê các tiểu thuyết huyền hoặc, khủng bố, kinh dị, coi mình như loại thần trí mê muội, điên điên khùng khùng, lấp đầy thế giới tinh thần trống rỗng của mình bằng lối sống điên cuồng và thác loạn.

Các quan chức cấp cao của ĐCSTQ cũng mang tâm thái mặt thể muốn hủy diệt thế giới này. Viện trưởng Học viện Phòng vệ thuộc Đại học Quốc phòng Trung Quốc - Chu Thành Hổ tuyên bố: “*Nếu nước Mỹ tham gia vào chiến sự eo biển Đài Loan, phía Trung Quốc trước tiên sẽ dùng vũ khí hạt nhân san phẳng hàng trăm thành phố của Mỹ thành bình địa, cho dù Tây An ở phía đông Trung Quốc bị phá hủy cũng không chút hối tiếc.*” Trong nội

bộ, ông ta còn phát biểu tàn bạo hơn: “ĐCSTQ phải tích trữ vũ khí hạt nhân để hủy diệt hơn một nửa nhân loại.” Tất nhiên, cái mà quan chức ĐCSTQ “không chút hối tiếc” ấy là chỉ tính mệnh của người dân thường Trung Quốc. Nếu có chiến tranh hạt nhân xảy ra thì các quan chức ĐCSTQ sẽ trốn vào những hầm chống vũ khí hạt nhân mà họ đã chuẩn bị trước cho mình.

Tâm thái mặt thể tràn ngập xã hội gây nên thái độ coi thường đối với sinh mệnh, bao gồm cả thái độ coi thường sinh mệnh người khác của Chu Thành Hổ, cũng như việc người ta coi thường sinh mệnh của chính mình. “Được chẳng hay chớ”, “qua được hôm nay không biết có ngày mai”, “tận hưởng lạc thú trước mắt”, “qua cơn mê là chết”, người ta vui chơi hưởng lạc không có điểm dừng trong sự tuyệt vọng của ngày tận thế. Cuối tháng 11 năm 2017, vụ bạo hành, ngược đãi trẻ em ở một nhà trẻ ở Bắc Kinh bị tiết lộ khiến mọi người phẫn nộ, tuy nhiên đây chỉ là một hệ lụy của tâm thái mặt thể này.

4.4. Không còn cơ hội được cứu

Rất nhiều người Trung Quốc hiện nay không biết gì về văn hóa truyền thống, cũng không hiểu gì về lịch sử ĐCSTQ. Họ không có văn hóa, không hiểu lịch sử, không màng đạo đức, không có quan niệm đúng sai, không tin có Thần, trong đầu họ chỉ có tiền bạc, quyền lực, dục vọng, khi nói với họ về Thần, họ sẽ cho rằng bạn quá cổ hủ. Cho dù các sứ giả của Thần cố gắng dùng thiện tâm thức tỉnh họ, họ cũng sẽ không tin.

Thần tạo ra con người, đồng thời đặt ra các tiêu chuẩn làm người. Nếu con người mất đi những tiêu chuẩn này, thì trong con mắt của Thần chính là một cái xác không hồn mang hình dạng con người, họ căn bản không được coi là con người nữa. Tà linh cộng sản chính là muốn chà đạp con người, hiện nay rất nhiều người Trung Quốc bị tà đảng làm biến dị đến mức không còn ra hình người nữa, Thần đã không coi những người này là người nữa. Không có sự bảo hộ của Thần, con người sẽ trượt

dốc nhanh hơn, cho đến một ngày khi triệt để không thể lại giữ lại con người nữa, thì con người sẽ bị hủy diệt.

Thực sự là vô cùng nguy hiểm!

Tà linh cộng sản được tạo nên bởi “hận”, trong quá trình phát triển lâu dài, nó đã nhồi nhét vào thân thể người Trung Quốc một tầng vật chất “hận”, “hận” sinh ra bạo lực, giết chóc và thái độ tàn nhẫn. Con người chỉ có phục hồi lương tri và nhân tính mới có hi vọng trừ bỏ đi vật chất “hận” này.

Để hủy diệt toàn nhân loại, đảng cộng sản đã phá hủy văn hóa truyền thống Trung Hoa, biến nhân tính thành phi nhân tính, biến một quốc gia từng có nền văn minh tốt đẹp trở thành không còn ra một quốc gia nữa.

Thần từ bi với con người, những sinh mệnh đến từ thế giới Thiên quốc tươi đẹp, Thần không muốn nhìn thấy họ bị hủy diệt như vậy, cho nên Thần không ngừng cất tiếng gọi từ bi thức tỉnh con người. Con người chỉ có hiểu rõ thiên tượng, cảm nhận được sự từ bi của Thần, mới có thể có hy vọng được cứu.

Giải thể ĐCSTQ, thanh trừ toàn diện các biểu hiện của chủ nghĩa cộng sản tại thế gian, trở về với truyền thống, giữ gìn sự thiện lương trong tâm hồn, sinh mệnh mới có hy vọng được cứu!

Vở kịch 5.000 năm đã dần đến lúc hạ màn, nhân loại đã đi đến bước cuối cùng. Tà linh cộng sản lúc này ma loạn nhân gian, tạo ra kiếp nạn chưa từng có trong lịch sử nhân loại. Không chỉ trực tiếp đẩy hơn 100 triệu người vào chỗ chết, điều đáng sợ hơn là hình thái ý thức của chủ nghĩa cộng sản đã khuếch tán ra toàn cầu, nhân tố của chủ nghĩa cộng sản tràn ngập khắp thế gian, khiến cho nhân tâm ma biến, trực tiếp bài xích Thần, phản Thần, điều này khiến cho thể nhân mất đi cơ duyên cuối cùng được Thần cứu độ.

Thần muốn cứu người, còn tà linh cộng sản thì muốn hủy diệt con người. Thời khắc này trong lịch sử là trọng yếu không gì sánh được, bởi vì nó có quan hệ đến sự sống còn và vận mệnh của nhân loại. Tại thời khắc này, nguy cơ và hy vọng là cùng tồn tại, những người ở trong mê, lại khó có thể nhìn ra bằng mắt thường.

Chính như cuốn sách này nhiều lần chỉ ra, bản chất của chủ nghĩa cộng sản là một tà linh, nó do hận và các loại vật chất bại hoại ở tầng thấp cấu thành, trên thực chất là một con rắn, hình thái biểu hiện ở tầng không gian bề mặt là một con rồng đỏ. Xuất phát từ hận, nó đã giết hơn 100 triệu người, phá hoại văn minh huy hoàng mấy nghìn năm. Xuất phát từ hận, nó làm bại hoại đạo đức nhân loại một cách không kiêng kỵ gì, dẫn dụ con người rời xa Thần và phản bội Thần, để đạt được mục đích cuối cùng là hủy diệt nhân loại.

Trên bề mặt tà ác hung hăng nhất thời, cũng là vì nhiều

người đã rời xa Thần, buông lơi ước thúc đạo đức bản thân. Nhưng vật cực tất phản! Vào thời khắc đen tối nhất, cũng là lúc gần với ánh sáng nhất. Thần tự có an bài đối với lịch sử và tương lai. Thần đang chờ đợi con người thức tỉnh, thế ước của Thần đang được thực hiện. Thời gian đang trôi đi từng giờ từng phút, trật tự cũ trong thế giới này đang tan rã, trật tự mới đang được kiến lập; thế lực cũ đang tháo chạy, lực lượng mới đang tiến về vũ đài phía trước của lịch sử.

“Thanh Sơn không cần được, nhất định chảy về đông”, tà không thể thắng chính, tất cả các biểu hiện của tà ác nhìn thì rất điên cuồng nhưng đều là tạm thời, tất cả đều là do một tay Thần nắm giữ. Năm 2004, *“Chín bài bình luận về đảng cộng sản”* của thời báo Đại Kỷ Nguyên đã khởi lên phong trào *“tam thoái”* lớn ở Trung Quốc, hàng trăm triệu người đã thoái xuất khỏi các tổ chức Đảng, Đoàn, Đội của ĐCSTQ, đây là hành động đuổi đi phụ thể tà linh cộng sản để tự cứu. Chỉ cần người ta chủ động *“tam thoái”*, thì Thần sẽ thanh trừ đi tà linh phụ thể trong nháy mắt, sinh mệnh này sẽ thuộc về tương lai!

Đối với người Trung Quốc mà nói, chỉ cần có thể để cho bản tính thiện lương chiến thắng dụ hoặc và cạm bẫy của tà linh, kiên quyết thoát khỏi con đường của ma, thì người ta sẽ thấy được rằng núi vẫn là núi của Trung Hoa, sông nước vẫn là sông nước của Trung Hoa, đất nước vẫn là đất nước của Trung Hoa, người Trung Quốc không còn là con cháu Marx-Lenin do tà linh cộng sản khống chế nữa, mà lại đáng mặt là người Trung Quốc! Người Trung Quốc không chỉ có thể có cuộc sống sung túc phong phú do Thần cấp cho, mà còn có nội tâm bình an tĩnh lặng, hài hòa và hạnh phúc; Trung Quốc sẽ thực sự phồn vinh hùng cường, hưởng thụ vinh quang và lực lượng mà Thần trao cho, tái hiện huy hoàng của lịch sử. Trời đất trường tồn, sinh sôi không ngừng.

Trên phạm vi toàn thế giới đã bắt đầu thanh lý chủ nghĩa cộng sản tà ác và quay về với truyền thống của nhân loại.

Triệt để giải thể tà đảng cộng sản, thanh lý nhân tố tà ác của chủ nghĩa cộng sản tại nhân gian, toàn diện ngấm lại sự ma biến và sa đọa của xã hội nhân loại trong gần 200 năm qua, trở thành việc cấp bách của nhân loại hôm nay. Quy chính nhân tâm, tịnh hóa xã hội, trở về truyền thống, xây dựng lại tín ngưỡng, lại có thể nhận ra mối liên hệ với Thần, tìm lại được sợi dây gắn bó với Thần, đây là trách nhiệm của mỗi người, cũng là hy vọng được cứu của mỗi người! Từ bi và uy nghiêm của Thần là cùng tại! Thần đang nhìn nội tâm của mỗi người. Lựa chọn và hành vi của một người vào lúc này, sẽ quyết định tương lai của người đó.

Nếu muốn quay về con đường mà Thần chỉ dẫn, được Thần cứu độ, thì phải toàn diện vạch trần mục đích cuối cùng của chủ nghĩa cộng sản, để cho thế nhân ở trong mê bừng tỉnh! Đây chính là ước nguyện ban đầu của việc viết cuốn sách này.

(Hết phần Trung Quốc)

THÔNG BÁO QUAN TRỌNG của Thời báo The Epoch Times

12/01/2005 — Từ DAJIYUAN.COM

Gửi toàn thể nhân dân Trung Quốc:

Ngày tàn tận của đảng cộng sản đang đến rồi. Ác đảng tà giáo ấy qua quá trình lịch sử đã phạm phải tội lớn tày trời đối với chúng sinh, đối với chư Thần và Phật. Chư Thần chắc chắn sẽ thanh toán con ác ma ấy.

Đến ngày mà Thần chỉ định ai đó nơi nhân loại thanh toán đảng cộng sản, thì nhất định sẽ không bỏ qua cho những ai gọi là vẫn nhất quyết kiên định làm thành viên của ác đảng đó.

Tại đây, chúng tôi nghiêm túc thông báo: Tất cả những ai đã từng tham gia đảng cộng sản hoặc các tổ chức khác của đảng cộng sản —những người đã từng bị con thú đó đánh dấu— hãy lập tức rút lui khỏi đảng cùng các tổ chức của nó, xóa sạch dấu ấn của tà ác. Đến khi ma giáo kia bị thanh toán, thì những ghi chép của Thời báo *The Epoch Times* có thể làm bằng chứng cho người đã rút khỏi đảng cộng sản cùng các tổ chức liên quan.

Lưới trời lồng lộng, thiện ác phân minh. Biển khổ có bờ, sinh tử chỉ ở một niệm. Những ai đã từng bị ma giáo tà ác nhất kia lừa gạt, những ai đã bị con thú kia đánh dấu, hãy lập tức nhân cơ hội quý giá chỉ trong thời gian ngắn này mong cầu tự cứu!

*Biên tập Thời báo The Epoch Times
12 tháng Giêng 2005*

